

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 33

Divendres, 29 de novembre de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 24, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Continuació)

Comunicat

conjunt del Dia Mundial de la Sida 1996 «Units en l'esperança»

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i sis minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997. Esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries
(Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 136 i 137, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete, juntament amb les esmenes núm. 139 a 148. 2057

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 138, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Benach i Pascual. 2060

— Esmenes del G. Socialista (núm. 149 a 163, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras. 2061

— Esmenes del G. Mixt (núm. 164 a 167, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. 2065

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 168 i 169, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núm. 171, 172, 173, 174 i 176. 2067

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 170, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz, juntament amb l'esmena núm. 175. 2071

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 171 a 174, a la totalitat)

Defensades abans (esmena núm. 168).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 175, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 170).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 176, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 168).

Torn en contra conjunt: Sr. Curto i Forès (CiU). 2071

Torn en contra conjunt: Sr. Gavín i Valls (CiU). 2074

Votació de les esmenes núm. 136, 137, 139, 145, 146, 149, 152, 158, 159, 164 a 168, 171, 174 i 175: rebutjades per 47 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 2076

Votació de les esmenes núm. 138, 142, 143, 147, 150, 151, 155, 156, 160, 169, 170, 172, 173 i 176: rebutjades per 44 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions. 2076

Votació de les esmenes núm. 140, 141, 144, 148, 153, 154, 157 i 163: rebutjades per 34 vots a favor, 65 en contra i 13 abstencions. 2076

Votació de les esmenes núm. 161 i 162: rebutjades per 34 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions. 2076

DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 198 a 200, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín. 2076

— Esmenes del G. Socialista (núm. 201 a 203, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Oliart i Pons. 2080

— Esmenes del G. Mixt (núm. 204 i 205, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. 2083

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 206 a 208, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro. 2085

Torn en contra conjunt: Sr. Badia i Chancho (CiU). 2088

Votació de les esmenes núm. 199, 202 i 207: rebutjades per 40 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions. 2090

Votació de les esmenes núm. 198, 200, 201, 203 a 206 i 208: rebutjades per 47 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció. 2090

DEPARTAMENT D'INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 209, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès, juntament amb les esmenes núm. 211 a 213, 215, 216, 218 i 219.

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 210, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa.	2093
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 211 a 213, a la totalitat) <i>Defensades abans</i> (esmena núm. 209).	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 214, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete, juntament amb l'esmena núm. 217.	2094
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 215 i 216, a la totalitat) <i>Defensades abans</i> (esmena núm. 209).	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 217, a la totalitat) <i>Defensada abans</i> (esmena núm. 214).	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 218 i 219, a la totalitat) <i>Defensades abans</i> (esmena núm. 209).	
— Esmenes del G. Socialista (núm. 220 a 230, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco.	2095
<i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique.	2096

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i un minut.

— Esmena del G. Mixt (núm. 231, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2098
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 232 a 242, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núm. 241 i 242.	2101
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Pujol i Figa (CiU).	2103
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per al·lusions.</i>	2107
<i>El Sr. Tugues i Boliart (M) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	2108
<i>Votació de les esmenes núm. 209, 220, 231 i 232:</i> rebutjades per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	2108
<i>Votació de les esmenes núm. 218, 219, 229 i 230:</i> rebutjades per 29 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.	2108
<i>Votació de les esmenes núm. 210 a 217, 221 a 228 i 233 a 240:</i> rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.	2108
DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL	
— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 243 a 247, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	2108
— Esmenes del G. Socialista (núm. 248 a 252, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sra. Barenys i Martorell.	2111
— Esmenes del G. Mixt (núm. 253 a 257, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2114
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 258 a 262, a la totalitat) <i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.	2116
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núm. 243, 245, 248, 250, 253 i 257 a 260:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	2118
<i>Torn en contra conjunt de les esmenes núm. 244, 246, 247, 249, 251, 252, 254 a 256, 261 i 262:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU).	2120
<i>El Sr. Lora i Lillo (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	2122
<i>El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) li respon.</i>	2122
<i>Votació:</i> rebutjades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	2123

2. Comunicat conjunt del Dia Mundial de la Sida 1996 «Units en l'esperança»

El president llegeix el comunicat conjunt del Dia Mundial de la Sida 1996 «Units en l'esperança».

3. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997. Esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries
(Tram. 200-00020/05) (Continuació.)

DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 263 a 265, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete. 2123

— Esmenes del G. Socialista (núm. 266 a 268, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita. 2125

— Esmenes del G. Socialista (núm. 269 i 270, a la totalitat)

Defensades el dia 28.11 (DSPC-P, 32; esmena núm. 53)

— Esmenes del G. Mixt (núm. 271 a 273, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. 2128

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 274 a 276, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac. 2130

Torn en contra conjunt: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU). 2131

Votació de les esmenes núm. 263 a 268 i 271 a 276: rebutjades per 40 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció. 2133

Votació de les esmenes núm. 269 i 270: rebutjades per 23 vots a favor, 65 en contra i 19 abstencions. 2133

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió amb el debat sobre les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)

En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. No defensaria l'esmena 138, que la faria el meu company de partit...

El president

Vostès decideixin el temps que vulguin...

El Sr. Portabella i Calvete

Molt bé. Bon dia a tots els diputats resistents en aquest tercer dia de pressupostos. Iniciem aquest matí, doncs, les esmenes amb el Departament de Política Territorial. El Departament de Política Territorial és un departament fortament inversor i, per tant, és un dels departaments més importants del Govern de la Generalitat. És per això que, quan observem una disminució de la despesa assignada al Departament de Política Territorial, aquesta disminució no ens preocupa només per la repercussió que té sobre les activitats pròpies del Departament, sinó també per la repercussió que té de manera significativa sobre el conjunt del territori; una davallada inversora del Departament té uns efectes fortament nocius en l'economia d'escala del país. Deixar de fer una carretera –per posar un exemple pràctic i per posar un exemple de les pràctiques habituals del Departament– repercuteix sobre un indret determinat pel fet de no fer-la de manera directa, pels llocs de treball, pels moviments econòmics puntuals que es produeixen, etcètera, però, sobretot, per allò que deixa de poder-se fer en absència d'una infraestructura bàsica. Per aquest motiu, veiem amb preocupació que la despesa assignada al Departament de Política Territorial per al 1997 sigui en conjunt de 102.028 milions, la qual cosa representa una reducció del 10,1% respecte al pressupost de l'any passat. Això vol dir que el pes específic del De-

partament dins del global dels pressupostos de la Generalitat per al 1997 disminueix de manera significativa, ja que passa de representar el 10,6 del total dels pressupostos a representar el 9,3 en els pressupostos de 1997.

La retallada, però, és molt més important si examinem només les operacions de capital, que són les que donen sentit principal a un departament com aquest. Com ja he dit abans, les operacions de capital, les que considerem fonamentals dintre d'aquest Departament, es redueixen en relació amb les del pressupost de 1996 de 10.020 milions de pessetes; una quantitat molt elevada i que per ella mateixa ens sembla preocupant. Però si, a més, a aquesta quantitat de 10.020 milions de pessetes, hi apliquem la lògica històrica del funcionament pressupostari d'aquest Departament, ens podem trobar que, a l'hora de realitzar la liquidació de l'exercici, la inversió real hagi estat retallada de 7 o 8.000 milions de pessetes més, amb la qual cosa s'hauria caigut a nivells francament crítics ja que, de fet, estaríem parlant de nivells inversors inferiors a 1995.

Si examinem per capítols la despesa del Departament, ens trobem que el que fa pocs mesos, en els pressupostos de 1996, vàrem qualificar de lloable esforç de contenció en les compres de béns i serveis que pertanyen al capítol II, ara, lamentablement, ja no els ho podem repetir, ja que en els pressupostos d'enguany aquest capítol creix un 47%, un fet que, d'altra banda, pot voler reflectir el que en diverses ocasions ja hem mencionat i que és la desviació de la despesa real en les liquidacions. Si aquest fos el cas, la voluntat d'ajustar la realitat a la previsió, no ho criticaríem, ja que aquesta és una línia que hem defensat sovint des d'Esquerra Republicana, que els pressupostos siguin més reals i menys ficticis en relació amb el que després es liquida.

D'altra banda, no puc deixar de mencionar un fet de modesta quantia en el conjunt dels pressupostos, però de forta significació, i que l'any passat també es va produir. Per tant, per segon any consecutiu, com a mínim, les consignacions per alts càrrecs s'incrementen un 6% –l'any passat es van incrementar un 14%– quan la resta de despeses de personal es congela enguany i l'any passat va augmentar un 1%. No deixa de ser curiós també que els pressupostos del Departament tinguin partides com 105 milions de pessetes a Air Nostrum o una transferència a ACESA de 30 milions de pessetes. De fet, no hem sabut descobrir, si es que es pot saber llegint els pressupostos –cosa que dubtem–, en concepte de què es fan aquestes transferències de capital i aquestes transferències corrents respectivament. Però del que sí ens podem adonar llegint els pressupostos és que, si a les dues partides anteriors sumem les partides protocol·làries i les partides de publicitat i propaganda, tenim que les quatre partides acabades de mencionar pràcticament sumen el mateix que les transferències corrents i les transferències de capital que vostès destinen a les corporacions locals. Sobre el total dels pressupostos del Departament, vostès destinen un misèrrim 0,21% a les transferències a les corporacions locals i un pírric 1,46% en transferències de capital, i és que vostès continuen no confiant en les administracions locals. En el total del Departament, en totes les direc-

2058

cions generals incloses, en els pressupostos per a l'any que ve deixen de destinar-hi 1.025 milions menys.

Per tant, en una comparació 95-97 estem parlant d'una reducció de les assignacions a les corporacions locals del 50%. Un cop més, un dels trets distintius del Departament és la baixíssima participació de les corporacions locals en una temàtica on tant el protagonisme que han de tenir els ajuntaments, com el principi de subsidiarietat hauria de regir de manera substancial. Això va vinculat també que el conjunt d'inversions territorialitzades de tot el sector públic del Departament, incloent-hi, per tant, empreses i organismes autònoms, és per al 1997, i en el capítol d'inversions, de 74.815 milions, amb una evident concentració en l'àmbit metropolità, que gaudeix de més del 56% de les inversions i que deixa, en conseqüència, menys dotades altres zones amb necessitats evidents d'intervenció.

No són aquests uns pressupostos que afavoreixin ni de lluny l'equilibri territorial. A part de les tres comarques on vostès no tenen previst invertir ni un duro, igual que el conjunt del Govern de la Generalitat, ens trobem amb comarques, com la de la Terra Alta, on invertiran 19 milions de pessetes; o les comarques de l'Urgell, Alta Ribagorça, Alt Urgell, Priorat o Ribera d'Ebre, on la inversió no arriba a 100 milions de pessetes. Si ens fixem en les pessetes/habitant que vostès destinen per comarca, trobem que, a banda de les tres comarques en què vostès no inverteixen res i que, per tant, tenen un desviament del 100% sobre la mitjana inversora de pessetes/habitant, la Garrotxa, per exemple, té un desviament negatiu del 76,2%; el Berguedà, del 58,6%; el Priorat, del 61,5%; la Ribera d'Ebre, del 80,3%; o l'Alt Urgell, del 81,4%, per posar només alguns exemples dels molts que hi han en aquests pressupostos de comarques que estan escandalosament per sota de la mitjana de pessetes/habitant.

La síntesi és simple i evident: vostès proclamen als quatre vents la necessitat de tendir a l'equilibri territorial, però, a la pràctica, el que fan, mitjançant l'assignació pressupostària, no és combatre aquest desequilibri, sinó aprofundir-lo. És per això que nosaltres anunciem que presentarem la sollicitud per fer un debat monogràfic sobre equilibri territorial en aquest Parlament, si més no per saber a què es refereixen vostès quan parlem d'equilibri territorial, perquè, si alguna cosa queda clara, veient el que vostès diuen i el que vostès fan, és que quan parlem d'equilibri territorial no estem parlant del mateix. I si ens fixem en l'Incasol, les perspectives són molt similars. A l'Incasol els pressupostos no són gens afalagadors, tampoc; per quart any seguit, com a mínim, la majoria dels articles estan fotocopiats, sobretot en el capítol d'inversions. A nosaltres, que vostès utilitzin la fotocòpia per fer els pressupostos, no és que ens sembli bé, però tenen dret a fer-ho; el problema sorgeix quan després cap dels anys anteriors que han fotocopiats aquests pressupostos els han complert. I, per tant, són uns pressupostos, tant els del Departament com especialment els de l'Incasol, que tenen una baixa credibilitat estadística.

Dins de l'Incasol, i en el capítol d'inversions, només es belluga quantitativament la partida de «Terrenys i béns naturals», que baixa un 6%; probablement el lloc

menys adequat perquè baixin les inversions de l'Incasol. Però sobretot s'observa que la partida per a actuacions en nuclis antics només té un milió de pessetes; tot i que poden després, amb posterioritat, augmentar aquesta partida, el que queda clar també és que demostra un baix interès a rehabilitar els nuclis antics. I aquest és un dels elements en què nosaltres hem vingut insistint en diverses ocasions com a aspecte fonamental i necessari. Nosaltres creiem que s'està tendint a un model de marginalització dels centres històrics de les ciutats; el centre de les grans ciutats cada vegada es degrada més, sobretot a nivell socioeconòmic; en el centre cada vegada hi ha gent amb menys poder adquisitiu, que fa que hi hagi una repercussió econòmica sobre els espais de comerç ancestral que hi ha en els cascs antics de les ciutats, i, alhora, el fet que es vagi degradant el sector del comerç, doncs, fa que es retroalimenti la marginalització dintre de les parts més antigues de les ciutats. I amb això també hi tenen molt a veure dues altres qüestions: el tema de l'habitatge i el tema del transport.

El tema de l'habitatge podríem dir que està entre el desencís i l'esperança; l'esperança perquè finalment sembla que aquest tema es belluga, aquest tema s'està sacsejant, i de desencís, perquè les coses continuen no anant bé. A l'hora de buscar i poder pagar pis no són només els joves, sinó també les persones grans i les persones amb un poder adquisitiu limitat les que tenen una dificultat notòria a l'hora de trobar pis i poder-lo pagar.

Anem a la part positiva, però: proposta de disminució de la fiscalitat per als habitatges. Ens sembla un pas significatiu, que podria realment repercutir en una solució parcial del tema de l'habitatge. I la possibilitat –que aquests dies ha sortit a la premsa– de rebre més diners per al Pla d'habitatge de Catalunya també ens sembla que podria impulsar aquest Pla d'habitatge. Però aquest mateix Pla d'habitatge és el que forma el nucli de la part negativa de la situació de l'habitatge, perquè el Pla d'habitatge no té una dependència directa de les polítiques del Govern de la Generalitat, sinó que la decisió política passa pel Govern central. Nosaltres pensem que mentre no es produeixin canvis estructurals, mentre el Govern de la Generalitat no tingui capacitat real de fer un pla d'habitatge propi, poca cosa es pot fer per ajustar a les necessitats que hi han al nostre territori en la qüestió d'habitatge. Per tant, una de les feines, diguem, que haurien de prioritzar des del Departament és la d'assolir la capacitat de fer aquest Pla d'habitatge des del Govern de Catalunya.

No és només aquest el problema –aquest, diguem, és el problema a nivell estructural–, però, d'altra banda, les propostes que s'han fet, a excepció, diguem, de la de l'IVA, que ja he dit abans que ens sembla correcta, continuem pensant que són poques i mancades d'imaginació i, fins i tot, podríem dir de sensibilitat social, perquè es pot llegir una partida, dintre dels pressupostos, que es redueix en aproximadament 4.000 milions de pessetes la transmissió de transferència de capital a famílies dintre del tema del Pla d'habitatges. I, d'altra banda, creiem que hi han una sèrie de polítiques actives que vostès podrien dur a terme i que no estan fent, com, per

exemple, l'abaratiment del sòl urbanitzable, qualificant espais en els plans generals per a edificar i exclusivament habitatges de protecció oficial; que participin en iniciatives com la que ja s'ha anunciat i es duu a la pràctica en alguns municipis, en què ajuntaments i entitats sense ànim de lucre contribueixen a l'abaratiment del cost del lloguer per a les persones més necessitades o que cobren el PIRMI –aquests dies han sortit bastants exemples d'aquesta..., bé, bastants exemples, no, però sí el que es durà a terme en una gran ciutat del nostre país, agafant el tema de la subvenció per a les famílies que estan acollides al PIRMI–, o la subsidiació i subvenció del tipus d'interès del préstec hipotecari, sense que a aquest s'hi fixi una quantitat, perquè resulta que als preus actuals del 7,5 ja pots trobar en el mercat normal moltes propostes, sinó que s'inclogui un barem en què sempre estigui, per exemple, tres punts per sota del que ja es pugui trobar en el mercat. I també pensem que s'hauria d'estudiar una fórmula que estigués a cavall entre el lloguer i la compra. Nosaltres pensem que hi ha una figura existent en el dret civil català, el cens emfitèutic, que podria ajustar-se i adaptar-se per complir aquesta finalitat. Es tractaria realment de poder anar comprant un pis pagant lloguers mensuals, sense que hi hagués entrada, amb un temps limitat de període total de compra i contemplant també que el venedor del pis no patís una repercussió fiscal exagerada pel fet de no entrar en el procediment actual.

L'altre tema, que els dèiem abans que també consideràvem que era vital, és el del transport, tant intern, dins d'una ciutat –el metro, com els autobusos que connecten les puntes de les ciutats–, com l'extern. I dins del transport, és el transport públic el que nosaltres defensem més entusiàsticament i el que creiem que té una importància més significativa, ja sigui a nivell de vertebració territorial, ja sigui perquè realment equilibra el territori de manera molt important, ja sigui perquè representa un estalvi energètic i per tant econòmic també molt significatiu, i també perquè això, tot això repercuteix en una millora del medi ambient que configura un model de desenvolupament més sostenible, configura un model més proper al que indefectiblement haurà de ser el model de desenvolupament del segle que ve, perquè, si quelcom està clar –i en aquests moments no hi ha ningú que això ho pugui discutir– és que el model, el tipus de model que es va iniciar amb la revolució industrial està més aviat a les acaballes que no cap altra cosa.

Nosaltres hem vist amb gran alegria l'experiència positiva que s'ha dut amb els trens de rodalies; fa poc també van sortir les estadístiques que deien que s'havia, pràcticament, duplicat l'ús dels trens de rodalies de Barcelona. I, per tant, nosaltres el que creiem és que ara cal continuar insistint en aquesta experiència i que cal continuar expandint els ferrocarrils ràpids, els metros, diguem-ne, de l'àrea metropolitana. Per tant, nosaltres aquí el que els proposem és que facin un pla, que facin un pla d'inversions, un pla que tingui com a finalitat la connexió de les principals ciutats de Catalunya mitjançant el ferrocarril i que tingui com a finalitat complementar la xarxa ferroviària que existeix actualment.

En relació amb el transport públic en carretera, no hi ha gaires variacions sobre el que els vam dir fa quatre o cinc mesos endarrere. El transport públic per carretera té múltiples problemes perquè té una composició molt rígida: crear noves línies és complicadíssim i resulta que les línies noves que hi han no s'ajusten a la distribució d'habitants que hi ha actualment en el territori. Aquesta mobilitat que hi ha hagut en l'habitatge de la ciutadania de Catalunya no s'ha vist reflectida per la creació ni de noves línies de transport públic per carretera, ni amb la modificació de les parades. Una cosa que pot semblar poc significativa, però que a l'hora de la veritat ha representat molts maldecaps, i són molts els nuclis de població que reclamen més parades dintre del seu nucli o que hi hagi una modificació d'on està la parada situada actualment. Per tant, nosaltres, en el tema del transport, pensem que realment vostès haurien de fer un planteig global diferent del que estan fent, i pensem que, tenint la base d'una bona experiència, el que haurien de fer ara és estendre-la a una part més àmplia del territori.

I en la construcció de carreteres, lògicament, hi trobem GISA, no pas la Direcció General de Carreteres, però GISA sí, en la qual..., ja saben vostès que aquest és un clàssic d'Esquerra; nosaltres no compartim, per tant, el model que representa GISA, però en el qual trobem coses bastant divertides en els pressupostos d'enguany: hi ha una partida de 500 milions de pessetes per a despesa financera; aquesta partida es troba en el capítol 4 com a transferència corrent i, per tant, no comptabilitza com a càrrega financera; una bestreta, senyor conseller, que comencem a pagar en aplicació d'un sistema que només fa que centrifugar el deute. Nosaltres això ja fa molt de temps que els ho venim dient, i ara, en aquests pressupostos, ja comencen a aparèixer partides per anar pagant el deute de més de 110.000 milions de pessetes que té GISA i que la Generalitat de Catalunya, doncs, haurà d'anar pagant, i que, francament, no sabem com anirem pagant.

Es troba també dintre de GISA les pròpies partides de finançament...

El president

Diputat senyor Portabella, si algun altre diputat del seu Grup ha de fer-ne ús, tingui en compte que està molt avançat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president; tinc aquí el rellotge que em marca que em queden vuit minuts i mig. Gràcies.

Aleshores aquí tenim, de les partides de GISA, de finançament, hi trobem 2.511 milions d'interessos i 11.439 milions de variació de passius financers. I, per altra banda, vostès autoritzen un aval a GISA per valor de 13.800 milions de pessetes. És a dir, és a dir que allò que nosaltres els veníem dient, allò que els dèiem: «Vostès estan hipotecant el futur», no només es confirma llegint els números, sinó que ara ja comencem a pagar-los i, per tant, la capacitat real de fer obra mitjançant GISA queda molt reduïda.

2060

Amb la finalitat que el meu company de partit, Ernest Benach, pugui parlar-los uns minuts de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, abreujaré sobre el tema de l'ordenació del litoral i sobre la Junta d'Aigües. Sobre el tema de l'ordenació del litoral, hi han dues opcions: o es prenen seriosament el Pla de ports de Catalunya i deixen de fer sempre el mateix, o fan un nou pla de ports de Catalunya per fer front a la degradació del litoral. El que és clar és que la mateixa política que han dut fins ara l'únic que fa és comportar i augmentar la degradació del litoral, i, per tant, aquí no veiem interès de canviar la seva línia política i, per tant, no la compartim.

En relació amb la Junta d'Aigües, pensem que és imprescindible que es recuperi el consens en la política d'aigua. Hem llegit també aquests dies –i això vol dir que no hem estat informats pel Departament, cosa que ens sembla molt malament, eh?– que el tema del rebut de l'aigua pot haver entrat en una fase en què sigui solucionable. Nosaltres li diríem, senyor conseller, que tot allò que es vulgui fer en el rebut de l'aigua anant per lliure té bastants dificultats de sortir reeixit i que, per tant, s'hauria de proposar unes reunions en què participessin tots els agents polítics i socials per tornar a parlar del tema del rebut de l'aigua. I, d'altra banda, també, no es pot oblidar que els problemes de les avingudes i les inundacions, recentment en el Llobregat i també en el Maresme, continua sent un tema que, lluny d'estar solucionat, continua produint problemes substancials. En el Maresme hi ha diversos projectes, cap dels quals s'està duent a terme, perquè els que s'estan duent a terme estan incomplint els projectes aprovats. Hi han diferents pobles on s'està fent accions sobre les rieres que estan incomplint allò que s'havia pactat prèviament. Pensem, doncs, que la Junta d'Aigües també s'ha de replantejar la seva intervenció sobre el territori català.

Per tant, i en coherència òbvia i evident amb el que acabo d'explicar-los, nosaltres votarem en contra dels pressupostos presentats pel Govern i a favor de les esmenes a la totalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Benach pot intervenir.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president.

El president

Li queden quatre minuts vint-i-sis segons.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Per economia de temps, ho farem des de l'escò –tampoc el temps dóna per a massa–, bàsicament per parlar un altre cop de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Aquest és el tercer debat pressupostari que parlem sobre l'Institut, tot i que n'hem parlat dues vegades més –una per la llei de creació i l'altra per la llei de reforma

de l'Institut–; en total són cinc vegades, que n'hem parlat en aquesta cambra, i francament no es correspon l'activitat de l'Institut, no es correspon la seva dinàmica, amb el que en aquests moments estem fent, que és discutir en aquest Parlament. Entre altres coses perquè segurament cada vegada, de les cinc que n'hem parlat, hauríem dit el mateix, i segurament que repetir el mateix tantes vegades cansa. Podríem parlar de pressupost ridícul; podríem parlar, com a conseqüència d'aquest pressupost ridícul, de perspectives de futur més aviat escasses; podríem parlar de donar l'esquena a la realitat de les terres de l'Ebre i els seus problemes; podríem parlar, per exemple, que el fet de planificar el futur de les comarques de l'Ebre seria una de les feines que hauria de fer l'Institut, que no fa, i doncs seria bo poder parlar d'infraestructures. El tema de ports, per exemple –en vam parlar fa pocs mesos, del port de la Ràpita–; tema ferrocarrils –això sí que se n'ha parlat una miqueta, a l'Institut, i ben aviat hi haurà una proposició no de llei que es discutirà en aquesta cambra–; el tema de l'aigua, el gran debat pendent de l'aigua; el tema de l'agricultura..., tot un seguit de qüestions que en aquests moments són molt importants per al futur de les comarques de l'Ebre i que tenim la sensació que l'Institut de desenvolupament de les comarques de l'Ebre ho tracta essencialment des de l'òptica dels estudis. I, és clar, els estudis deuen ser molt necessaris, però no poden ser mai l'eix d'actuació d'una administració. Quan una administració es dedica a fer només estudis, malament: implica segurament això, poc contacte amb la realitat i una certa tendència a monopolitzar les administracions.

El cas de l'Institut de les Comarques de l'Ebre és especialment significatiu, entre altres coses perquè l'actitud d'algun dels seus responsables ha estat més aviat nefasta en aquest sentit, amb un concepte de patrimonialització de les administracions realment més propi d'altres èpoques que no pas de finals del segle XX a la Catalunya democràtica. Entre altres coses, no podem entendre com, per exemple, l'altre dia es va negar la possibilitat a membres del Consell Rector, entre els quals hi havia un diputat d'aquesta cambra, de poder fer una roda de premsa a la seu de l'Institut, la qual cosa ja demostra clarament quina és la voluntat i quina és la percepció que el Govern, que el Grup que dóna suport al Govern, o que els grups que donen suport al Govern tenen respecte a les funcions i al futur d'aquest Institut.

No voldríem –tampoc el temps dóna per a més–, no voldríem entrar en més detalls. En tot cas, és evident que els problemes ja s'han anunciat un munt de vegades, que els problemes estan pendents de debatre, que hi han efectivament possibilitats serioses de poder fer aquest debat, un debat apassionant, però al mateix temps un debat que s'ha de fer d'una manera molt racional, i que l'Institut de les Comarques de l'Ebre pot ser el motor d'aquest debat. El que passa és que, si no canvien absolutament i radicalment d'actitud, malament: no es podrà fer, això. Nosaltres els proposem... –i, francament, per a enguany la fe més aviat és poca; és a dir, ja entenem que aquest és el pressupost que s'aprovarà, malgrat l'oposició que hi puguem presentar els diversos grups que hem presentat esmenes a la totalitat–, facin-ho al revés: comencin enguany, amb

aquest pressupost, malgrat tot, a iniciar aquest debat, comencem a parlar dels grans temes que en aquests moments s'han de decidir a nivell de les comarques de l'Ebre; a planificar el futur d'aquestes comarques, i en el pressupost de l'any que ve intentem fer el debat en una altra línia totalment diferent de la que hem fet fins ara.

Som pessimistes per a enguany, però en tot cas intentem –i ens agradaria molt– que de cara al pressupost de l'any que ve poguéssim haver-hi un canvi radical, no només en el pressupost de l'Institut de les Comarques de l'Ebre, sinó sobretot en l'actitud dels responsables de l'Institut, començant pel seu president, continuant pel seu vicepresident, continuant per la seva directora i per tots aquells polítics de Convergència i Unió que en aquests moments tenen la responsabilitat directa pel que fa referència a aquesta institució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, i per un temps màxim de trenta minuts, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, defensaré l'esmena a la totalitat als pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i al conjunt d'organismes autònoms i empreses adscrits a aquest Departament. Deia el president del Grup Parlamentari Socialista: «Què esperen els ciutadans d'aquests pressupostos?»; jo hauria de dir: «Què esperen els ciutadans dels pressupostos del Departament de Política Territorial?». Què esperen els ciutadans del pressupost del Departament de Política Territorial? Doncs, uns pressupostos que creïn infraestructures, infraestructures que contribueixin al desenvolupament econòmic, infraestructures que ajudin a l'accessibilitat del territori, infraestructures que permetin un reequilibri territorial. Jo intentaré demostrar que aquests pressupostos no permetran construir aquestes infraestructures, perquè no hi ha suficient dotació pressupostària.

I també deia el president del Grup Parlamentari que aquests pressupostos són paper mullat, perquè en gran part són uns pressupostos maniobrats, maquillats, en què s'ha utilitzat l'enginyeria financera o el pressupost recreatiu. També intentaré demostrar que hi ha elements –també en el pressupost de Política Territorial, i algunes de les seves empreses–, que hi ha aquesta política de maquillatge, que intentaré demostrar amb exemples concrets.

Per tant, uns pressupostos que no responen a les expectatives dels ciutadans. Per què? Perquè el pressupost del Departament de Política Territorial –tal com deia el diputat senyor Portabella– aquest any decreix; decreix més del que decreixia l'any 96, de l'ordre del 10%, uns 10.000 milions de pessetes. I és preocupant un departament que ha de ser el motor del sector públic català, doncs, decreixi. Vol dir que provocarem, amb aquest decreixement, un cert fre al creixement econòmic, a

l'activitat constructora, etcètera, i això repercutirà negativament en l'economia catalana i, per tant, en l'economia del conjunt dels ciutadans.

Ara, aquest decreixement del pressupost és més preocupant quan mirem on es concentra, el decreixement –i lamento que segurament tots els diputats que intervinguem haguem d'insistir-hi–: el decreixement és fonamentalment en les transferències en les operacions de capital, transferències de capital i inversions. També un decreixement de l'ordre de 10.000 milions de pessetes; per tant, menys capacitat inversora del Departament, menys infraestructures en el territori, menys lluita contra el desequilibri territorial. En canvi, el que són despeses corrents, doncs, es manté en una xifra similar, de l'ordre de 23.972 –l'any passat– milions de pessetes, aquest any 23.673 milions de pessetes. Què vol dir, això? Que tenim una estructura molt gran per fer menys inversió: l'estructura es menja part dels diners que hauríem de destinar a les inversions.

Val a dir que, a diferència de l'any anterior, dels pressupostos del 96, aquest any també disminueixen els pressupostos del conjunt d'organismes autònoms i empreses. L'any 96, respecte al 95, empreses i organismes autònoms creixien en 40.000 milions de pessetes; aquest any, el conjunt d'empreses i organismes autònoms decreix en 3.050 milions de pessetes. També, per tant, aquest fre, aquesta disminució del pressupost de les empreses i organismes autònoms, farà que hi hagi menys activitat inversora. Val a dir, de totes maneres, que sí que en el cas de les empreses creix l'activitat inversora –és a dir, no el conjunt dels pressupostos, però sí l'activitat inversora–, amb una xifra que és petita, en 5.400 milions de pessetes; ara bé, si tenim present que en el pressupost del 96 hi havia 11.500 milions de pessetes de GISA, que estaven destinats a ser ampliació de capital de Túnels i Accessos, si traiem aquests 11.500 milions de pessetes, doncs, aquest any també tindrem que hem disminuït el pressupost d'inversions del conjunt d'empreses i organismes autònoms.

Tenim, per tant, un departament amb una important infraestructura i que disminueix la seva activitat inversora, unes empreses i organismes autònoms que no creixen, tampoc, aquest any, sinó que decreixen, i que creix molt poquet la inversió d'aquestes empreses i organismes autònoms, però que no compensa la disminució d'inversions del Departament. Tenim, hi insisteixo, un departament –ho hem dit, hi insisteixo, ho torno a dir– que necessita una certa reestructuració, hem anat desplaçant l'activitat del Departament a empreses i organismes autònoms, arribem ja a quatre direccions generals que no tenen activitat inversora: tenim la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que no té activitat inversora; la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, que no té activitat inversora; la Direcció General d'Obres Hidràuliques té 2.500 milions de pessetes, que fa una transferència a GISA per fer recs, i la Direcció General de Transports, que també fa les seves activitats inversores a través de GISA. Per tant, hi ha un paquet de direccions generals que crec que hauríem de pensar si les mantenim o no. Perquè, si mirem, per exemple, el que passa amb la Direcció General d'Obres Hidràuliques, veurem que l'acció de la

2062

Direcció General d'Obres Hidràuliques és mínima i que, fins i tot, està físicament ubicada en la Junta d'Aigües. Per tant, demanem una reestructuració per aconseguir major eficàcia i per obtenir major eficiència dels recursos d'aquest Departament.

També hem dit altres vegades –i tornem a dir-ho– que ens sembla que algunes de les empreses i organismes autònoms haurien de ser redistribuïts. Ens sembla que el Departament hauria d'assumir tota la política d'habitatge –ho hem dit, insistim-hi–, Adigsa hauria d'estar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, junt amb l'Incasol, per fer la política d'habitatge junt amb la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

I també hem dit que ens sembla que la política hidràulica s'hauria d'unificar en un sol departament. Nosaltres proposem que sigui el Departament de Medi Ambient, però si és el de Departament de Política Territorial, doncs que sigui el Departament de Política Territorial, però Junta d'Aigües, Junta de Sanejament, Regsa, Aigües Ter-Llobregat, tot en un sol departament.

I comencem per les activitats inversores per solucionar els grans problemes que té aquest país. Un tema important: la política hidràulica. La política hidràulica, en l'àmbit d'abastament, sabem que hi ha un dèficit en les conques internes; la política hidràulica en l'àmbit de les correccions de les lleres dels rius, tenim una climatologia que provoca avingudes: hem de fer esforços per corregir els cursos dels nostres rius, i ens sembla que aquest pressupost no els afronta. Tenim una climatologia, també, que provoca, doncs, èpoques de pluges i èpoques seques i, per tant, hem de fer una política d'infraestructures de regs.

La política de regs potser és la que en aquest pressupost està millor encaminada. Hi ha un creixement del pressupost de la política de regs, l'únic creixement que veiem en aquest àmbit de política hidràulica. Hi ha propostes de fer les grans infraestructures pendents de fa molts d'anys a Catalunya: hi ha les propostes de l'Algerri-Balaguer, del Baix Ebre, de Pinyana –que ja fa anys que es va fent–, d'Urgell –que també es va fent–, del Baix Ter, etcètera... Nosaltres trobem a faltar en aquest pressupost, que dic que és l'únic en l'àmbit de política hidràulica que creix substancialment i que afronta els grans problemes de regatge de Catalunya, trobem a faltar un impuls a una política hidràulica a la zona del Baix Ebre, que és posar en marxa el canal Xerta - riu Sénia: a nosaltres ens sembla que és un canal que hem d'estudiar la possibilitat de la seva utilització, de demanar la concessió d'aigües –ja siguin els regants, ja sigui la Confederació–, de posar-ho en marxa no amb el volum que s'havia previst inicialment, però sí perquè serveixi per regar unes zones de Catalunya que necessiten aigua, i que a més la tenen allà al costat. També trobem a faltar en matèria de política hidràulica un major impuls al canal Segarra-Garrigues: hi ha pressupost, hi ha 104 milions per fer estudis, però el canal Segarra-Garrigues ens podem trobar que tinguem les preses acabades i que no tinguem els canals per utilitzar l'aigua que tinguem a la presa; per tant, ens sembla que cal accelerar els treballs del Segarra-Garrigues.

He dit que sí que en regatge es fan coses, però no en l'altre àmbit d'actuació de la política hidràulica del Govern. La Junta d'Aigües jo crec que està en una situació incomprensible; el Govern no presta atenció a l'acció que hauria de fer la Junta d'Aigües. El Govern ha anat reduint de manera sistemàtica i alarmant el pressupost de la Junta d'Aigües; una situació alarmant, i explicaré per què a nosaltres ens alarma i ens indigna el que està passant amb la Junta d'Aigües.

De l'any 91 a l'any 97 hem reduït el pressupost de la Junta d'Aigües de 18.000 milions de pessetes a 7.900, d'una manera constant: 18.000, 13.000, 12.000, 13.000, 11.000, 9.000, 7.000. Hem reduït d'una manera constant el pressupost de la Junta d'Aigües, i els problemes els tenim: d'abastament i de correcció de les lleres, lluita contra les avingudes del Maresme, el Besòs, la riera de Caldes, etcètera.

El pressupost de la Junta d'Aigües, a més de decreixent d'aquesta manera alarmant, decreix en el que són les operacions de capital: de 13.000 l'any 91, a 4.000 aquest any 1997. La sèrie també és igual: 13.000, 8.000, 7.000, 7.000, 6.000, 4.000, 4.120. I, en canvi, creixen les despeses corrents. Però, escoltin, a nosaltres el que ens preocupa és que els ingressos de la Junta d'Aigües són ingressos que paguem tots els ciutadans a través del rebut de l'aigua. Hi ha unes previsions d'ingrés pel cànon d'infraestructures, cànon que vam acordar, almenys el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista, que hi estem d'acord que s'apliqui el cànon, però, és clar, en el pressupost d'aquest any es pressuposten 6.500 milions de pessetes de cànon. I sap què diu la Llei que s'ha de fer amb el cànon? Diu: «Els diners recaptats en funció del cànon d'infraestructures hidràuliques...» No, diu: «El cànon d'infraestructures hidràuliques és un tribut de la Generalitat de Catalunya que resta afectat íntegrament al finançament de les despeses d'inversió en obres i actuacions fixades en el programa d'obres hidràuliques.» Sap quants diners hi ha de cànon en el pressupost de la Junta d'Aigües? 6.500 milions de pessetes. Sap quant és el pressupost d'inversions de la Junta d'Aigües? 3.500 milions de pessetes. Què passa amb el cànon? Els diners volen; no van a les inversions, senyor conseller. Nosaltres vam pactar que els diners anessin per a inversions, i aquí vostès estan pagant, amb diners de cànon, despeses corrents. Més de la meitat de les pessetes no estan aquí. I a més, vostès es van comprometre a fer una aportació de diner propi del pressupost equivalent a l'aportació del cànon, i aquest any l'aportació en transferències de capital a la Junta d'Aigües és zero; en transferències corrents sí que hi ha una petita part.

Però, és clar, ara ens diuen, ens diuen, fa dos dies: «Hem aconseguit 8.000 milions de pessetes més per a la política hidràulica a Catalunya.» On són aquests milions? No són a la Direcció General; no són a la Junta d'Aigües; no són a Regsa, no són a Aigües Ter-Llobregat, que no hi aporten ni un diner, vostès. Els diners, els aportem amb cànon, ja sigui del reg de l'Ebre, ja sigui el cànon d'infraestructures..., amb cànon, els ciutadans estem aportant als pressupostos de la política hidràulica del Govern. Em sembla que estem fent un mal favor a la política hidràulica de Catalunya, i no solucionem els problemes.

Punt 1

Problemes d'abastament. A mi em van venir a veure fa dos dies, per exemple, alcaldes de..., bé: l'alcalde del municipi d'Alt Àneu: el nucli principal, València d'Àneu, té un problema d'abastament; l'alcalde de Puigverd té un problema d'abastament. Tenim problemes d'abastament en l'àmbit metropolità, sabem que hi ha un dèficit, que hem de buscar aigua d'alguna conca que ens vingui; hi ha un problema d'abastament que hem de solucionar; tenim els problemes de la correcció de la xarxa hidrogràfica –ho he dit–: Maresme, Besòs, riera de Caldes. No hi ha partida, senyor conseller, per fer front als problemes de les avingudes del Maresme; no hi ha partides. Que hem d'anar esperant que cada any hi hagi un problema d'inundacions i un problema amb víctimes perquè ens recordem que hem de complir el programa de lluita contra les avingudes? I, a més, recordem que aquest programa de lluita contra les avingudes ha de ser corregit, perquè s'ha demostrat que és insuficient, que hi ha rieres que en aquests moments provoquen estralls que no hi estaven previstes. Per tant, demanem que es modifiqui el programa d'actuació en el Maresme, que s'hi incorporin les rieres que no hi estaven previstes i que el Govern hi destini diners que en aquests moments no hi són.

I en aquest tema de l'abastament de les conques internes de Catalunya, els torno a dir que el Grup Socialista està disposat, perquè ho ha fet des de fa molt de temps, a acordar polítiques hidràuliques amb el Govern, amb el partit de Convergència i Unió. I estem disposats a estudiar, de manera clara, contundent i favorable, les propostes que estan sortint de les terres de l'Ebre, que estan dient... Escolti'm, hi estem disposats si els ciutadans de les terres de l'Ebre ho volen; nosaltres els estem escoltant, els ciutadans de les terres de l'Ebre; hi ha molts alcaldes, diputats de Convergència i Unió o d'altres grups, que estan fent propostes, els regants estan fent propostes. «Podem estudiar» –diuen– «aigua de les terres de l'Ebre a canvi de diners al territori.» Nosaltres estem disposats a estudiar aquesta proposta i acordar-la amb el Govern, si és que els ciutadans de les terres de l'Ebre ho demanen. Per tant, sàpiguen que en aquest tema estem disposats a parlar amb vostès i estem oberts a aquesta proposta. Ens sembla que podria ajudar, aquesta proposta, al desenvolupament de les terres de l'Ebre, a donar recursos –el que reclamava el senyor Benach– a l'Institut de les terres de l'Ebre.

Parlem ara de la política de carreteres. La política de carreteres, evidentment, està concentrada a la Direcció General, a GISA, a la Secretaria General pel que fa a les expropiacions, Túnels del Cadí, Túnels i Accessos... El conjunt d'inversions en carreteres em sembla que puja a 44.488 milions de pessetes; ara, el gruix de les inversions en carreteres es fan a través de GISA. I el senyor Portabella ho ha dit, i jo també li ho he de tornar a dir, senyor conseller: ens fa la impressió que en aquests moments GISA –en carreteres, no em refereixo a transport ni a aigües–, GISA, en carreteres, ja no serveix per a accelerar la política d'inversions del Govern, perquè resulta que GISA en carreteres fa inversions per valor de 35.585 milions de pessetes i, en canvi, l'aportació del Govern en carreteres a GISA, és de 37.486. Vol dir que GISA fa menys obra de la que el Govern li dóna; vol dir que les despeses financeres en

matèria de carreteres ja s'estan menjant el que haurien de fer. GISA ja no accelera –GISA ja no accelera–; la pilota ja s'ha fet gran i ja no accelera la política d'inversions del Govern.

En matèria de carreteres i en matèria de GISA, hem dit que ajuda a maquillar els pressupostos; el president del Grup Socialista els deia: «Escoltin, hi ha 11.500 milions de pessetes d'ingressos a la partida de Túnels i Accessos», i aquests 11.500 milions de pessetes de Túnels i Accessos no estan contemplats a GISA. Hi estaven el 96, però no el 97; nosaltres no sabem què passa amb aquests 11.500 milions de pessetes, ho hem dit, cada vegada que hem intervingut no hem rebut resposta per part del Govern. L'any 96 hi havia 11.500 milions de pessetes a GISA per a l'ampliació de capital de Túnels; ara als ingressos de Túnels hi ha 11.500 milions de pessetes, però no surten de GISA. D'on vénen aquests milions, doncs? No ens els justifiquen; no ens els justifiquen.

En matèria de política de carreteres, si mirem on es concentren les inversions del Govern, veurem que la meitat..., més de la meitat, és a dir, 19.000 milions de pessetes de GISA van a l'Eix Transversal. Ens sembla perfecte que s'acabi aquest eix, que pot contribuir a l'equilibri territorial de Catalunya desplaçant el gran eix de creixement econòmic, que en aquests moments està a la costa, doncs, cinquanta, cent quilòmetres cap a l'interior; ens sembla important. I també ens sembla bé que alguns dels eixos transversals que surten d'alguna manera de l'Eix Transversal, puguin ser potenciats, com en el pressupost es veu: l'eix del Cardener, l'eix del Llobregat i altres. També hi ha inversions importants a l'eix Garraf - Anoia - Bages i accessos a la Costa Brava.

Ara, el Grup Socialista troba a faltar en aquest pressupost inversions a la demarcació de Tarragona. No hi ha ni una inversió important a la demarcació de Tarragona; ens sembla que cal començar a pensar nous eixos viaris, ara que acabarem GISA. Per exemple, l'eix del Francolí; per exemple, potenciar de manera clara l'eix del Llobregat, que ja ho van fent, però l'eix del Llobregat l'hem de desdoblar o fer-lo nou, el que sigui, però l'eix del Llobregat ja és insuficient. Eix del Llobregat; eix del Francolí; acabar l'eix del Ter, sobre tot en el tram de Vic a Ripoll, creiem que són actuacions importants que caldria en aquests moments emprendre, que no estan prou recollits en els pressupostos.

Ara, en matèria de carreteres a nosaltres ens sembla que hi ha una qüestió clau, que ens sembla que hauríem d'estudiar a fons: és la política de peatges a la xarxa de carreteres de Catalunya. La política de peatges a la xarxa de carreteres de Catalunya provoca disfuncions en la circulació; provoca col·lapses en determinats àmbits, per exemple la B-30, les rondes, i infrautilització d'altres carreteres: la part central, doncs, de la B-30 i l'A-7. Nosaltres pensem que podem trobar polítiques que ajudin a millorar la circulació a Catalunya, l'accés dels ciutadans al territori fent una política de peatges diferent de l'actual.

I en aquest sentit els proposem, senyor conseller, que estudiem la creació d'una comissió del Govern de l'Es-

tat, del Govern de la Generalitat, de les empreses concessionàries, dels usuaris, per exemple, a través del Reial Automòbil Club o altres institucions, que estudiï la possibilitat de la reducció i homogeneïtzació dels peatges a Catalunya. Si no fem això, la política de carreteres que estem fent és una política que no és real, perquè la gent, en funció dels peatges, utilitza o no utilitza determinades carreteres. Fem aquesta comissió i marquem-nos uns objectius realitzables, possibles, seriosos: l'eliminació del peatge a l'entorn metropolità; s'ha d'eliminar el peatge de Mollet, el peatge de Sant Cugat; hem de rebaixar els peatges dels túnels al 50%, i hem d'aplicar tarifes toves al conjunt de la xarxa d'autopistes catalanes. I això, com ho hem d'aconseguir? Doncs, estudiem-ho: allargament de concessions, establiment de recàrrecs a l'impost de circulació dels vehicles, recàrrec finalista.

Nosaltres estem disposats a parlar d'aquesta política d'una manera seriosa, i junt amb aquesta política —junt amb aquesta política— negociem amb l'Administració de l'Estat la continuació i l'acabament de grans infraestructures viàries lliures de pagament. S'ha de fer lliure de pagament el quart cinturó; s'ha de fer el conjunt de la Nacional-II, sobretot el Cervera - Igualada, i s'han de fer altres infraestructures com pot ser la Besalú - Olot o la Nacional-340 entre el Vendrell i Cambrils. I fem aquesta política de peatges de manera coordinada amb els plans de transports ferroviaris.

En matèria de transports, hi ha una disminució del pressupost, malgrat que el contracte programa es manté; vol dir que, per tant, farem menys ferrocarrils de la Generalitat, farem menys metros. A nosaltres ens preocupa que els compromisos, tant programàtics del Govern com electorals, no es puguin realitzar a la xarxa de metros de Barcelona.

I en l'àmbit de transport per carretera sí que és preocupant que els pressupostos, que ja eren minsos —de 485 milions de pessetes l'any 95—, ara ja siguin de 303 milions de pessetes aquest any. És cert que en l'àmbit metropolità s'ha arribat a un principi d'acord pel que fa referència a la qüestió de la constitució de l'autoritat única del transport; celebrem-ho, i celebrem que aquest preacord, sigui finalment un acord i que tinguem la llei de creació d'aquesta autoritat única al més aviat possible aquí, en aquesta cambra.

En l'àmbit, per tant, del transport, el Grup Socialista reclama el compliment dels compromisos d'extensió del metro; l'elaboració d'un pla de transports de viatgers per carretera; l'increment de les partides d'ajut a la tarificació social, que disminueix en aquest pressupost, i un tema que fa referència a una de les empreses, que és Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants. Creiem, des del Grup Socialista, que s'ha de renegociar el conveni de Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants amb el bisbat de la Seu, que és un conveni que dóna uns diners, uns cànon anuals al bisbat, que obliga el Govern a fer unes inversions o aquesta empresa a fer unes inversions que, finalment, revertiran al bisbat. Em sembla que cal revisar aquest conveni, com alhora cal també revisar que tota la gestió de les infraestructures de Núria en aquests moments recau en tres empreses: Ferrocarrils de la Generalitat, Ferrocarrils de

Muntanya i Turisme de Muntanya. Em sembla que caldria unificar la gestió de Núria en un sol organisme.

I, finalment, un tema de transport no menor però important que, des del Grup Socialista, des de l'alcalde de la Seu, hem plantejat al conseller i que em sembla que podem també trobar un punt d'acord. A la Seu hi ha un aeroport, que el Govern de la Generalitat ha contribuït a crear, que en aquests moments no s'utilitza; aquest aeroport pot servir de base per a un territori d'alta muntanya i per a un país veí, un país de parla catalana: Andorra. Nosaltres voldríem que el Govern de la Generalitat impulsés el diàleg amb el Govern andorrà i el Govern de l'Estat, i sabem que és possible i sabem la bona disponibilitat que té el Govern per tirar endavant aquest diàleg, per posar en marxa l'aeroport de la Seu. Esperem que sigui una realitat.

En matèria d'habitatge disminueixen les partides, i sobretot disminueixen en la línia d'ajuts destinats a la promoció i construcció d'habitatges, de 44.000 milions l'any 96 a 37.000 milions aquest any. És clar, la política d'habitatges és una prioritat, senyor conseller, i ens trobem amb problemes per a habitatges dels joves —trobem les mobilitzacions d'aquests dies—, per a la gent gran, problemes de manca d'habitatges de lloguer... Per tant, ens sembla que aquell esforç que va significar signar un acord, un pla de l'habitatge amb el Govern socialista, que continua ara, hauria de potenciar-se més. Sé que han renegociat més finançament per al Pla de l'habitatge, però han renegociat les línies de finançament a través de les caixes, les línies de crèdit, però no els ajuts directes a la construcció i lloguer de nous habitatges.

En l'àmbit de ports i costes, insistir en l'incompliment del compromís polític del Govern de Convergència i Unió i del Partit Popular, de presentar al cap de sis mesos de signar l'acord de govern una nova llei que provoqués la gestió dels ports de Barcelona i Tarragona en mans de la Generalitat. S'ha incomplert, la llei no existeix; encara, per tant, els ports continuen essent de competència de l'Estat. Nosaltres voldríem que aquest any hi hagués aquesta transferència i que els ports autònoms de Catalunya —Tarragona i Barcelona— fossin veritablement autònoms. Ens oposarem a les propostes que vulguin, a través dels ingressos dels ports autònoms de Tarragona i Barcelona, detreure diners d'aquests ports per portar-los al conjunt del front portuari català, als ports que només són competència de la Generalitat. Els ports autònoms, si són autònoms, han de tenir els ingressos que generin i han de poder funcionar autònomament, amb convenis amb els estibadors propis, amb ingressos propis, i no han de servir de via de finançament indirecte als pressupostos de la Generalitat. Sàpiguen també que ens oposarem a la modificació de la Llei de costes que vostès han plantejat al Govern de l'Estat.

I, ja per acabar, els temes de planejament i ordenació del territori. Aquest és un tema fonamental. El Pla territorial de Catalunya plantejava unes expectatives d'un cert reequilibri del territori i s'havia de desenvolupar amb els plans territorials parcials, que en aquests moments només estan en marxa el Pla territorial metropolità i el Pla territorial de l'àrea funcional territorial de

les terres de l'Ebre. Ara, a nosaltres ens preocupa, i és cert que un cert encallament que hi havia en el Pla territorial metropolità es va posar en marxa i, per tant, les coses comencen a continuar funcionant, però ens preocupen les grans línies d'aquest Pla territorial metropolità, les grans línies que defineixen unes illes metropolitanes, unes zones metropolitanes on es vol concentrar el creixement d'aquest país, ens sembla que és reproduir el model de creixement que havíem superat amb la democràcia; estem tornant a plantejar la gran illa de Sabadell i Terrassa contra la voluntat democràtica dels ajuntaments de Sabadell i de Terrassa; estem tornant a plantejar la gran illa en l'àmbit del Vallès, a la zona de Gallecs, malgrat la lluita dels ajuntaments per salvar la zona de Gallecs. Ens sembla que són propostes que no podem acceptar, perquè és tornar al planejament d'una altra època no democràtica que els ajuntaments democràtics, que el conjunt de les forces polítiques havíem volgut combatre. Per tant, sàpiga que en aquest tema ens trobarà en contra.

Ens preocupa que el Govern de la Generalitat, en aquests pressupostos, ens hagi enviat uns fullets, uns fulls en els quals se'ns diu: «Això són els plans comarcals de muntanya.» Ja ho sabíem. Els plans comarcals de muntanya tenen unes previsions d'inversió anuals, ja les coneixem; cada comarca de muntanya ha aprovat el seu pla. Però, escolti, aquests fulls dels plans comarcals de muntanya no tenen contrapartida en els pressupostos de la Generalitat. Per tant, estan incomplint unes lleis que vostès mateixos van marcar-se i estan incomplint aquestes lleis faltant a la inversió que vostès van comprometre's a fer en unes comarques que –ho repeteixo– necessiten l'ajut de l'Administració. L'Alt Urgell, el Berguedà, la Cerdanya, la Garrotxa, el Pallars Sobirà, el Ripollès, el Solsonès, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, la Vall d'Aran volen veure que aquells compromisos contrets pel Govern en els plans de muntanya, que hi havia una previsió anualitzada de les inversions, l'any 97, el que hi havia en el pressupost del Pla de muntanya també figuri en el pressupost de la Generalitat, que no hi figura. Per tant, en aquest tema estem molt preocupats.

I, ja per acabar, senyor conseller, em sembla que entre tots plegats hem aconseguit remoure una mica la pedra d'un govern del Partit Popular que no volia invertir a Catalunya. Hem aconseguit, entre tots, que algunes inversions fonamentals, el Francolí, el pla Delta, el Cervera-Igualada, segurament començaran a ser realitat aquest any. Però, malgrat tot, encara avui ens trobem que les inversions de l'eix pirinenc han desaparegut i se n'han anat a altres zones. Esperem que corregirem aquests errors. Però vostè sap molt bé, senyor conseller, que amb el treball conjunt, amb el debat pressupostari que fem aquí, amb el debat de les comissions, amb el debat als mitjans de comunicació resulta que aquells grans temes que entre tots plegats hem plantejat –pla Delta, Francolí, eix pirinenc, Cervera-Igualada, accessos..., CIMALSA, etcètera– són els temes que figuren en els pressupostos de l'Estat i que hem aconseguit arrencar entre tots. Per tant, vol dir que quan fem front comú, les coses poden anar bé; quan ens barallem, les coses no funcionen.

Senyor conseller...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

El Grup Socialista, per tant, està disposat a parlar amb vostès dels temes de l'aigua, dels temes de l'habitatge, i estem molt preocupats per una política que no produeix el reequilibri del territori de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Departament de Política Territorial és un departament clau per afrontar problemes cabdals del nostre país, que anirem veient, però en ser un departament bàsicament inversor funciona com una mena de termòmetre que va indicant la capacitat de creixement i progrés del país i la generació de riquesa per l'efecte multiplicador sobre el conjunt de l'economia catalana. És el que durant els primers anys de funcionament de l'autonomia, sota el Govern de Convergència i Unió, alguns van denominar política de rajol, política de ciment, bàsicament pel canvi que va suposar per al país passar d'una anèmia d'inversions públiques, que es patia feia decennis, a un rellançament evident –ho repeteixo– en els primers anys del Govern Pujol, bàsicament el període 80-84, política de rajol o de ciment, que té un efecte multiplicador –com dèiem– en el conjunt de l'economia catalana.

A partir d'aquestes consideracions s'entén perfectament que el Govern de la Generalitat s'exclami, posi el crit al cel i remogui tot allò que pot remoure quan el Govern central, en el projecte de pressupostos de l'any que ve, rebaixa les previsions pressupostàries per a Catalunya i que, per diferències que encara no hem pogut ben bé desxifrar prou exactament –si 8, o 10, o 15.000 milions entre la inversió mínima desitjable, si més no, aquella amb la qual s'accontenta Convergència i Unió, i la inicialment pressupostàriament prevista–, es qüestionin públicament un pacte de governabilitat amb el PP, indica això la real dimensió que el Govern de la Generalitat dóna a la inversió pública a Catalunya, és a dir, vital. Vital que l'Administració de l'Estat inverteixi a Catalunya, ho és, i fa bé el nostre Govern d'escandalitzar-se davant d'imprevistes retallades, i més si es tracta d'inversions que havien estat contemplades o pactades; però vital hauria de ser també la inversió pública del mateix Govern de la Generalitat, però si aquesta inversió, més concretament si el volum global del Departament cau més d'un 10% en pessetes reals i més encara en pessetes constants respecte al pressupost de l'any passat, què hem de fer? Quina cara hi hem de posar? Si el Govern de la Generalitat s'escandalitza davant del de l'Estat perquè aquest retalla la inversió a Catalunya, qui s'ha d'escandalitzar quan el Govern de la Generalitat retalla la seva pròpia inversió? Doncs, com que el Govern difícilment ho podrà fer, haurem de

Punt 1

ser els partits de l'oposició els que amb els mateixos o amb similars arguments que el nostre Govern utilitza davant dels de Madrid, denunciem aquesta retallada, que resulta tant més paradoxal si es considera que s'efectua l'any en què s'ha pactat i millorat –sembla– el sistema de finançament, i la retallada afecta no només el mateix Departament, sinó també la majoria de les seves empreses públiques i organismes autònoms.

I, parlant de cares, quina cara han de posar, per exemple, els ciutadans de la Conca de Barberà, del Pla de l'Estany o de les Garrigues, posem per cas, davant la inversió zero d'aquest Departament i del total dels departaments? Per cert, senyor conseller, li recordo aquella promesa d'arranjament de ferm, si més no, del tram de carretera, si més no, Soleràs - Granadella, comarca de les Garrigues.

I com a mostra podem donar algunes xifres referides a grans magnituds. Com hem dit, el conjunt del Departament passa de prop de 113.500 milions a prop de 102.000, amb sort diversa per a les diferents direccions generals. La Direcció General de Transports és la que pateix la retallada més dura i contundent, i passa el seu pressupost de 32.446 milions a 24.332, i el seu capítol 6, inversions reals bàsicament en obres a realitzar per GISA per compte de la Generalitat en règim de conveni, de 12.505 milions a 5.128. La Direcció General de Ports i Costes passa de 1.015 a 427 milions, i per la seva part la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge passa de 15.572 a 8.224 milions, que afecta bàsicament les transferències de capital, que passen de 15.316 milions a 7.888 milions. Similar sort té la Direcció General d'Obres Hidràuliques, que d'un pressupost de 4.893 milions en perd una bona colla i es queda en 2.990. L'única nota positiva d'aquests grans paràmetres es dona a la Direcció General de Carreteres, que augmenta lleugerament el seu pressupost fins i tot en el seu capítol fonamental, el d'inversions reals, el més important del conjunt del Departament, que passa dels 39.628 milions de l'exercici anterior als 41.555 del que ara discutim, amb alguna sorpresa, però, com és ara la desaparició de la partida 660.04, corresponent al concepte «Reforç de ferm», dotada l'any passat amb 1.838 milions.

Deixant, doncs, el ferm com ja reforçat, darrere les xifres fredes, i que malgrat que siguin molt indicatives sempre poden ser susceptibles de jugar-hi d'una manera o d'una altra, és evident que darrere les xifres, darrere els milions, hi ha possibilitats de fer unes polítiques o unes altres, o la possibilitat de fer ben poca cosa. Per exemple, hem parlat de la dràstica reducció del pressupost de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge; doncs bé, algú ens hauria d'explicar com, amb el pressupost que se'ns presenta, es pretén realitzar el Programa de promoció, administració i conservació d'habitatges; si la previsió de construcció de 2.500 habitatges anuals pel Pla de l'habitatge 96-99 es considera prudent, o com es pretén realitzar el programa d'ajuda a la construcció, rehabilitació i accés a l'habitatge fomentant una oferta d'habitatges ajustada a les necessitats i a la capacitat adquisitiva de les poblacions amb rendes baixes i mitjanes; o fomentant la construcció d'habitatges en règim de lloguer per a joves i la

d'habitatges de protecció oficial en règim especial; o com es tirarà endavant una eficient rehabilitació d'habitatges afectats o no de patologies estructurals; o com podrem aturar el procés d'envelliment i deteriorament físic que pateixen els centres històrics i els nuclis antics de les altres ciutats; com es rehabilitarà aquests nuclis; com es recuperarà el patrimoni arquitectònic.

Aquesta és la qüestió: com farem tots aquests programes i altres tan interessants com aquests si ningú sap qui pagarà les misses. Si partim d'una retallada pressupostària més que notable, que ha deixat la Direcció General a pràcticament la meitat de recursos de l'exercici anterior. Últimament, en aquest plenari, s'ha debatut a bastament aquest tema, i de tant en tant –més que de tant en tant– sortia l'acusació referida al Departament de fer política d'aparador, i, de fet, aquests pressupostos no ajuden a desmentir aquesta acusació. I estem parlant d'habitatge i de tota la seva greu problemàtica, i fets recents han posat damunt la taula de manera clamorosa la necessitat de trobar sortida, i sortida de caràcter social, a la infinitat, desenes de milers de pisos buits tancats en les nostres ciutats. I davant d'això la necessitat vital de molts joves i altres no tan joves, però amb rendes baixes, de trobar un habitatge que els permeti iniciar una vida independent –en el cas dels joves– i, en qualsevol cas, una vida digna. Aparentment, doncs, ens trobem amb una bossa d'oferta i una bossa de demanda que s'hauria de compensar, però amb el que ens trobem realment és amb un problema social gravíssim que, lluny de resoldre's, es va complicant dia a dia, que té la seva punta de l'iceberg en fets concrets que molesten bàsicament perquè tenen la virtut de visualitzar el problema.

I on és aquí la política d'habitatge? On és el foment de les polítiques de lloguer? On són els programes de rehabilitació i revitalització d'alguns barris i d'alguns nuclis antics? Constatada la necessitat vital de tants i tants catalans d'accedir a un habitatge i la impossibilitat material de fer-ho, i, davant d'això, constatant que els milers de pisos buits i tancats són la prova més descarnada que la política d'habitatge del Departament es fa en bona mesura girant-se d'esquena als problemes i a la realitat. Perquè, si no és així, no sé com es pot entendre, per exemple, la retallada de la partida destinada a subvenir la promoció, l'adquisició i la rehabilitació d'habitatges, que passa de 10.000 milions a 6.000 –les xifres, en aquest cas, són molt indicatives.

Pel que fa a la Direcció General de Carreteres o més concretament a l'empresa que acapara el protagonisme inversor d'aquesta Direcció General, GISA, que, per cert, baixa el conjunt del seu pressupost de 84.207 milions a 81.730, dir i lamentar que moltes partides d'inversió, que aparentment podrien anar destinades a la realització de noves obres, en realitat van destinades a pagar obres d'exercicis anteriors, a fer front a compromisos plurianuals o directament a tancar forats, més en sentit figurat que en sentit real, ara que, com ja he dit abans, ha desaparegut la partida destinada a aquests menesters, eufemísticament anomenada fins ara «reforçaferms».

I en aquest Departament, o en aquest apartat, no ens volem estar de preguntar i de lamentar quantes empre-

ses, que han contractat amb la Generalitat la realització de determinada obra pública, han tingut greus problemes financers, han fet suspensió de pagaments o senzillament han fet fallida, i quantes ha ajudat per arribar a tals extrems la morositat en el pagament del nostre Govern; certament, cal un esforç urgent i contundent en aquest aspecte si no volem que el descrèdit en aquest àmbit de la nostra Administració arribi a extrems irreversibles.

I si el problema és que ens trobem amb un pressupost molt condicionat pels compromisos d'anys anteriors, la funció d'ordenar, planificar, equilibrar el territori que el Departament de Política Territorial té la possibilitat i l'obligació de fer d'una manera primordial, queda aparcada en espera de temps millors, que s'acabin les restriccions pressupostàries i ens permetin fer una actuació global i globalitzadora, que la Unió Europea en el futur sigui flexible a l'hora de fixar determinats condicionants, perquè, si no és així, ens trobarem eternament instal·lats en la improvisació, en la provisionalitat o en la incapacitat de fer polítiques concretes, puntuals, però pensades, que formen part harmònica d'un tot.

En l'àmbit dels regadius el panorama no és pas més engrescador, tot el contrari, i d'aquí l'esmena també a Regsa, que també hem presentat a la Junta d'Aigües. Els programes assenyalats amb els codis 5221 i 5222, referents a la transformació i millora de regadius..., s'havien de fer les previsions acurades dels nous regadius i el que es fa és ni tan sols esmentar-los. Es parla de la promoció de nous regadius a les terres de Ponent i de l'Ebre, incloent-hi els estudis i la planificació dels recursos que s'obtidran a partir de la regulació del Segre; defineix també la proposta que aquesta tasca es desenvolupa conjuntament amb les comunitats de regants de Ponent i la Confederació de l'Ebre, amb l'objectiu d'aconseguir concessions, per a cada zona regable, que siguin les més adients per a tothom; darrere d'això hi ha la problemàtica del canal Algerri-Balaguer, que continua empantanegat, encara que recentment sembla que s'ha trobat un desllorigador, però estem encara en la primera fase: la que correspon al terme municipal d'Algerri, i tenim per endavant tot un seguit de municipis afectats pel canal que, si no es varia substancialment la dinàmica seguida fins ara, sobretot buscant una fórmula de finançament més racional, convertirem l'obra d'aquest canal en una reedició de l'obra de la Seu.

I què direm del Segarra-Garrigues? Aquí semblarà l'obra de la Sagrada Família. Després d'anys «marejant la perdiu», ens trobem al mateix lloc que estàvem anys enrere, com si el projecte avancés en cercle i, per tant, a la pràctica, no es moguéssim de lloc. Fins i tot declaracions recents de responsables de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre adverteixen que el repartiment de cabals del pantà de Rialb es farà a mitjans de l'any que ve; és a dir, una altra pròrroga a un tràmit administratiu que fa anys que hauria d'estar enllestit. I davant del col·lapse pressupostari ja va bé el col·lapse administratiu; d'aquesta manera, sempre serà possible imputar responsabilitats a altres instàncies.

El mateix podríem dir del rec de suport a determinats municipis de les Garrigues, del qual s'ha realitzat una primera part, però que les altres fases inicialment previstes han desaparegut del pressupost, endutes, probablement, per alguna rierada. Dir també que, a més a més de poder concretar finalment els nous regadius, desitjaríem que s'apliqués una política que afavorís la utilització de nous mètodes, de noves tecnologies o la reutilització d'aigües per a reg, per, d'una banda, incrementar l'eficiència de l'ús de l'aigua i, alhora, ajudessin al seu estalvi.

Relacionat amb el tema de l'aigua, però en un altre àmbit ben diferent, hi ha també una altra punta d'iceberg, que també es manifesta de manera important: el conflicte del rebut de l'aigua, que posa en relleu les dificultats de coordinació en l'abastament d'aigua a Barcelona i al conjunt de l'àrea metropolitana. Els pressupostos no donen solució a aquest important conflicte, que hauria de passar per una millor coordinació –i aquí probablement no totes les culpes són del Govern de la Generalitat– amb l'Entitat Metropolitana de Sanejament Hidràulic i Tractament de Residus; però, lògicament, els ciutadans no tenen per què pagar les dificultats d'entesa de les seves administracions.

I, finalment, pel que fa a la Direcció General de Transports, que, com ha quedat dit, és la que pateix la retallada més cruel, remarcar que hi ha una partida, la 472.01, «Subvencions a línies de transport per carretera», que l'any 95 tenia una dotació de 300 milions, que per a l'exercici 96 va quedar en 205 i que el present projecte deixa en 185, i això passa l'any d'inici de la reforma educativa, l'any que el Govern de la Generalitat hauria de pagar el transport escolar i, per tant, es podria utilitzar aquesta ocasió per subvencionar, per enfortir les línies d'enllaç comarcal, de potenciar la connexió cap als nuclis comarcals amb un transport fluid que es pogués coordinar amb les línies de transport escolar millorant el servei, d'una banda, i evitant duplicitat de despeses, per l'altra. En definitiva, com que els pressupostos del Departament no ens produeixen una especial felicitat, hi hem presentat aquesta esmena, que demanem que sigui votada per aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i per un temps màxim de trenta minuts, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes 170 i 175, les defensarà...

El president

Vostès s'administraran el temps...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Bé, en la discussió del Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 1995 vaig començar la meua intervenció tot dient que els pressupostos del Departament eren virtuals. Doncs els d'enguany també ho són. Aquesta reiteració en la virtualitat pressupostària dona la sensació que el Govern ens pren el pèl; pren el pèl al conjunt de ciutadans de Catalunya quan ens presenta uns pressupostos que tenen poc a veure amb el que realment s'administra. El conseller Mas ens convidava en aquesta sala, en un altre debat, que prioritzéssim les inversions del seu Departament. Ja ho farem i ho demostrarem amb tot un seguit d'esmenes que presentarem. Però, mentre nosaltres ens escarrassem prioritzant, el Govern gasta com vol. I després de la lectura d'aquests opacs pressupostos veiem que el Govern gasta oblidant-se de l'equilibri territorial, no construint habitatges per a la població que ho necessita, de rendes baixes i jove, tractant els recursos hídrics com una mercaderia i fomentant el transport privat en detriment del públic. El Departament encarregat d'ordenar i equilibrar el territori prefereix proposar obres faraòniques de dubtós i costós finançament –TGV, transvasament d'aigües del Roine– que desenvolupar les eines de planificació territorial com són els plans territorials parcials.

Feta aquesta introducció, que ens situa en un context polític de desenvolupament de polítiques basades en els principis neoliberals aplicats al territori, caldrà evidentment argumentar primer la virtualitat dels comptes. Com ja vaig explicar el juliol passat, fent referència a exercicis pressupostaris anteriors, enguany la virtualitat es manté: crèdit inicial 1996, 113.000 milions; crèdit definitiu 96, 156.000 milions; diferència, 38%. Un altre exemple: el pressupost del Departament per al 1997 és de 102.000 milions, una reducció del 10% en relació amb el crèdit inicial del 1996, però que en realitat és del 35%, comparant-lo amb el crèdit definitiu del 1996. El Departament teòricament més inversor i més incentivador de l'activitat econòmica redueix el seu pressupost real d'un 35%, rebaixa les transferències corrents a les corporacions locals d'un 40% i les de capital d'un 38%. Si a això afegim que la major part del capítol d'inversions reals serveix per pagar factures d'exercicis anteriors –l'exemple és l'Incasol, que no s'inverteix res, en absolut, del 1997 i GISA, només un 2% és obra per al 1997–, tenim que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques es converteix en una caixa registradora que intenta tancar el deute acumulat per la mala gestió del Govern i que està hipotecat per invertir per al país. Això sí, restricció pressupostària, restricció per a les inversions, però, en canvi, es dupliquen les despeses per a protocol, publicitat i conferències; és comprensible que per explicar l'inexplicable es necessitin tants recursos.

En aquests pressupostos també s'aprecia una certa màgia financera: quan repasses les inversions de les diferents direccions generals del Departament veus que no existeixen inversions, que molts d'elles no en tenen. Alguns, a Urbanisme, només 100 milions, o el que es fa és traspassar capital a empreses públiques o a entitats autònomes: transports i carreteres a GISA, obres

hidràuliques a Regsa... Certament, això és del tot legal, però cal dir també que serveix per amagar o desviar el dèficit de cara a complir un dels requisits de convergència europea, però al mateix temps també per escapolir-se del control parlamentari. De totes maneres, hom queda astorat quan pensa que es pot enganyar tan fàcilment els estratèges del neoliberalisme.

Entrem, doncs, en aspectes més concrets; segon punt: desequilibri territorial. He dit abans que l'objectiu principal d'aquest Departament ha de ser l'equilibri territorial, per la qual cosa s'hauria de potenciar una discriminació positiva pel que fa a les inversions cap a les comarques i zones més deprimides del país; això és de sentit comú, doncs no pas per al Govern. Si repassem la inversió del Departament per comarques veiem que hi ha una forta disminució en comarques deprimides: Berguedà, un 70%; Conca de Barberà, d'un 100%; la Garrotxa, d'un 80%; Pla de l'Estant, d'un 100%; Ripollès, d'un 20; el Solsonès, d'un 50, i la Terra Alta, d'un 95%, per posar alguns exemples. Però el que és més greu és que aquesta situació es dona en el conjunt del pressupost, no només en el Departament de Política Territorial; a la Conca de Barberà, a les Garrigues i al Pla de l'Estant no s'inverteix res, el Govern no inverteix res en aquestes comarques i no es destaquen pas per la seva riquesa; al Ripollès i a la Garrotxa es disminueix d'un 25 i 85% respectivament, també per posar uns quants exemples.

Més arguments sobre desequilibri territorial. Sempre hem dit que una altra manera de potenciar el territori és augmentant els recursos dels ajuntaments. Doncs la realitat del Departament és la inversa: es redueixen les transferències corrents d'un 40% i les de capital d'un 38; desapareixen partides com «Ajudes al planejament municipal, general i parcial», «Auxili als ajuntaments per a emergències hidràuliques» i desapareix també la transferència de capital a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. Es redueixen sensiblement les actuacions per a la rehabilitació d'edificis i espais urbans i es mantenen a la baixa les actuacions directes a muntanya. Això ens porta a creure que vostès desconfien de la institució més propera al ciutadà com són els ajuntaments, retallant constantment les partides que van destinades a ells.

Mentrestant la planificació territorial, des del nostre punt de vista, no existeix; per què encara no s'han desenvolupat i aprovat els plans parcials territorials que emanen del Pla territorial general de Catalunya? Per què no s'inverteix en l'eina de planificació de què ens hem dotat? Per què prioritzen vostès els interessos privats pel cim dels públics? Sant Jaume de Treià, a Argentona, en seria un exemple; la privatització de platges públiques en seria un altre; l'urbanisme desmesurat en zones sensibles del territori com, per exemple, el Maresme i la Conca del Besòs, un altre exemple. Per què la redacció del Pla territorial parcial de la Regió Primera es porta d'una manera tan críptica, opaca i a esquenes dels ens locals? Com poden portar d'una manera tan irracional el planejament de la zona més poblada de Catalunya, on viuen uns quatre milions de persones? Preguntes que mostren que el Govern de la Generalitat deixa el territori al servei del mercat, apro-

fundint cada vegada més el desequilibri territorial al nostre país.

Tercer punt que emana d'aquests pressupostos: foment del transport privat en detriment del públic. Per argumentar aquesta afirmació hem comparat els pressupostos de les direccions generals de Transport i de Carreteres i hem arribat a la següent dada objectiva: en el pressupost d'enguany les inversions en carretera, o sigui transport privat, multipliquen per vuit les de transport públic; les dotacions globals de la Direcció General de Transports decreixen un 25% en relació amb l'any passat; les aportacions de capital als Ferrocarrils de la Generalitat disminueixen un 50% en dos anys, la qual cosa significa que el Govern destina cada cop menys diners als seus trens; les inversions reals per al 1997 són quasi tres vegades inferiors a les previstes per a l'any passat. Les aportacions per tarifació social, que és una partida destinada als ajuntaments que fan descomptes en el preu del bitllet per a la gent gran, queden en uns miserables 10 milions. Saben que un 50% de la població no té accés al cotxe? Aquí podríem fer una veritable política de foment del transport públic; en canvi, l'aportació al transport públic feta per empreses privades és cada vegada més residual: 186 milions. Caldria des del nostre punt de vista fer concertacions amb operadors privats, com es fa a l'àrea metropolitana, amb un fort control públic, això sí, per potenciar la comunicació entre les diferents comarques i poblacions del país. Per nosaltres, un dels elements clau del desenvolupament sostenible d'un país, que hauria d'impregnar tots aquests pressupostos, és el foment del transport públic, entès com una activitat al servei de tota la població, afavorint la connexió entre ciutats i pobles i el relligament del territori, i això es pot fer igualant les partides destinades a la Direcció General de Transports amb les destinades a la Direcció General de Carreteres, per fomentar el transport públic. Fomentar les institucions i eines de planificació del transport urbà; encara s'ha de redactar el Pla intermodal de transport, s'ha de completar la xarxa de metros, s'ha de constituir de manera definitiva l'autoritat única del transport, amb presència majoritària de les entitats locals. Ja sé que, quan al Govern se li parla de tornar competències que el Govern ha furtat als ens locals, els surten actituds jacobines força contradictòries. S'ha d'invertir en les línies ferroviàries de feble trànsit... A veure si ens entenem. Vostès són molt influents en el Govern de Madrid, no?, almenys Convergència i Unió diu sempre que és molt influent al Govern de Madrid; vostès són capaços, fins i tot, de treure diners extrapressupostaris per invertir a Catalunya, no? Doncs, què esperen per demanar inversions serioses per a les línies de la Poble de Segur a Lleida, per a la de Manresa a Lleida i per a la de Ripoll a Puigcerdà? La Junta d'Andalusia —ja ho he dit abans— ha invertit 20.000 milions en la xarxa de Renfe. Per què no fan el mateix a Catalunya? Vostès tenen fama de ser hàbils negociadors pressupostaris, no?, i potser podran treure aquests diners del Govern de Madrid i no haver-los de posar des de la Generalitat. Facin-ho. En canvi, s'entesten amb el TGV Barcelona - frontera francesa, un projecte d'opac finançament i de nul·la eficiència.

Per què no proposen un debat social per definir quina és la xarxa ferroviària que necessita Catalunya? Sincerament, creuen que contribueixen a l'equilibri territorial potenciant la xarxa TGV en detriment de la xarxa convencional? A quins interessos serveixen? Per quina raó transfereixen 2.000 milions a Aucat i disminueixen les transferències a les corporacions locals? Per què fan una aportació de capital de 100 milions a Air Nostrum? El Govern entrarà en l'accionariat? És diner a fons perdut? Per què aquesta companyia aèria i no una altra? Preguntes que ens demostren uns pressupostos de foment del transport privat en detriment del públic i que ens porten a una situació insostenible.

Quart punt: el tractament dels recursos hídrics com una mercaderia. La política del Departament és la d'ofertar aigua, sense controlar-ne la demanda. S'entesten a plantejar grans transvasaments per fer front a una hipotètica manca d'aigua, i deixen de banda polítiques que fomentin la reutilització i l'estalvi d'aigua. A més a més —i això és molt greu—, incompleixen compromisos adquirits d'una manera totalment irresponsable.

Primer incompliment: l'acord del 28 de setembre del 1994, per desbloquejar el conflicte del rebut de l'aigua, obligava a un seguit de mesures que no estan incorporades als pressupostos de la Generalitat del 1997. Un era el compromís del Consell Executiu de finançar el Programa d'obres hidràuliques d'un 40%, com a mínim, procedent de recursos propis de la Generalitat, i d'un 60%, com a màxim, procedent del cànon d'infraestructures hidràuliques. Bé, en el pressupost del 1997 s'ingressen aproximadament 6.000 milions procedents del cànon; això vol dir que s'hauria de fer un programa d'inversions per valor de 10.000 milions, pel cap baix, finançat un 60% pel cànon i la resta pels recursos de la Generalitat. Això no es fa, i no solament no es fa això, sinó que només s'hi inverteixen 3.500 milions del cànon d'infraestructures hidràuliques. On han anat a parar la resta de diners? Incompliment gravíssim. Però no solament aquest.

Segon incompliment: també en l'acord del 28 de setembre es deia que s'haurien de modificar les lleis 4 i 5/ 1990, les lleis d'abastament d'aigua i de reforma del cànon. Bé, doncs, cap de les dues s'ha fet, després de més de dos anys d'haver-se signat el pacte. No solament això, sinó que, quan d'una forma totalment responsable el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds presenta la modificació de la Llei 4/90, el Grup majoritari la rebutja dient que ja la presentaran ells quan en sigui l'hora, quan ho creguin convenient. Quina irresponsabilitat! Irresponsabilitat que provoca noves mobilitzacions, com ja vàrem veure ahir, de la Plataforma del rebut de l'aigua. I aquí, repeteixo, l'únic responsable d'aquesta situació, l'únic responsable, senyor Tugues, d'aquesta situació és la Generalitat de Catalunya, que ha incomplert tots els seus compromisos, i no altres entitats locals.

No solament això, sinó també que hi ha una descapitalització constant de la Junta d'Aigües i d'ATLL. En aquests moments, zero transferències a Aigües Ter Llobregat, i dóna la sensació que es prima més la Societat General d'Aigües de Barcelona, que manté encara el seu quasi monopoli de l'abastament d'aigües, en

2070

detriment que l'abastament passi a mans de les entitats locals, que és el que veritablement els pertoca.

Però hi ha altres incompliments, més parcials: a l'endegament de la riera de Caldes només hi consten 100 milions, quan n'hi calien 500, després dels compromisos que es van adoptar a Palau de Plegamans. A més, el tractament a les zones sotmeses a inundacions no té els suficients pressupostos, i el tractament no es fa amb accions toves, sinó, evidentment, posant encara més ciment al territori. A més, no es porta a terme la planta potabilitzadora de Lloret-Tossa, que és importantíssim per a la salut dels habitants d'aquella zona, perquè encara en aquests moments –i les anàlisis ho demostren– encara estan bevent aigua amb certa contaminació per dioxans.

En definitiva, un departament que creu que l'aigua és una mercaderia més, que de manera irresponsable incompleix acords adquirits, que protegeix els poderosos i que no porta a terme polítiques que fomentin l'estalvi, la racionalització del consum i la reutilització.

Cinquè punt: l'habitatge com un valor de canvi, que és com el tracten els pressupostos, aquest element. El Govern –i els pressupostos d'enguany ho reflecteixen– entén l'habitatge com un valor de canvi, sotmès a les lleis del mercat. I com podem demostrar aquesta afirmació? Primer, no es destinen prou diners per cobrir la demanda d'habitatge en règim especial i de lloguer; en canvi, es fomenta l'habitatge a preu taxat, que va dirigit als grups socials menys necessitats i que beneficia els constructors privats. Dos, no s'assimila la rehabilitació en general a rehabilitació per patologies, i així es redueix dràsticament la partida destinada a la rehabilitació d'edificis i espais urbans; tampoc s'impulsa la rehabilitació de les àrees antigues a fi de no fomentar un creixement innecessari de les ciutats, ni l'ocupació de més sòl que l'estrictament necessari: això sí que és equilibrar el territori. Tres, no hi ha una veritable política de sòl, i això impossibilita als municipis crear un patrimoni públic de sòl. Quatre, no s'augmenten les partides destinades a fer front a les subvencions del Pla d'habitatge, la qual cosa provoca una situació financera difícil als afectats; encara s'han de pagar a hores d'ara subvencions del Pla d'habitatge 92-95. Cinc, la taxa de beneficis més important de les promocions públiques és per a les entitats financeres i immobiliàries. Sis, no es potencia l'habitatge de lloguer ni el destinat als joves.

Tot el que he dit fins ara demostra que vostès entenen l'habitatge com un valor de canvi, com una mercaderia. Nosaltres reivindiquem que s'entengui l'habitatge com un valor d'ús. I què volem dir quan diem «un valor d'ús»? El dret que tenen tots els ciutadans a un habitatge digne, i, a partir d'aquesta premissa, desenvolupar tot un seguit de polítiques que ho possibilitin. I els en direm unes quantes. Primer, fixació de percentatges, segons demanda, de promocions públiques i de règim especial. Segon, entendre l'habitatge com un instrument per aconseguir una bona qualitat de vida i una bona qualitat urbana. Tercer, les tipologies edificatòries no s'han d'adequar necessàriament al model tradicional de família que des de Convergència i Unió estan tan entestats a defensar; hi ha noves i diferents formes de família. Quatre, fer un habitatge pensat per als joves,

amb espais destinats a les activitats que els són pròpies. Cinc, s'han de potenciar polítiques públiques per a la rehabilitació i construcció ecològica i mediambiental dels habitatges. S'ha de començar aquesta activitat a les promocions públiques. Com? Doncs, per exemple, introduint els conceptes bioclimàtics d'orientació i ubicació a l'urbanisme; introduint-los també a l'edificació de nous habitatges i a la rehabilitació d'edificis; el Departament podria introduir mesures fiscals per a facilitar la introducció de l'eficiència energètica. Altres exemples: introduir l'energia solar tèrmica i fotovoltai- ca als edificis nous i en rehabilitacions; o un altre: l'obligació de l'ús racional de l'energia en els edificis de promoció pública. Aquí hi ha tot un seguit d'activitats que es poden portar a terme a la promoció pública per tal d'aconseguir, evidentment, unes construccions més ecològiques i més lligades amb l'entorn, sempre amb aquesta idea del desenvolupament sostenible. Tot això que jo he dit és el que entenem nosaltres per tractar l'habitatge com un valor d'ús, i no com una mercaderia, i aquesta, senyores i senyors, és una altra diferència entre fer polítiques de dreta o fer polítiques d'esquerra.

Encara voldria fer una altra reflexió sobre aquest tema: no podem deslligar la política d'habitatge de l'actual sistema de contractació laboral. El sistema financer actual preveu un règim d'estabilitat laboral molt alt. Arran de la precarietat laboral que el Grup de Convergència i Unió, amb el PP, han provocat i han afavorit, doncs, es fa quasi impossible que molts treballadors i treballadores –i sobretot la gent jove–, sotmesos a la tirania dels contractes parcials, puguin justificar les suficients garanties i solvència laboral, per la qual cosa les entitats financeres no els atorguen crèdits i no poden accedir a un nou habitatge. I una conclusió d'aquesta situació és tot aquest moviment «okupa» que cada vegada és més important a bona part de les ciutats de Catalunya, que aquesta és una demostració que l'habitatge s'ha de tractar com un ús social i no només una mercaderia. Com que aquests no hi poden arribar, com que un sector important de la població no pot arribar a accedir a l'habitatge per qüestions econòmiques i per qüestions laborals, degut als sistemes de contracte que tenen, doncs, hi ha un moviment, una revolta per aconseguir, evidentment, allò que és innat i que diu la Constitució: que tothom té dret a un habitatge digne. No s'ha acabat aquí, aquest moviment; mentre continuïn aquestes polítiques d'habitatge, aquest moviment s'anirà fent més gros i s'anirà enfortint.

A més a més, els preus de l'habitatge són molt alts a Espanya i a Catalunya. Els en posaré un exemple. Mirin, mentre que a Catalunya són necessaris vuit anys de tot el salari mitjà per pagar un habitatge de noranta metres quadrats –dades 1991–, a Gran Bretanya se'n necessiten 3,8; a França, 3,4, i a Suècia, 2,4 anys. Mirin quina diferència més espectacular en el preu de l'habitatge en relació amb el salari dels treballadors i treballadores! Veuen?, aquest sí que podria ser un bon indicador de convergència europea; però, clar, aquest no interessa. Aquest sí que podria demostrar, des d'un punt de vista social, que ens hem d'igualar amb la resta de països europeus.

Punt 1

En definitiva –i acabo aquí la meva intervenció–, els pressupostos del Departament i de les seves empreses i entitats són uns pressupostos, com he dit abans, virtuals en els comptes, desequilibrats territorialment, fomenten el transport privat en detriment del públic, utilitzen els recursos hídrics com una mercaderia i tracten l'habitatge com un valor de canvi. Entendran que, després de tot el que he dit, haguem cregut necessari fer aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar la intervenció en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, entre altres coses perquè crec que, l'esmena a Regsa, ja la vam defensar o la vam explicar ahir, dins del que era el tema d'agricultura, i perquè ja s'ha comentat el tema de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que compartim molts dels criteris que s'han explicat anteriorment per altres grups parlamentaris, i que esperem que aquesta sigui l'última vegada que en demanem el rebuig i el retorn al Govern, perquè creiem que podríem dir el mateix que es va dir el juliol, però en versió corregida i augmentada. Per què corregida i augmentada? Perquè en aquells moments criticàvem que encara no s'havia constituït el nou Consell Rector, des de feia quasi un any que s'havia fet l'última reunió d'aquest Consell Rector. Es va reunir el Consell Rector el 30 d'agost –sembla que hi havia tanta pressa que no podíem esperar el mes de setembre–, es reuneix el 30 d'agost, i es donen comptes de què s'ha fet al Consell Rector en la gestió de l'Institut i se'ns explica quin és el pressupost –breument. Des del 30 d'agost no s'ha trobat, altra vegada, cap possibilitat de reunir-se per treballar, per definir, per crear, realment, un organisme que sigui vàlid per promoure el desenvolupament d'unes comarques prou deprimides, les comarques més meridionals de Catalunya, i no sols és això, sinó que ara ens presenten uns pressupostos que són una pràctica continuïtat, amb alguns agreujants, entre ells que es manté una important despesa per a dues persones, la directora i un auxiliar administratiu, que tenen un telèfon, que segueix pressupostat 700.000 pessetes; 700.000 pessetes per a un telèfon i dues persones significa una despesa important, i, a més, hi afegim 375.000 pessetes en manteniment informàtic. Déu n'hi do, per a un pressupost que té 29 milions de pessetes en concepte de personal i manteniment. I l'altre canvi significatiu és que els 2 milions que abans teníem per a despeses en estudis i projectes, ara en fem complement a les altres administracions, perquè passem a subvencions a entitats; és a dir que ara ajudarem o competirem en subvencions amb l'Institut, el que fan ajuntaments, diputacions, consells comarcals, Generalitat, etcètera. Mal resultat. És un institut que té incapacitat per a definir quins projectes vol fer. I no sols és això sinó que, quan intentes reunir-te per treballar, per establir criteris de prioritats, et trobes la porta tancada,

argumentant criteris funcionaris que «només ens podem reunir si és dins dels horaris d'oficina», això quan ens volíem reunir un representant de cada un dels grups polítics, i quan, curiosament, quinze dies abans el conseller de Política Territorial i Obres Públiques havia anat fora d'horaris funcionaris, a les set de la tarda, a fer una roda de premsa per a un tema que no tenia res a veure amb l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Crec que és una trista burla a un institut que està essent un fracàs de les expectatives que al seu moment es van pretendre crear i que, si enguany no s'intenta corregir, dins del 97, aquest funcionament, potser l'any que ve no hauré de demanar una esmena de devolució sinó una esmena de dissolució d'un instrument que no ha servit en absolut per a les finalitats per a les quals va ser creat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, i en nom del Grup de Convergència i Unió, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Isidre Gavín... Marià Curto, perdó. El temps que els correspon és de cent vint minuts.

El Sr. Curto i Forès

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, en aquesta primera intervenció, en nom del Grup de Convergència i Unió, defensaré la nostra posició, en el torn en contra a les esmenes a la totalitat del Departament, i serà el senyor Isidre Gavín qui, efectivament, defensarà la resta d'organismes autònoms i empreses públiques que depenen d'aquest Departament.

El pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per al 1997 s'ha d'emmarcar, com és evident, en el context dels pressupostos de la Generalitat per al mateix exercici i, per tant, pressupostos que –com va explicar àmpliament i detalladament l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra, amb motiu de la seva presentació a aquesta cambra– tenen com a objectiu bàsic reduir el dèficit públic, d'acord amb els escenaris de convergència europea, i, per tant, i en coherència amb aquest objectiu, són uns pressupostos que es caracteritzen per la seva austeritat.

Austeritat en la despesa pública que comporta una adequada prioritització de les línies d'actuació i que, d'acord amb la filosofia política del Govern i del Grup de Convergència i Unió, que li dona suport, intenten potenciar, per un costat, el creixement econòmic i l'ocupació, així com la millora del benestar i la solidaritat social, fent compatible d'aquesta manera l'objectiu de reduir el dèficit públic amb l'objectiu del manteniment de l'estat del benestar.

El Departament de Política Territorial destaca –com s'ha dit aquí i com és conegut per tots els diputats i diputades–, destaca, com deia, per ser un departament fortament inversor; evidentment, és el departament que ocupa el primer lloc en la inversió, dels diferents departaments de la Generalitat, i el seu objectiu principal és –com sabem també– augmentar la dotació d'infraes-

structures existents i millorar-ne la competitivitat, així com millorar l'equilibri territorial del país. I dins d'aquest objectiu global, el Departament de Política Territorial treballa en la consecució dels següents objectius parcials: en primer lloc, afavorir la disponibilitat i l'accés dels ciutadans a un habitatge digne i de qualitat, mitjançant l'estímul de la promoció pública i privada d'habitatges, així com el control de la qualitat en l'edificació, de les condicions dels habitatges i del procés constructiu.

En segon lloc, assegurar l'aprofitament integral i la disponibilitat dels recursos hídrics, assolint una millora en l'abastament a les comarques més densament poblades i la seva implantació a les comarques rurals. Tot això acompanyat d'actuacions adreçades a l'obtenció de recursos i la seva planificació per a una utilització racional d'aquests.

Aconseguir i mantenir una xarxa moderna de transports i comunicacions que afavoreixin tant l'equilibri territorial com el desenvolupament econòmic, millorant els fluxos de persones i mercaderies dins el territori i potenciar així Catalunya com a nucli vertebrador en el context internacional.

Potenciar el desenvolupament integrat, mitjançant programes sectorials específics, principalment en aquelles zones deprimides i/o en recessió que, per la seva especial problemàtica, requereixen un tractament diferenciats. Racionalitzar l'ús del sòl per al correcte desenvolupament dels assentaments poblacionals, industrials i de serveis, contribuint també, per aquesta via, a l'equilibri territorial.

I, per últim, l'ordenació del litoral establint una distribució i aprofitament racional dels usos i serveis a l'hora d'aconseguir una gestió i planificació per al desenvolupament del sector portuari, que faciliti la capacitat de creixement dels diferents subsectors que l'integren.

Per al 1997, el Departament de Política Territorial, concretament les seves direccions generals, com tots saben, compta amb un pressupost de 102.000 milions de pessetes, dels quals 72.000 corresponen a operacions de capital, és a dir, el 71%, cosa que confirma el caràcter inversor d'aquest Departament.

I dins del conjunt del Departament, cal destacar, pel seu volum també, la Direcció General de Carreteres i la Direcció General de Transports. La Direcció General de Transports que, per al 1997, a més d'inversions té pressupostat un important volum de transferències corrents, en les quals s'inclouen 8.250 milions de pessetes corresponents al contracte programa de transports de Barcelona. I per a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge també hi ha un destacat volum quant a inversió per a l'exercici 97. També cal destacar la Secretaria –en tot cas com a canvi–, la Secretaria General, que passa a concentrar tota la massa salarial de tot el Departament. I, pel que fa a les transferències de capital, capítol 7, destaca també la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, especialment pels ajuts a promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges dins del Pla 96-99; concretament, 6.043 milions de pessetes.

Si es considera el pressupost consolidat del Departament amb entitats autònomes i empreses públiques, aquest pressupost de 102.000 milions de pessetes passa a 238.000, dels quals 127.000 són inversió directa. Per tant, continuem en la línia que aquest pressupost, el pressupost del Departament de Política Territorial, la seva part més important –com no podia ser d'altra manera– actua sobre l'apartat de les inversions i l'apartat de les infraestructures, evidentment tenint en compte –com he dit al principi– les limitacions i els objectius prioritaris, tant del pressupost general com del pressupost de Política Territorial en particular.

Com sempre, he estat escoltant amb molta atenció els arguments exposats pels diferents grups de la cambra, que han defensat les esmenes a la totalitat d'aquest Departament, i, deixant a part aquelles peticions d'actuacions concretes, que, per un altre costat i des d'un punt de vista polític, són totalment legítimes i que, per cert, algunes d'elles estan ja previstes, bé en el context de partides genèriques del pressupost o bé en compromisos plurianuals adquirits pel mateix Departament, el cert és que l'única explicació coherent al rebuig d'aquestes peticions, d'algunes peticions, no és altra que la mateixa limitació pressupostària, i les diferències polítiques, també legítimes, a l'hora de fixar prioritats.

En aquest sentit, voldria contestar algunes de les qüestions que m'han semblat més importants en aquest debat i en aquesta defensa dels diferents grups. I em centraré, bàsicament, en quatre qüestions.

En primer lloc, pel que fa referència a la visió global del pressupost, i del pressupost concretament del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per diferents grups –especialment per Iniciativa, però jo diria que s'ha produït el debat en tots els grups parlamentaris–, la crítica sobre la reducció del 10% del Departament i, per tant, la crítica a un departament que, teòricament, ha de ser el que ha d'impulsar les inversions i les infraestructures i, per tant, aquesta crítica ve simplement justificada per la baixada en la quantitat. Com ja he dit al principi, és un problema que està bàsicament definit per les limitacions pressupostàries, per la necessitat de la reducció del dèficit i per les prioritats. I aquí es demostra una vegada més, quan el president del Govern de la Generalitat, quan el Grup de Convergència i Unió diu que està convençut i compromès en el manteniment de l'estat del benestar, ho executa, ho fa realitat i, per tant, diu que, efectivament, s'han de mantenir aquelles partides, aquelles actuacions, aquells departaments en els quals és necessari continuar donant els serveis que repercuteixen en el benestar general i repercuteixen en la distribució de la renda: estem parlant de sanitat, d'ensenyament, de totes aquelles activitats que no són, probablement, tan llúides al moment de revestir-les d'obres, com seria a través del Departament de Política Territorial, però que sabem que són importants per al desenvolupament del país, per al desenvolupament dels nostres ciutadans.

En segon lloc, el tema de política d'habitatge, que també ha estat un tema debatut per quasi tots els grups, i critiquen, en la política d'habitatge, per un costat, la reducció quant a les transferències a l'adquisició d'habitatge per part de les famílies i, per l'altre costat, la

reducció en la construcció de promoció pública. En este sentit haig de dir que el primer aspecte, és a dir, la reducció de les transferències, té una explicació molt clara i és que, l'any 96, el Departament va haver d'afrontar la liquidació de compromisos molt importants, anteriors, de compromisos de peticions anteriors a l'any 96, per intentar ja resoldre les subvencions i el pagament d'aquestes subvencions, que estaven molt retardades i, per tant, l'any 96 va tenir un creixement important i espectacular que ha regularitzat, en bona part, aquests dèficits i aquestes diferències que venien d'anys anteriors. I per això, aquest any, l'any 97, creiem que no és necessari continuar-ho perquè ja s'ha regularitzat aquesta situació. Però, en tot cas, el que és cert és que amb el pressupost previst a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge creiem que es podrà dur a terme la política prevista per al Pla plurianual de l'habitatge, i més tenint en compte que –com vostès saben– estem treballant amb partides que són obertes i que, per tant, en cas que hi hagi una demanda superior a la que en aquests moments es preveu, es podrà dotar perfectament dels recursos necessaris.

Política d'habitatge, per un costat. I també política –que m'ha semblat introduir d'una forma també important–, política hidràulica, en relació amb diversos temes, però que jo voldria, en tot cas, recollir-ne algun aspecte. Un d'ells, quan parlem de política hidràulica, és la contradicció que he vist entre Esquerra Republicana de Catalunya i un altre grup, que em fa l'efecte que ha estat el Grup Mixt, quan, per una part, el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya deia que començava a veure la llum en el tema del rebut de l'aigua, quan es preveu que hi haurà una modificació de la Llei del cànon d'infraestructures i, per l'altre costat, li preocupava al portaveu, en aquest cas, diputat del Grup Mixt, quan parlava que veia el tema del conflicte del rebut de l'aigua com un tema insoluble i preocupant. Jo crec que, efectivament, ni una cosa ni l'altra: el Departament està treballant en aquest tema i esperem que prompte hi hagi la modificació de la Llei i, per tant, que aquest tema pugui quedar resolt properament.

S'ha comentat també la problemàtica dels recursos hidràulics vinculats a temes de regadius, a temes d'actuacions en obres de canals, el canal Segarra-Garrigues, el canal Xerta-Sénia, que, per cert, m'ha agradat escoltar-ho de la veu del senyor Nadal, encara que li hauria de recordar que aquest canal, com vostè sap, està construït de fa molts anys i el Govern que tenia la responsabilitat de donar la concessió durant aquests anys havia estat el Govern socialista i no la va donar, i segons consta i constava en l'últim Pla hidrològic, a la proposta de Pla hidrològic, estava previst que es donaria en deu anys. És a dir que encara hauríem d'haver esperat, segons aquell Pla hidrològic, deu anys per a poder utilitzar aquest canal. Per tant, m'alegra sentir la reivindicació d'aquest tema, que és una reivindicació que a les terres de l'Ebre i, concretament, Baix Ebre i Montsià, ha estat històrica i que esperem que pugui ser una realitat ben aviat, sobretot si aconseguim tenir-ne la concessió.

I el que també m'ha semblat important és veure com en aquesta tribuna, en aquest Parlament avui s'ha pogut

parlar del tema de l'aigua, del tema de la utilització de l'aigua, i concretament de l'aigua de l'Ebre, sense crispacions, amb una actitud de diàleg, amb una actitud de voluntat de resoldre el tema des de la visió de qui ho necessita i des de la visió de qui realment té el recurs. Per tant, jo crec que estem encetant una bona via, i d'això jo crec que ens hem de felicitar tots plegats, els qui necessiten l'aigua i els qui la tenen, sabent que ha de ser un instrument per al seu desenvolupament global, no només d'uns, sinó global.

I, per últim, senyores i senyors diputats, en el debat de totalitat, també voldria referir-me al tema de la política de carreteres, la política de transport. I he de dir que, a pesar que les crítiques no han estat més que quan s'han referit a la important disminució de la Direcció General de Transports, he de dir que quan s'analitza realment què és el que es pensa fer amb aquest pressupost i què és el que pensa fer la política de transports de la Generalitat l'any 97 es veu com, per un costat, hi ha la voluntat..., no la voluntat sinó el compromís –i així està previst al pressupost– de complir amb el contracte programa de l'Entitat Metropolitana del Transport, i a la vegada el conveni d'infraestructures; per tant, dos partides importants que formen part d'un compromís plurianual que la Generalitat està complint.

S'ha parlat del tema del traspàs dels ports, i també li he de dir al senyor Nadal que m'alegra sentir-lo, sentir el que ha demanat, en el sentit que, de la gestió d'aquests ports, quan els tinguéssim a Catalunya, poguéssim fer una utilització directa i específica de cada un d'ells i no utilitzar els recursos d'aquests ports per a subvencionar o per a finançar altres activitats, diríem, del mateix àmbit, dels diferents ports a nivell de Catalunya, però també li he de recordar que justament durant tots aquests anys, a través dels recursos que generaven aquests ports, ports que estaven dins de Catalunya, s'utilitzaven –com deia– per a subvencionar i per a finançar activitats també a la resta d'Espanya; per tant, ha estat una pràctica que vostè ara diu que hauríem d'aplicar –veurem, quan tinguem els ports a la nostra disposició, com ho farem–, però, en tot cas, vostè està criticant el que el seu Govern va estar fent durant aquests anys. Per tant, és un tema en el qual també crec que ens podem posar d'acord, i, per tant, la crítica no és res més que confirmar que realment s'havia fet malament, en tot cas, des del punt de vista de l'Administració socialista dels últims anys en el tema, concretament, dels ports.

Voldria acabar amb dos temes puntuals a què s'ha fet referència per part de dos grups, que ha estat la crítica a l'aportació Air Nostrum i ACESA, i que, bé, jo he de dir que lamento aquesta crítica, perquè jo la veritat és que estic molt content que s'hi posi aquesta subvenció, perquè, com vostè sap, aquesta subvenció i aportació a Air Nostrum el que pretén és potenciar la posada en marxa, potenciar la fase de consolidació de l'aeroport de Reus, i això és bo per a l'àrea, diríem, de Tarragona, per a l'àrea del sud de Catalunya, igual que és bona la subvenció a ACESA, justament, per a finançar l'enllaç de l'eix de l'Ebre amb l'autopista de Lleida, i, per tant, permetrà en aquell territori que en aquests moments tinguem aquesta petita, si vostè vol, però ja és bona i

important, aquesta petita ajuda a la comunicació dins d'aquell territori. Per tant, són dos crítiques que s'han fet que des del punt de vista de Convergència i Unió, i, especialment per la gent de les comarques tarragonines i de la gent de les comarques de l'Ebre, pensem que està molt ben aplicat.

I, parlar de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, avui no en voldria parlar perquè penso que, després d'haver discutit la Llei, després d'haver-lo posat en marxa i d'haver-lo estat criticant durant els dos últims pressupostos, jo crec que el favor millor que farem a l'Institut és que, en tot cas, la gent del territori, que està representada totalment dins d'aquest organisme, sapiguem aprofitar-lo des d'allí, des del mateix Institut. Jo crec que és tot millorable, però al final sempre acabem amb el mateix, és a dir: quin és el pressupost que destinarem al funcionament de l'Institut. Però no és este el tema –com vostè sap, senyor Gimeno..., i senyor Benach–: el problema és que podran fer-se determinades actuacions al territori, proposades o no per l'Institut de Desenvolupament, i el que menys importa és si, aquesta inversió i aquesta actuació, les fa el mateix Institut, amb la qual cosa tindria un gran pressupost, la fa la Direcció General de Carreteres, o la fa qualsevol altre organisme de la Generalitat. Per tant, el que és important és que a través de l'Institut fóssim capaços de plantejar quin és el model de desenvolupament, i, per tant, a través d'aquest model, a través d'aquestes propostes que s'han posat avui també damunt la taula, com és parlar d'aquests temes importants que tenim en el territori..., s'ha fet amb el tema de Renfe, es vol fer amb el tema de l'aigua i –per què no?– parlem del tema de la resta d'infraestructures, i penso que és justament el mateix Institut el lloc adient.

Per tot això, senyores i senyors diputats, per tots aquests motius, els diputats que..., el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de les esmenes a la totalitat, esperant i confiant que amb aquest pressupost del Departament es continuarà aplicant aquesta política de creació i millora d'infraestructures i d'equilibri territorial.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per continuar el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només, i d'una manera breu, per fer algunes consideracions, no generals –al contrari, algunes consideracions concretes–, que són complementàries a les explicacions que ha fet el company Marià Curto, perquè, tenint en compte que gairebé totes les intervencions dels altres grups han estat acumulades, alguns dels temes han estat ja comentats. Per tant, insisteixo, només intentaré replicar o explicar o donar la informació complementària de per què votem en contra de totes aquestes esmenes referides a alguns aspectes concrets d'instituts, organismes autònoms, o bé que hagin sortit relacionats amb les activitats d'aquestes institucions.

De l'Institut de les Comarques de l'Ebre, per tant, el meu company ja n'ha parlat, i, el volum del pressupost, no està justificat el seu retorn, per l'objectiu que té en aquests moments aquest Institut, que és fer aquests estudis, fer aquesta planificació, aquest disseny, i no pas fer una activitat inversora immediata. Per tant, a nosaltres ens sembla que aquestes esmenes no vénen a tomb, i, al contrari, ens agradaria..., hi ha algun grup que ha manifestat el desig que no calgués presentar un altre cop esmenes a aquest Institut, però nosaltres també voldríem manifestar el desig que els grups de l'oposició donin també un vot de confiança, un temps mínim, un temps suficient perquè es puguin veure els fruits d'aquests treballs.

Alguns aspectes concrets. Per exemple, de la Junta d'Aigües, s'ha parlat de tota una sèrie de temes. A mi m'agradaria, sobretot pel que fa a algunes obres concretes, fer alguna rèplica concreta. És a dir, hi ha algun grup que ha dit que per a la riera de Caldes, per exemple, no hi havia ni una sola pesseta prevista; tal com ha dit un portaveu d'un altre grup, hi ha una partida insuficient, però hi ha una partida d'una mica més de 100 milions de pessetes, i, per tant, en aquest sentit corregir que sí que hi són, aquests diners. S'ha parlat de la planta potabilitzadora de Lloret i Tossa, també, com una inversió necessària, doncs, endarrerida; en aquest sentit jo voldria comentar que és veritat que hi ha hagut un endarreriment, però que ve motivat sobretot per l'acord amb l'Ajuntament respecte a la ubicació i respecte a la cessió dels terrenys necessaris per a la construcció d'aquesta infraestructura. I, per tant, doncs, en alguns d'aquests aspectes concrets, corregir aquesta sensació que s'ha volgut donar que la contenció dels pressupostos –que existeix i que hi és– porta com a conseqüència una paralització de l'activitat del Govern i, per tant, de l'activitat inversora, que no és així.

Per exemple, això mateix ho hem vist aplicat a Regsa i GISA i a molta de l'activitat inversora que realitzen aquestes empreses públiques i que en el cas, sobretot, d'algun grup concret, el Grup Mixt en concret, amb un afany, jo crec, desmesurat de voler donar una visió absolutament negativa de les perspectives i jo crec que excessivament crítica, es vol donar la sensació –hi insisteixo, en algun altre aspecte concret també s'ha donat aquesta sensació– que el pressupost no és que baixi, sinó que sembla que no hi hagi res en aquest pressupost. I fins tot s'ha parlat d'algunes qüestions, com, per exemple, que l'Algerri-Balaguer encara està empanat, quan sortosament, doncs, ja no ho està, i els pressupostos recullen una partida molt important, crec que de 1.500 o 1.600 milions de pessetes, per a realització de les obres, i que en principi, si se signa l'aval d'una manera relativament ràpida amb la comunitat de regants, doncs, es podrà començar dins del primer trimestre d'aquest any. Per tant, no es pot parlar d'empanatament i no es pot parlar que aquesta obra important estigui paralitzada, ni molt menys: hi ha una partida molt important.

S'ha parlat del Segarra-Garrigues, i se n'ha parlat des dels dos punts de vista: des de la suficiència o no dels recursos que hi ha previstos, però també s'ha parlat des de l'òptica que estem pendent tots plegats que es doni

la concessió de les aigües. Jo vull recordar que, fins que no hi hagi una concessió de les aigües i, fins i tot, jo diria que fins que l'Estat no comenci les obres del canal principal, difícilment la Generalitat hi podrà destinar unes partides molt importants de diners, a l'execució de les obres que li són competència. En canvi, sí que és veritat que la Generalitat està destinant diners –i els destina en aquest pressupost– a fer totes, totes aquelles obres i estudis agronòmics, de la concentració parcel·laria, de tot tipus, que són necessaris perquè, quan sigui possible, es pugui actuar d'immediat en aquesta obra. Per tant, tampoc empantanegament en el cas del Segarra-Garrigues.

Per tant, i malgrat que, del tema de regs, se'n va parlar també una mica quan es va discutir el tema d'agricultura, jo passaria ara a la qüestió de GISA i, en concret, després parlaré d'alguna qüestió del reequilibrament territorial, que també s'ha explicat des de diferents grups parlamentaris i que té molt a veure amb la inversió d'aquestes dos empreses –GISA i Regsa– i amb algun exemple concret que s'ha posat. S'ha parlat, per exemple, d'inversions de l'Estat, s'ha parlat d'inversions de l'Estat en relació amb l'eix pirinenc, i algunes de les obres que nosaltres hem esmentat també estan afectades, com el Segarra-Garrigues o les rieres del Maresme, etcètera, pel paper que jugui l'Estat en la inversió, en les responsabilitats que li pertocuen.

Jo crec que aquí també val la pena fer uns aclariments, els que siguin, però uns aclariments, perquè se n'ha fet esment i perquè és una acció complementària a la que en realitat s'està fent des del Govern de la Generalitat. I és veritat: per nosaltres, la inversió de l'Estat a Catalunya és molt important, perquè l'Estat té competències importants en moltes obres estratègiques. I, per tant, explicar –jo crec que és necessari clarificar-ho– que l'acció complementària que exerceix el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a l'hora de negociar els pressupostos de l'Estat va intrínsecament lligada amb la inversió sobre el territori. I, per tant, algunes d'aquestes obres –ja ho he dit–, el mateix Segarra-Garrigues, o bé les rieres del Maresme, en què l'Estat durant molts anys ha incomplert molt més enllà dels compromisos que estava realitzant, doncs, la mateixa Generalitat..., doncs, és important, per tant, aquesta acció complementària per a garantir les inversions de l'Estat que no s'hagin realitzat fins ara en totes aquestes inversions. I en concret voldria dir, perquè s'ha esmentat, que aquesta qüestió de l'eix pirinenc és una qüestió que jo estic convençut que ha estat un error i que al Senat es corregirà degudament. I ho dic amb la confiança plena que al Senat el Grup Popular és el que té una majoria absoluta, i estic convençut que ells també se n'hauran adonat, que això és un error, i, per tant, aquesta excusa d'utilitzar aquest argument per intentar demostrar que aquest reequilibrament territorial no hi és, doncs, no és cert.

S'ha dit, per exemple, que a Tarragona no hi ha obres importants; això és rotundament fals. Per als regs de l'Ebre, hi ha més de 2.000 milions de pessetes en inversió, i en carreteres jo podria llegir del Pla econòmic i financer de GISA tota una sèrie d'inversions, que jo m'he anat marcant, que corresponen a Tarragona, i al-

gunes són d'una quantitat superior als 800 milions de pessetes i, per tant, són obres que no són obres menors, són obres importants.

L'exemple més clar d'aquesta imatge que s'ha volgut donar que el pressupost –que disminueix, és veritat– no contempla l'esforç o no contempla una visió de reequilibrament territorial important, jo crec que s'ha palesat en un cas concret que ara explicaré. En tot cas, la inversió sobre el territori, malgrat la disminució i malgrat les dificultats, jo crec que es compleix. Però fins i tot s'ha dit que hi ha algunes comarques on no s'inverteix ni una sola pesseta, i ho ha dit més d'un grup. I jo ara he de demanar excuses als diputats i diputades de tota la cambra, perquè el diputat que els parla ha tingut un especial interès a esbrinar això respecte d'una comarca que correspon..., d'una comarca veïna d'on viu el diputat que els parla, i no ho ha pogut fer respecte de les altres comarques que s'han esmentat. S'ha dit –crec, per part de dos grups– que a les Garrigues no hi ha ni una pesseta prevista. Doncs, bé, hi insisteixo: un esforç que no he pogut fer per les altres comarques, però sí que l'he fet per aquesta, i que demostra que aquesta visió que han volgut donar alguns grups de l'oposició, catastrofista, no és certa, en el cas de la comarca de les Garrigues, en el pla econòmic i financer de Regsa, encara que no amb noms i cognoms concrets, sinó sota la denominació d'una partida, que parla, en concret –els en llegiré la denominació..., els en llegiré la denominació, si la trobo en aquests moments, senyors diputats–, diu: «Obres de regs varis», que té un volum de 1.949 milions de pessetes –1.949 milions de pessetes, i suposo que el volum d'aquesta partida fa intuir que això no són obres menors–, inclou 968 milions de pessetes per al reg de suport a les Garrigues i surt al Pla d'accions comarcalitzat del Departament de Política Territorial, i, per tant, una obra de 968 milions de pessetes no és una obra menor, no és una obra qualsevol, i és la continuïtat d'una obra estratègica en concret per a aquella comarca, que complementa les accions en regs que s'han esmentat i que en el cas d'alguns grups han dit que és una acció positiva. Els en passaré la informació, senyors diputats, sense cap dubte, però sàpiguen que a les Garrigues això tothom ho té molt clar, perquè les diferents fases del reg de suport a les Garrigues són públiques, s'han explicat en diferents ocasions pels responsables institucionals i, per tant, són conegudes de tothom. A més a més, d'aquests 968 milions, n'hi ha uns 60 d'una sèquia de les Borges Blanques, i, sumant les altres partides d'altres departaments –PUOS, 5.b, Sanitat, etcètera–, al diputat que els parla li surt aproximadament una inversió a la comarca de les Garrigues de prop de 1.300 milions de pessetes, que no són zero pessetes i que no donen peu que es faci una crítica com la que s'ha volgut fer, dient que no hi ha esforç de reequilibrament territorial, que no hi ha inversions sobre el territori, que hi ha deixadesa o que hi ha descuit. El que hi ha és –tal com ha explicat el company senyor Marià Curto– un esforç de contenció, és un adaptar-se al «trajo» a mida, que deia el conseller Macià, de les circumstàncies en què ens movem, i, dins d'aquest esforç, una prioritització d'unes obres que tindran un efecte molt positiu sobre el territori.

2076

Per tot això, hi votarem en contra.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Hi ha peticions de votacions separades? *(Pausa.)* El Grup Mixt? El diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Demanaríem votació separada del conjunt del Departament, de l'Institut Català del Sòl, de Gestió d'Infraestructures, SA i de Regs de Catalunya, en un bloc.

El president

Perdó? Separades, diu?

El Sr. Tugues i Boliart

En un bloc, votar el conjunt del Departament, l'Institut Català del Sòl, GISA i Regs de Catalunya, SA.

El president

D'acord. Més peticions de votacions separades?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, votació separada de totes les esmenes, excepte..., o sigui, conjunta, que serien les del Departament, la Junta d'Aigües, l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, l'Institut Català del Sòl, Ferrocarrils de Catalunya, Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, GISA i Regs. Totes aquestes juntes, separades de la resta d'esmenes de la resta del Departament.

El president

Haurem de fer quatre votacions, d'acord amb la petició dels dos grups que m'han demanat votacions separades.

La primera votació, la farem del Departament de Política Territorial, de l'Institut Català del Sòl, de Gestions d'Infraestructures i Regs de Catalunya. Preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquest grup d'esmenes a la totalitat han estat refusades per 47 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Anem al segon grup, que són l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, la Junta d'Aigües, els Ferrocarrils de Catalunya i els Ferrocarrils de Muntanya i Aigües del Ter.

Iniciem la votació.

Aquest segon grup d'esmenes a la totalitat ha sigut refusat per 44 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

Anem per la tercera votació, que correspondrà a la Comissió de Ports de Catalunya, l'Institut Cartogràfic

de Catalunya, els Túnels i Accessos de Barcelona i el Túnel del Cadí.

Iniciem la votació.

Aquest grup d'esmenes també han sigut refusades per 34 vots a favor, 65 en contra i 13 abstencions.

I ara votarem la resta de les esmenes, que a més és..., que són, per a claredat dels senyors diputats, Equacat, SA i CIMALSA.

Iniciem la votació.

Aquest quart grup d'esmenes a la totalitat ha quedat rebutjat per 34 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions.

Acabada la votació del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, iniciem el debat del Departament de Justícia, esmenes a la totalitat. En primer lloc, i pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de trenta minuts..., de vint-i-cinc minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, cada any, en el debat de pressupostos, i concretament pel que fa al Departament de Justícia, la primera constatació de manera recurrent i sistemàtica que el nostre Grup Parlamentari fa és –i aquesta vegada no serà una excepció– la del poc pes específic que aquest Departament, el Departament de Justícia, té en relació amb el conjunt del Govern de la Generalitat. Vegem-ho, si no.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En primer lloc, abans d'entrar en detall, deixin-me fer una consideració de caràcter més general, o un parell de consideracions de caràcter més general. En primer lloc, nosaltres entenem que l'atenció adequada de qüestions tan importants com són les presons, l'Administració de justícia, ja amb el conjunt dels mitjans personals i materials traspassats, la justícia juvenil, l'atenció a la infància, tot el conjunt de competències o àmbits que són de titularitat d'aquest Departament requereix un esforç pressupostari que el Govern no està disposat a fer. Fins i tot, jo m'atreveria a afirmar que, la consecució dels objectius que es fixa el mateix Departament en la memòria que acompanyen aquests pressupostos, cal posar-la en qüestió quan –com hem fet i com veurem– contemplem els mitjans i recursos pressupostaris previstos per a l'any 1997.

Vull concloure, fins i tot abans de donar les xifres de les dades concretes, a les quals em referiré més endavant, que aquest pressupost, d'avançada, no serveix als objectius generals de l'Administració de justícia a Catalunya; no respon, per tant, a les necessitats que té plantejades la justícia a Catalunya, i, especialment, no garanteix la tutela judicial efectiva, és a dir, el dret del justiciable a obtenir una justícia àgil, eficaç i ràpida en el que és el reconeixement del seu dret.

S'ha dit moltes vegades que la justícia no funciona, que una justícia tan lenta deixa de complir la seva finalitat essencial o primordial, i aquest fet constitueix un dels

elements que posa en qüestió el sistema de llibertats públiques. S'ha dit també que no es compleixen sovint des de l'Administració de justícia els objectius i els principis constitucionals d'oralitat, d'immediateza, que són conseqüència, aquests inconvenients o aquests desavantatges, del retard injustificat de tots els òrgans judicials o jurisdiccional. Vostès deien, fins fa relativament poc temps, que el nivell competencial era limitat: cert; era una afirmació amb la qual podíem convenir i coincidir perfectament el nostre Grup Parlamentari, però avui aquesta afirmació, honorable consellera, no és tan certa. Jo crec que des que es va produir el traspass dels mitjans personals de l'Administració de justícia, hem anat omplint una mica el forat del que són les atribucions o el nivell competencial al qual podia aspirar perfectament l'Administració de justícia a Catalunya. Per tant, si de cas, hauríem de poder parlar i afirmar en un futur que les insuficiències del model de finançament global o, fins i tot, el condicionament de la despesa són els inconvenients o són els elements que posen obstacles en el camí per a la consecució d'una millor justícia a Catalunya.

La millora del funcionament, per tant, de la justícia no ha estat i continua no essent una prioritat del Govern de la Generalitat, i molt ens temem que el pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular a nivell d'Estat no aporta –i aquest pressupost n'és una mostra, n'és una evidència– en aquest terreny cap millora substancial, ni financera, ni de cap tipus, de les necessàries millores per tal d'operar les reformes estructurals que reclama l'Administració de justícia perquè aquesta reforma sigui eficaç, sigui real, sigui efectiva.

Pel que fa a la gestió pressupostària, que és la segona qüestió d'àmbit general abans d'entrar en detall o en concreció d'altres qüestions, hauria de reiterar alguns dels elements recurrents també en el nostre discurs parlamentari en l'àmbit pressupostari. També ho vaig fer en relació amb el pressupost de l'any 1996; ara també ho faré.

L'increment del Departament respecte a l'any 96 és un dels més forts que hi ha en el conjunt de departaments –això s'ha dit, ho va dir el mateix conseller de Finances en presentar aquests pressupostos–: 9.598 milions, sense tenir en compte la incorporació, ja en l'anterior pressupost, de la Direcció General d'Atenció a la Infància, abans de 1996 ubicada en el Departament de Benestar Social. I aquest increment és degut, bàsicament, al cost del personal funcionari de Justícia traspassat i integrat en la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia: 7.717 milions d'increment respecte a l'any 1996.

Dit això, diré que, com a resultat del fort increment en despeses de personal i la reducció correlativa que han experimentat altres conceptes, el pes del capítol 1 en el total de despeses del Departament ha passat del 49% el 1996 a ser el 65% el 97, i s'ha generat, al nostre entendre, una evident descompensació entre el que són el conjunt dels mitjans materials i de dotació de personal, atès que l'adquisició de materials només va créixer un 3% l'any 1996, i enguany creix només un 5%.

En segon lloc, les despeses de personal contemplades en el pressupost del 1997 –i ho tornem a dir, ho vam dir l'any 96 per al 1997– entenem que estan subvalorades per una trampa comptable, que ja es va aplicar l'any 96 i també l'any 95, com és la subvaloració de les quotes socials. Com a exemple: a la liquidació de l'any 95 es van pressupostar 1.363 milions per a aquest concepte, i en realitat –després, veient la liquidació– es van gastar 3.288 milions, tot i que el conjunt de salaris pagats va ser lleugerament inferior al pressupostat. És força incomprensible aquest error en un concepte que es calcula directament a partir dels salaris. El 1997 es torna a reproduir aquesta mateixa circumstància, amb una previsió de quota social de 3.455 milions per a un total de salaris de 24.875 milions, la qual cosa generarà, d'inici, segons càlculs o avaluacions que nosaltres podríem fer i que són, per analogia, fetes amb anteriors desviacions, pot generar una desviació de l'ordre de 4.000 milions de pessetes.

En anys anteriors aquesta desviació –que és més que previsible que es produeixi també l'any que ve–, en anys anteriors la desviació en les despeses de personal produïda per la subvaloració d'aquestes quotes socials es va compensar, entre altres conceptes, amb la reducció en la resta de despeses corrents i de la inversió. Enguany, però, per a l'any 1997, amb el notable ajust que s'ha fet en l'actual exercici, ja veurem d'on retallarem aquests 4.000 milions sense reduir el mínim de capacitat operativa dels serveis que ofereix el seu Departament.

En tercer lloc, i ja entrant en el capítol o en l'apartat de despesa, que per al 1997 experimenta variacions singulars o significatives substancials, voldria destacar en primer lloc el Programa de normalització lingüística, que passa de 8,5 milions a 52,4 milions, de la qual cosa, en primer lloc, ens volem felicitar, i també, per tant, ens volem congratular d'aquest esforç fet pel Departament, però cal recordar que l'any 1996 la dotació o l'assignació pressupostària era de 134,5 milions de pessetes. Si més no, no ens homologuem o no ens equiparem a la previsió pressupostària que per a aquell exercici es va fer. I d'aquesta manera, per tant, i amb aquests pocs diners, amb aquests pocs recursos per a avançar en l'ús a tot nivell del català en l'àmbit de l'Administració de justícia, en compliment d'allò que disposa una moció recent d'aquest Parlament, la Moció 12/V, de fa alguns mesos i que respon a la necessitat d'impulsar la utilització del català a tot nivell en l'Administració de justícia, evidentment, evidentment que el que el Departament està fent és deixar en paper mullat les previsions o el compliment d'aquesta voluntat política expressada unànimement per aquesta cambra.

No oblidem que parlar de normalització lingüística, i sobretot en l'àmbit de la justícia i el dret a Catalunya, implica fer esforços econòmics importants per realitzar, per exemple, cada cop, cada vegada més cursos per al personal al servei de l'Administració de justícia, especialment jutges, fiscals, secretaris, etcètera, i, per tant, de potenciar, en conseqüència, els ajuts per a aconseguir que el país generi els seus propis jutges i magistrats autòctons –utilitzant la mateixa denominació utilitzada pel president del Tribunal Superior de Justícia

de Catalunya— i, per tant, de realitzar un conjunt d'actuacions en la pràctica, en definitiva, que contribueixin a generalitzar l'ús del català —com dèiem—, fins i tot, no només el nivell de formació, sinó fins i tot a generalitzar l'ús del català en el que és la documentació, o de complementar la xarxa de dinamitzadors, etcètera. Per tant, en aquest apartat crec, creiem el nostre Grup Parlamentari que l'esforç que fa el Departament no és suficient.

En l'apartat d'inversió és important també —i això també els ho voldria fer avinent al Departament, honorable consellera— que és destacable l'ampliació de les partides destinades a equips informàtics, amb 241 milions de pessetes, i ens en felicitem, atès que ja vam criticar la reducció que va experimentar l'any passat de l'ordre d'un 80% respecte a l'any 1995. En aquest apartat, doncs, esperem que aquesta inversió pugui ser útil i, per tant, que serveixi a l'objectiu de foment de la política d'informatització de les oficines judicials perquè disposin, òbviament, de programes informàtics i, per tant, de processadors de texts, amb la relació estreta que això té amb la utilització de la llengua, amb l'ús del català.

Pel que fa al tercer element que ens ocupa especialment en aquest discurs, com és el del personal al servei de l'Administració de justícia, aquí m'hauria de referir i pràcticament reproduir els extrems o els elements que contempla una resolució emesa per la mateixa Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que —com vostès coneixen perfectament i l'honorable consellera hi ha tingut accés perfectament— recorda la conveniència que es verifiqui una anàlisi completa i rigorosa de les necessitats actuals pel que fa a la plantilla de personal en els òrgans judicials a Catalunya. Perquè bo és que el Departament es preocupi d'instal·lar els mitjans mecànics de control horari o que es facin estudis de productivitat que permetin i ajudin a establir o a definir, amb criteris objectius i clars, el que són les necessitats de personal en els diferents jutjats i tribunals de Catalunya —fins i tot l'honorable consellera ha anat més lluny en altres ocasions i ha afirmat, fins i tot..., o ha parlat de privilegis—, però també bo és, al mateix temps, que s'atenguin les sol·licituds de nomenament de funcionaris interins des de l'assumpció de competències en matèria de personal i, per tant, que es cobreixin puntualment les vacants que s'ocasionen sovint a partir de les jubilacions o els cessaments i els trasllats que es produeixen en els jutjats catalans.

Per tant, al nostre entendre, la Generalitat de Catalunya, com a administració encarregada finalment de dotar els tribunals de justícia dels mitjans humans, dels recursos personals i materials necessaris per a dur a terme dignament la seva funció, cal que atengui puntualment, cal que atengui aquestes situacions i contribueixi a no agreujar la situació de retard que vénen patint els òrgans judicials de Catalunya. I en aquest àmbit, en aquest apartat, concretament, la responsabilitat és, més que evident, del Departament. I, en definitiva, això no vol dir que no es puguin adoptar uns criteris que garanteixin l'objectivitat, que garanteixin l'equitat en la distribució dels recursos disponibles; això, òbviament, és possible; però, en qualsevol cas, facin-ho, això també, doncs, amb la sensibilitat i amb la interlocució neces-

sària amb els agents socials, amb els representants dels treballadors de la justícia.

Pel que fa a l'apartat d'edificis judicials a Catalunya, en primer lloc un interrogant, una inquietud que ens sorgeix a alguns diputats en fer una lectura d'aquests pressupostos. L'illustre diputat senyor Oliart em comentava ahir en privat que què en pensava o quina opinió em mereixia. Suposo que ell després s'hi referirà, al fet que està prevista una partida de prop de 1.000 milions per a edificis judicials adscrits als serveis centrals d'aquest Departament. No sé si això és una lectura correcta; en qualsevol cas jo adreço aquesta inquietud, aquesta preocupació perquè no sabem en què es concretarà això.

En qualsevol cas, pel que respecta als edificis judicials pròpiament a Catalunya, no als edificis adscrits al mateix Departament, aquí l'increment del 173% és molt notable, com notable és també l'increment en mobiliari, del 178%. Això, deixin-me dir, honorable consellera, senyores i senyors diputats, que això, aquest element és el que ha de permetre servir a l'objectiu d'incrementar el nombre de jutjats i millorar-ne les dotacions.

Això és, tot esperant la modificació de l'actual planta judicial, de la qual hem parlat en diverses ocasions, això és el que farà o caldrà preveure en el desplegament d'actuacions, bàsicament en dues línies, que són les que a nosaltres ens preocupen i voldríem que, doncs, es produís: la primera, en el fet d'assimilar el partit judicial a la comarca i, l'altra, la de crear jutjats penals en les demarcacions en què no existeixen, com, per exemple, a l'Hospitalet, Badalona, Vilafranca, etcètera. Però, simultàniament a aquesta inversió, nosaltres voldríem que es procedís en la mesura del possible a crear els serveis comuns de diverses oficines judicials per a la seva agilitat i també la rendibilització dels seus recursos i del suport a les oficines; per tant, professionals com els pèrits, intèrprets, etcètera.

Pel que fa a l'atenció a la infància, aquí hauríem de reiterar, honorable consellera, senyores i senyors diputats, alguns dels elements que ja van presidir el nostre discurs en el debat de pressupostos de l'any 96; bàsicament, el fet que nosaltres considerem que és inadequada la incardinació d'aquesta Direcció General en el Departament de Justícia. Ja ho vam dir en aquell moment, no cal que hi tornem a insistir. Així mateix, dit això i més enllà d'aquest encaix orgànic i funcional d'aquesta Direcció General en aquest Departament de Justícia, enguany ens ha preocupat, ens preocupa —i ja ho vam fer extensiu a la resta de grups parlamentaris i a la mateixa honorable consellera i a la directora general del ram en la comissió corresponent—, ens preocupa moltíssim que l'encomiable objectiu que vostès tenen de doblar el nombre d'acolliments familiars impliqui, al mateix temps, correlativament, el tancament i la reducció dràstica de centres d'acolliment propis o bé concertats.

Pel que fa a la política penitenciària, aquest any ho tenim molt fàcil, perquè aquest any una lectura simple i fàcil d'aquests pressupostos ens posa en relleu que aquest any tampoc apareixen consignats en cap lloc, ni tan sols com a partida ampliable, els crèdits per a començar a desenvolupar el Pla de creació i de substitu-

ció d'establiments penitenciaris. Vostè, honorable consellera, s'excusa –i a més ho fa en una recent entrevista aquest cap de setmana en un mitjà de comunicació comarcal–, s'excusa en els crèdits pressupostaris i ho fa un any més, i s'excusa amb aquest argument per no procedir al trasllat de les presons de Barcelona, a la construcció de la quarta presó.

Així mateix, un altre interrogant i una altra qüestió que jo li adreço, honorable consellera –i segurament després el diputat de la majoria minoritària s'hi podrà referir–: en un article al diari *El Periódico* del dia 27, on s'informa que Catalunya rebrà de l'Estat 32.000 milions més, anyals, ens diu que la Generalitat, que havia reclamat una correcció en la valoració dels traspassos de presons i obres hidràuliques –competències que li van ser atorgades els anys 84 i 85, respectivament–, ens diu que han ratificat un acord a Barcelona que té efectes el primer de gener de l'any 96 i que estableix que Catalunya rebrà 24.015 milions de pessetes més per a presons. I posteriorment diu: «Tanmateix, segons que va explicar el conseller Alavedra, aquesta nova partida ja està inclosa en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 97, i que comencen a negociar-se» –volia dir a debatre's– en aquest Parlament. Doncs, què n'han fet, d'aquests 24.015 milions de pessetes que estaven previstos per a presons? Ni tan sols per a l'adquisició de terrenys o, fins i tot, per a la construcció, la remodelació dels actuals equipaments o establiments penitenciaris? M'agradaria, en tot cas, que, en aquest sentit, se'ns pogués donar alguna resposta.

Jo ja vaig dir fa uns mesos –hi insisteixo, doncs, retornant a alguns dels elements del pressupost de l'any 96– que vostès no fan res, ni tan sols testimonialment, per diluir la imatge negativa que suposava l'evident disminució, l'ostensible disminució d'inversions en aquest terreny, en aquest apartat d'inversions en els anteriors exercicis pressupostaris, i, un any més, no hi seran a temps per tal de crear les condicions materials favorables per tal de garantir que el sistema penitenciari català serveixi per a la reeducació i la reinserció amb uns equipaments que en molts casos –com hem pogut detectar els diputats que hem pogut visitar les diverses presons de Catalunya–, uns equipaments que en molts casos, hi insisteixo, són vells, són inadequats, estan molt lluny de les millors condicions d'habitabilitat, de seguretat i d'accessibilitat.

El pla al qual m'he referit, i que vostès coneixen perfectament, constitueix en la nostra opinió una magnífica operació de màrqueting, sobretot de cara als ciutadans de Barcelona. Però a la llarga s'ha demostrat que vostès ni volen ni poden complir els terminis d'execució previstos en aquest Pla perquè no hi destinen ni una sola pesseta, i aquí hauríem de dir allò que diuen els castellans: *huelgan comentarios*.

A més, en aquest àmbit, el de presons, hi voldríem afegir dos elements més per a la reflexió, jo diria que per a la preocupació. En primer lloc, observem amb certa inquietud els tímids avenços fets per tal de resituar-nos a partir del nou Codi penal; la possibilitat de penes amb compliment fora de la presó, els arrestos de cap de setmana o els treballs en benefici de la comunitat requereixen, en opinió del Grup Parlamentari d'Esquerra

Republicana, majors esforços econòmics i, per tant, el desplegament de tota una estratègia àmplia d'estesa, per entendre'ns, de convenis amb l'Administració local que permeti de superar els escassos vuit centres actuals.

En relació amb el treball productiu –i això és el que motiva centralment l'esmena a la totalitat presentada pel que fa al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció–, enguany una vegada més, malgrat els bons propòsits d'una recent moció adoptada per aquest Parlament, una moció impulsada per l'illustre diputat senyor Joan Oliart i que pretén, o pretenia, de redreçar la situació del Cire, el nostre Grup Parlamentari presenta una esmena a la totalitat que vol ser una esmena cautelar, una esmena preventiva a l'espera de com es pot concretar o desenvolupar aquesta moció i per tant el compliment que en farà el Govern. I ho fem perquè, de moment, aquesta empresa pública, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, aquesta empresa pública és víctima del desgovern més absolut. En primer lloc, perquè el treball és escàs, és poc formatiu i, a més a més, molt mal pagat, i, malgrat la iniciativa d'homologació salarial que sembla que es proposa d'aplicar al seu Departament, potser perquè la sentència del Tribunal Superior, de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya està pròxima, doncs, malgrat aquesta iniciativa, jo crec, entenem que és insuficient.

En segon lloc, perquè el Cire és una empresa que no compta amb el recolzament global del Departament que dirigeix l'honorable consellera de Justícia i no compta amb aquest recolzament perquè no el té ni tan sols a nivell de mitjans materials i personals, i, per tant, constitueix una veritable empresa virtual, i això no és una afirmació que fem nosaltres ara i aquí, sinó que ho fa de manera reiterada l'honorable síndic de comptes. I, en tercer lloc, perquè la inversió en màquines i tallers que fa aquesta empresa pública és més baixa que la que podria...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Acabo.

És la que podria fer un taller o una aula de pretecnologia d'un col·legi d'EGB o d'ESO o com es digui actualment. I, finalment, també perquè la primordial tasca de promoció i de projecció exterior necessària en una empresa d'aquestes característiques és igual a zero.

Dit tot això, entendran, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari hagi presentat una esmena a la totalitat i demani la devolució, el retorn al Govern; al mateix temps, però, també els demanem que donin el suport i el vot favorable a l'esmena a la totalitat presentada per aquest Grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a defensar les esmenes presentades pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, ens trobem un pressupost que té increments en el capítol 1, sobretot, i en el capítol 6, d'inversions, també. I, és clar, en una situació en què se'ns presenta un pressupost general restrictiu, semblaria a primera vista que no hi han raons objectives ni justificacions per demanar la devolució d'un pressupost que presenta aquests increments. No obstant, una anàlisi més acurada ens posarà de manifest diverses qüestions. La primera, que els increments del capítol 1, de personal, són deguts als traspassos de personal de l'Administració de justícia, cosa que ja va posar en relleu el mateix conseller de Finances, el senyor Macià Alavedra. La segona consideració és que el Departament de Justícia té davant seu grans reptes que ha d'abordar i resoldre amb energia i decisió i que tots ells, o la majoria d'ells, necessiten grans inversions. Dotar l'Administració de justícia dels mitjans materials i humans suficients per aconseguir una justícia àgil i eficaç i també, i també, més catalana. Aconseguir una justícia juvenil i una política d'atenció a la infància al nivell dels nostres principis democràtics i solidaris, adequant els nostres serveis a les exigències de la nova edat penal i al Codi penal juvenil que està en tràmit, i modernitzar totes les institucions penitenciàries tirant endavant el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris.

La tercera de les qüestions que hem d'analitzar són les inversions pressupostàries perquè, malgrat haver-se augmentat, des del nostre punt de vista, són molt insuficients. Augmenten de 1.500 milions, que quasi en la seva totalitat se'n van als serveis centrals de la Conselleria. Si no estem errats –i voldríem, en tot cas, que ens ho aclarissin– 953 milions anirien a la seu de la mateixa Conselleria, a la via Laietana, i també 353 milions, que també estarien en aquest capítol d'inversions, destinats a la informatització d'aquests serveis centrals. A nosaltres ens sembla que si això és així i en un moment en què són tan necessàries inversions en altres llocs, i tenint en compte, a més a més, que vostès han venut aquest edifici i, en tot cas, si no l'han venut; potser sí perquè hi han una sèrie d'edificis que s'han venut i després es passa a lloguer; jo no sé si aquest és el cas d'aquesta seu, però en qualsevol cas, si fos així, ho tindríem encara pitjor. Però, en qualsevol cas, el fet que es dediquin 1.000 milions de pessetes quasi a ordenar una altra vegada, o remodelar, o rehabilitar aquestes dependències, quan ja està tot el tema del Pla de presons sense cap tipus de partida, ens semblaria, indubtablement, una cosa difícil, molt difícil de poder explicar.

Després hi han uns increments a l'Administració de justícia; però, si ho veiem bé, veiem que són en detriment dels serveis penitenciaris. És a dir que en aquest cas estaríem vestint un sant per desvestir-ne un altre.

Anem a examinar tot això, senyores i senyors diputats, amb més profunditat. Anem a mirar la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, que és precisament la que ha d'estar duent a terme, diguem, tota aquesta necessitat o subvenir a aquestes necessitats que té la justícia per poder ser eficaç com volem i més catalana. Quins són les competències i els traspassos que s'han rebut i que fan que la Generalitat tingui en

aquest sentit, doncs, unes àmplies competències? Fixació dels partits judicials, recursos amb mitjans materials i de personal laboral, adequació de plantilles, creació de nous jutjats, organització funcional dels cossos de metges forenses, pèrits judicials, traductors i intèrprets, subalterns...? És a dir, competència de tota la infraestructura de l'Administració de justícia a excepció de secretaris, jutges i magistrats. Una gran responsabilitat, senyora consellera, senyores i senyors diputats, que assumim. Vista l'actual situació de l'Administració de justícia i vist el pressupost, ens dona l'evidència, malauradament, que aquest pressupost és insuficient per a tirar endavant tot això i que, en qualsevol cas, si hi poguéssim haver alguna raó, podria ser també una raó que vindria d'una cosa que històricament ha estat ocorrent, que és una negociació a la baixa dels serveis traspassats que s'ha fet sempre o quasi sempre per part d'aquest Govern de la Generalitat en el moment en què ha fixat, doncs, els costos dels serveis traspassats amb l'Administració central.

Aquí hi ha un diputat, el senyor Lluís Armet, que durant moltíssims anys va denunciar aquest tipus de política i que amb una frase molt clara i molt metafòrica va dir que vostès estaven practicant la política del peix al cove. Això és el que jo crec que una altra vegada ha succeït en aquest cas concret del traspàs dels mitjans materials de la justícia. Sempre ha estat així i lamento que en aquesta ocasió no hagi estat d'una altra manera.

Abans de tirar endavant amb l'anàlisi d'aquest pressupost, voldria fixar-me una mica en la situació actual i que vostès s'hi fixessin.

Quina és la situació actual de l'Administració de justícia? Reduïda implantació de la llengua catalana; manca d'un veritable cos de funcionaris autòctons, amb una mobilitat creixent que fa més difícil encara l'Administració de justícia i que distorsiona moltíssimes funcions; un índex d'ocupació dels diferents cossos i plantilles baixíssim: els jutges al voltant del 77%, els secretaris de jutjat del 85%, la plantilla orgànica del 70 al 85%, amb una plantilla amb 841 interins; a l'Audiència Provincial de Barcelona manquen encara cinc seccions per a completar el desenvolupament de la Llei de planta.

I, quant al funcionament de la justícia, ens trobem amb una Sala Contenciosa Administrativa que està en una situació molt difícil i que ha aparegut ja en els mitjans de comunicació aquesta situació. Perquè vostès se'n facin càrrec, veuran que l'any 1994 hi havia 19.827 assumptes que depenien d'aquesta sala i el setembre d'aquest any, setembre de l'any 1996, 29.158 són els assumptes que hi han pendants de resolució. Situació, senyores i senyors diputats, pròxima al col·lapse. Són necessaris, per a poder-ho solucionar, informatització, un espai adequat, més personal i per a tot això, lògicament, calen unes partides pressupostàries que nosaltres no veiem traduïdes ni reflectides.

Quant a les audiències provincials, en l'ordre civil, també saturades i amb un ordre d'assumptes per sobre dels índexs màxims xifrats pel Consell General del Poder Judicial. En els jutjats de primera instància de

Barcelona, el Servei d'Inspecció del Poder Judicial de 1995 va arribar a la conclusió que hi mancaven catorze jutjats. Això ens indica que hi han unes prioritats i uns objectius essencials que s'han d'aconseguir.

Nous edificis de jutjats: s'està fent, no hi ha dubte; aquí tinc la relació d'inversions a l'Administració de justícia; se n'ha de fer més; vull esmentar com un fet, per exemple, a destacar el jutjat de Sabadell, que hi ha una opinió majoritària a Sabadell, per part de tota la gent del dret i de la justícia, que s'ha de fer aquest nou edifici. Ho sap la senyora consellera i la senyora consellera hi està d'acord, però nosaltres no hem sabut veure aquí ni una sola partida per a aquest nou jutjat de Sabadell que és tan necessari.

Un espai judicial únic on s'agrupin tots els organismes al servei de l'Administració de justícia, anunciat públicament en diverses ocasions pel president de la Generalitat; però nosaltres no veiem cap partida pressupostària que vagi a solucionar aquesta qüestió tan important.

Informatització dels òrgans judicials, que està molt endarrerida; no estan encara informatitzats la Sala Contenciosa del Tribunal Superior de Catalunya, la Sala Civil i Penal, la Secretaria de Govern, que precisament porta tota la qüestió de personal i d'estadística, i nombroses seccions de l'Audiència Provincial i jutjats de competència mixta. Tampoc veiem aquí reflectides en el pressupost les consignacions oportunes per a tirar endavant tot això.

I hem d'assegurar també la permanència dels funcionaris, de tots, també dels jutges; que funcionaris, secretaris i jutges siguin catalans. Això ho hem de fer, i això necessita també, doncs, beques, formació, incentius, motivació, i això també es tradueix o s'ha de traduir, si és que de veritat es vol tirar endavant, en xifres, en partides pressupostàries.

Normalitzar l'ús del català a la justícia. Tothom coincideix que és la normalització lingüística que està més endarrerida –s'hi ha referit el senyor Ridao. L'any 1995 teníem una partida de 250 milions de pessetes o al voltant d'això. Va baixar, aquesta partida, en el pressupost del 96, a 60 milions, i aquest any tenim 61 milions. És a dir que amb aquestes partides és impossible, completament impossible, no ja tirar endavant, sinó posar la normalització lingüística de la justícia al nivell que estem assolint en altres sectors. Una baixada brutal que no es justifica, atès que tothom coincideix, com he dit abans, a assenyalar que la normalització lingüística és la més endarrerida, ho repeteixo.

Anem ara a la Direcció General d'Atenció a la Infància. És un pressupost, aquest, estabilitzat; fins i tot, disminució d'un 3% respecte del pressupost del 1995. Malgrat que el nombre d'infants i joves en risc social detectat ha anat augmentant considerablement, i malgrat també que..., i malgrat això hi ha una disminució, també, de la partida de personal d'un 7%. Al nostre entendre, un pressupost concentrat quasi exclusivament en els centres d'acolliment propis i concertats; en canvi, una clara manca de programes i inversions en projectes i prevenció comunitària. Molt necessàries, molt necessàries, aquestes de prevenció, senyora consellera,

perquè avui mateix en els mitjans de comunicació ha aparegut un informe que ha presentat el conseller de Benestar Social, en el qual ens diu que el 46% de les persones que reben el salari social tenen menys de trenta-cinc anys. I mirant, després, l'enquesta social de tot això, les raons socials, s'arriba a la conclusió que precisament aquestes persones tenien una infància molt difícil. És a dir que és precisament en el tema de la prevenció on nosaltres hem de fer, d'esmerçar i de concentrar esforços importants.

Per altra banda, hem consultat la memòria, i en aquesta memòria –la senyora Marina Geli ho ha fet amb molt deteniment– puc dir-los que no hem trobat aquí objectius, no es marca una política definida, és un simple llistat teòric d'activitats. L'acolliment, senyores i senyors diputats, dels nens s'ha de garantir, sens dubte –no hi ha dubte d'això–, però cal també una política de prevenció social activa, cada cop més necessària, com acabem de poder comprovar. I, senyores i senyors diputats, no la veiem reflectida tampoc en aquest pressupost.

La Direcció General de Mesures Penals Alternatives i Justícia Juvenil, malgrat el canvi de nom –que això ens indicaria que hauria de ser un pressupost, aquesta vegada, més elevat–, en el pressupost del 1997 sofreix una disminució del 6%. Igual que en el pressupost de la Direcció General d'Atenció a la Infància, aquest pressupost es concentra en el funcionament dels centres propis –tancats i oberts– i es mostra incapaç d'incentivar la prevenció i la inserció social. Desapareixen conceptes com els centres col·laboradors i centres oberts, no dependents de l'Administració. El capítol de transferència ens mostra una mínima relació amb el món municipal i amb els agents socials que treballen en el sector. S'elimina la partida de transferències a ajuntaments i entitats. La memòria tampoc no marca objectius ni camins a seguir. Les inversions es redueixen brutalment de 35 milions a 7,4 milions; és a dir, una reducció d'un 80%. La partida de «Construcció i obres de reforma», reduïda –reduïda, senyores i senyors diputats– a mil pessetes; incomprensible si es considera que l'elevació de l'edat penal de setze a divuit anys ha de fer preveure un augment de la població interna, amb les corresponents modificacions que s'han de fer en alguns centres o, fins i tot, la creació d'algun de nou. Senyores i senyors diputats, en aquest pressupost d'aquesta Direcció General, nosaltres hi veiem conformisme, anar fent i allò de dir: «Bé, ja resoldrem les coses quan tinguem l'aigua al coll.»

Entrem ara a la Direcció General de Serveis Penitenciaris, i em concentraré quasi bàsicament en el Pla de creació i substitució de centres penitenciaris. El vam aprovar aquí, que es presentés. La senyora consellera va complir la seva paraula, el va presentar. Tots els grups parlamentaris hi vam estar més o menys d'acord; en allò essencial, tots d'acord. No hi va haver cap consignació l'any 1996, i aquest diputat fa quatre o cinc mesos, quan en vam parlar, va dir: «No hem presentat una demanda, una petició de devolució del pressupost de Justícia, encara que no hi hagi cap consignació per al desenvolupament del Pla de presons, perquè li donem confiança, senyora consellera, i esperem que en el proper pressupost, el del 1997, això, doncs, quedarà cor-

regit, i que aleshores sí que amb molta empena tirarem endavant el Pla d'establiments penitenciaris nous.» Hi va haver comprensió per part nostra, però ara mirem el capítol sisè: ni consignació, tampoc cap consignació el 97. Sorpresa? Doncs, sí, molta. No hi ha tampoc res per als terrenys; és a dir, si no es compra o s'adquireix el terreny, no sé on es pensa construir la presó, sobretot aquest quart centre penitenciari per a penats, que estem tots d'acord que s'ha de construir immediatament, independentment d'altres fórmules i d'altres plans que hi puguin haver entre diverses administracions, però aquest quart centre de penats s'ha de tirar endavant, és prioritari. Quan? Jo, indubtablement, no tinc la resposta; la té vostè, senyora consellera, i la tindrà, potser, el portaveu del Grup de Convergència i Unió quan ens contesti.

En la qüestió de les penes alternatives a la presó, cap consignació, ni per a construcció de places fora dels centres penitenciaris per a arrestos de cap de setmana, que considerem vital; tampoc cap consignació per a rehabilitació, remodelació dels dipòsits municipals de detinguts, ni tampoc cap consignació per als convenis per al compliment de penes de servei a la comunitat. Mínima atenció a la política de prevenció: les comissions d'assistència social penitenciària, una consignació de 75 milions de pessetes, igual a la de l'any anterior, completament insuficient per tirar endavant aquesta tasca de prevenció tan necessària en el món de la delinqüència. Reducció històrica de les inversions reals: les obres de condicionament i reforma de centres disposaran sols de 75 milions de pessetes, senyora consellera, la consignació més baixa que es recorda en aquest concepte en tots els anys que jo duc defensant les nostres esmenes i demanant el retorn del pressupost del Departament de Justícia.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Anem ara al Cire. Hi ha una moció, que va ser recentment aprovada –s'hi ha referit també el senyor Ridao. Hem mirat la memòria que acompanya aquesta empresa; vostès assumeixen els criteris, en aquesta memòria d'objectius, i jo els ho agraeixo, però això no es veu reflectit, després, en el pressupost. Necessita, el Cire, una reforma en profunditat, que, lògicament, s'ha de traduir en el pressupost; si no és així, no hi ha reforma possible. Un pressupost idèntic, doncs, al de l'any anterior, i aquí una altra vegada, senyora consellera –li ho dic personalment–, decepció. Inversions, 4 milions; amb això no es pot canviar l'estructura de l'empresa, no es poden produir articles nous, nostres, és a dir, de la mateixa empresa, amb aquesta inversió, és impossible. Els sous dels interns han augmentat només 41 milions, quan estàvem d'acord que s'haurien d'incrementar de manera més general; significaria, això, que l'increment i consignació serien insuficients per augmentar els ingressos individuals i augmentar el nombre d'ocupats simultàniament, cosa òbvia, però que s'ha de dir. La consignació de compra de mercaderies i matèries primeres és de 187.000 pessetes, i la veritat és que, si es volen produir veritablement articles propis i reduir la dependència externa, la previsió de matèries primeres hauria d'augmentar de forma molt notable, i això, com veiem, no ha ocorregut. Si les vendes previstes són

de 541 milions i les matèries primeres sols de 187.000 pessetes, està clar que continuarem amb la simple manipulació d'articles. I la publicitat i relacions amb l'exterior, relacions públiques, 1 milió de pessetes, sense increment; ja ho vaig assenyalar l'any passat: si una empresa vol vendre, si una empresa es vol expandir, està molt clar, doncs, que necessita una bona consignació en publicitat i relacions públiques, cosa que nosaltres normalment sempre critiquem als altres departaments, però, en una empresa que vol fer això, és indubtable que és necessari. Amb aquest pressupost no avançarem per un camí que tots hem coincidit a assenyalar com el més correcte, que es va concretar i materialitzar en aquesta Resolució que vam aprovar en aquest Parlament.

Senyores i senyors diputats, conclusió, per acabar: la justícia –ho ha dit el portaveu d'Esquerra Republicana, senyor Ridao; ho repeteixo jo– és un dels pilars bàsics de l'estat de dret. L'Administració de justícia ha de ser àgil i ràpida i ha d'inspirar la màxima confiança a tots els ciutadans, a tots. La Generalitat té àmplies competències que afecten el seu funcionament; també en justícia juvenil, menors i política penitenciària. És una gran responsabilitat assumida, és una gran responsabilitat; que estem orgullosos de tenir-la, però que s'ha de desplegar amb eficiència i eficàcia. Hem de posar-hi tot l'esforç, malgrat que jo sóc dels que pensa que la justícia té també altres greus problemes que no són exclusivament els dels mitjans materials; però aquest seria un altre debat. Però nosaltres tenim aquesta responsabilitat, la dels mitjans materials i personal, i l'hem de complir; per deure, però també per convicció. No hi ha diferències ideològiques en tots els grups de la cambra en el fet que volem tenir i s'ha de tenir una justícia modèlica en el seu funcionament a Catalunya i una justícia en català, servida per funcionaris catalans. Creiem que aquest pressupost no satisfà les necessitats existents i que estableix un ritme de realitzacions molt allunyat del que requereixen les difícils circumstàncies actuals i els objectius esmentats. I és per totes aquestes raons, senyores diputades i senyors diputats, que nosaltres els demanem el vot a favor d'aquestes esmenes de devolució que nosaltres hem presentat i que votin en contra del pressupost de la Generalitat al Departament de Justícia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Em plau, en aquest moment, anunciar a la cambra que està visitant el Parlament de Catalunya i ocupa un lloc en la llotja d'aquest hemicicle l'excel·lentíssim i reverendíssim senyor Joan Martí i Alanís, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, del Principat d'Andorra. *(Aplaudiments.)* Moltes gràcies.

Reprenem el debat, i té la paraula, en aquest moment, en nom del Grup Mixt, per a un temps màxim de vint minuts, el diputat senyor Benet Tugues.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president; hi haurà temps per a tothom. Senyores i senyors diputats, des que Montesquieu estudià i insistí en la necessitat d'un control i delimitació dels diversos poders operants en un estat per garantir-los contra el poder mateix, i a partir d'aquí elaborà la doctrina d'independència i separació dels tres poders fonamentals de l'Estat —el legislatiu, l'executiu i el judicial—, aquesta doctrina ha estat introduïda, amb adaptacions i matisos diferents, en la praxi institucional de totes les nacions civilitzades i democràtiques. A l'Estat espanyol, genèricament, la cosa és així, malgrat disfuncions i interferències evidents entre els tres poders, i al nostre país, a Catalunya, l'autonomia que suposa la Generalitat té clarament definits el paper del legislatiu i de l'executiu, mentre que l'estructura de l'Administració judicial no es pot pas dir, a hores d'ara, que tingui una especificitat catalana, sinó que és la perllongació a Catalunya del model judicial espanyol. Model judicial espanyol, d'altra banda, més que qüestionat per bona part de la població, que ha perdut la seva confiança —ara que tant es parla de la pèrdua de confiança dels polítics entre els ciutadans i, per tant, i per extensió, del poder legislatiu i de l'executiu—, també ha perdut la seva confiança, dic, en el poder judicial.

I això no tant per la competència o incompetència dels jutges, fiscals, secretaris o la resta de personal al servei de l'Administració de justícia, sinó perquè quan un ciutadà ha de passar pels jutjats, en causes civils, penals, administratives, hi troba una situació de col·lapse que fa que la resolució del seu cas es dilati fins a extrems incomprendibles. Tothom sap que la justícia és cega, però li hauríem de demanar que almenys sigui ràpida, perquè si no ho és es converteix en ineficax.

Doncs, bé, això és el que l'Estat espanyol ha tingut a bé traspasar a la Generalitat. Una mena de patata calenta que des d'aquí caldrà fer funcionar de manera més efectiva per tal de guanyar credibilitat entre els ciutadans i per això els pressupostos, la seva memòria, però sobretot els seus números han de donar pistes clares sobre la importància o la prioritització que el nostre Govern concedeix a aquest tercer poder, que, de vegades, puja a les barbes del segon i del primer.

Doncs, pel que fa al pressupost, els grans números mereixen forçosament una valoració positiva; passar d'un pressupost de 43.017 milions de pessetes a un altre de 52.620 milions, tot i advertir que la major part d'aquest increment es dona en el capítol 1, en un any de clares restriccions...

El vicepresident primer

Perdó, senyor diputat. Els prego atenció, si us plau. Pot seguir, gràcies.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Deia que, en un any de clares restriccions i en què molts departaments pateixen reduccions severes, la valoració que podem fer dels números d'aquest Departament és clarament positiva. Valoració positiva que, amb les excepcions que veurem, podem estendre a la majoria de direccions generals i,

fins i tot, a la majoria de partides pressupostàries que veuen incrementada la dotació respecte al pressupost de l'any passat. Amb alguns increments, fins i tot sorprenents, com ara el de la partida dedicada a les despeses per quotes de la Seguretat Social, que s'incrementen 1.400 milions, més sorprenent encara si considerem que les despeses per sous no augmenten ni de bon tros en la mateixa proporció. L'explicació no es troba en una previsió a l'alça del present pressupost, sinó en una previsió molt a la baixa de pressupostos anteriors, que ara es vol esmenar i que, previsiblement, encara serà insuficient.

A banda d'aquesta partida, voldríem fer algunes consideracions breus. Pel que fa, per exemple, a la valoració positiva que ens mereix també la major dotació de les delegacions territorials de Tarragona, Lleida i Girona, a costa dels serveis centrals; una voluntat descentralitzadora que ja convenia i que ens sembla positiva.

O, pel que fa a la Direcció General d'Atenció a la Infància, valorar positivament la inclusió d'una dotació nova, de 70 milions, d'atenció individualitzada de menors.

O la valoració, no tan positiva ja, que ens mereix la dotació als jutjats de pau, que es manté respecte a la de l'any passat. Els jutjats de pau són la primera pedra, i molt sovint oblidada, de l'Administració de justícia. És cert que la seva incidència en la qualificació general de la justícia és molt escassa, però és cert també que els jutjats de pau, als quals s'encomanen nombroses diligències judicials i no només de mer tràmit, si no funcionen adequadament poden encallar indefinidament els procediments. Per tant, cal dotar-los adequadament i cal adaptar i reciclar els seus responsables, segons les modificacions processals que es van succeint, per tal que puguin donar una resposta que estigui qualitativament a l'altura de les necessitats.

O la valoració negativa que també ens mereix la desaparició de la partida 480.03, de la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia, que contemplava, l'exercici 96, una dotació de 35 milions 890.000 pessetes per a beques a opositors a la carrera judicial, fiscal i secretaris. Aquesta ja era una dotació molt baixa si atenem les necessitats que llicenciats catalans s'animin a participar en oposicions a jutges, fiscals o secretaris. I no només per cobrir aquestes vacants amb gent del país, que també, sinó per donar més estabilitat a les places que, quan són cobertes per opositors espanyols, aquests manifesten immediatament la seva voluntat de marxar i, per tant, condemnem a la precarietat un lloc, una plaça que hauria de ser bàsicament estable; per garantir, a més a més, que qui ha de jutjar sobre temes en els quals procedeix l'aplicació de legislació específicament catalana hagi tingut l'oportunitat d'estudiar-la a fons i en tingui, per tant, coneixement de causa. I també per una qüestió bàsica a la qual em referiré immediatament, que és el tema de la normalització lingüística de l'Administració de justícia.

Perquè és, justament, el tema de la normalització lingüística, juntament amb la política penitenciària, el que ens ha mogut a presentar l'esmena a la totalitat del Departament; perquè, malgrat que hauríem pogut

introduir-hi esmenes parcials –i, de fet, ho farem–, em sembla que els dèficits en aquests aspectes eren i són tan grans que havíem d'explicitar la nostra inquietud en aquests temes amb l'esmena a la totalitat, estenent-la al Cire, pel que fa a la política penitenciària en la seva funció més concreta de regular i gestionar el treball dins les presons.

Anem al tema de la normalització lingüística, en l'àmbit de la justícia. Quan es parla de la necessitat d'una nova llei de normalització lingüística, un dels àmbits que serveixen per justificar i defensar noves mesures legals és, justament, l'àmbit de la justícia. Els explicaré una anècdota: fa uns quants anys, no massa, quan jo començava a exercir com a advocat i actuava en els jutjats de Lleida, presentava els escrits, feia les defenses orals en la meua llengua, que era i és la llengua pròpia del país, que era i continua essent oficial aquí, però aquest fet, que havia de ser un fet natural, normal, causava tanta estupefacció que bona part dels funcionaris dels jutjats em deien «el catalán». I això no passava a Còrdova, a Cuenca o a Ciudad Real; això passava als jutjats de Lleida, i tinc la sensació que hauria pogut passar a qualsevol jutjat de Catalunya.

Òbviament això és una anècdota, però reflecteix una situació de fet, que és que molts funcionaris no coneixen adequadament el català, que molts funcionaris no coneixen gens ni mica el català, que alguns no tenen cap interès a conèixer-lo; que qui ha de sentenciar casos en els quals els ciutadans es juguen la llibertat, es juguen béns mobles o immobles molt importants, no coneixen la llengua catalana ni tenen l'obligació de conèixer-la –i això ho recordava aquesta mateixa setmana el president del Consell General del Poder Judicial, arran de la polèmica desfermada al País Basc sobre aquesta qüestió–, els jutges han de conèixer el castellà però no tenen obligació de conèixer la llengua pròpia del país en el qual exerceixen la seva feina, i naturalment aquesta circumstància provoca que molts ciutadans posin per endavant la defensa dels seus interessos que els de la seva llengua, i els advocats i procuradors, a creure, i això passava fa uns quants anys i continua passant ara, perquè l'evolució positiva de millora d'aquesta situació és pràcticament imperceptible.

Davant d'aquesta situació, què fa la Conselleria? Doncs la Conselleria fa el contrari d'allò que hauria de fer; per exemple, en parlàvem ara fa un moment, suprimir beques per a opositors a jutges, fiscals o secretaris. No incentivar, per tant, que siguin persones que coneguin l'idioma català els qui normalitzessin la llengua en la seva relació immediata amb el ciutadà.

D'altra banda, el pressupost de les diferents direccions generals específic per a la normalització lingüística s'estanca en els 60, 61 milions que ja hi havia l'any passat, lluny dels 250 que hi havia per a l'exercici del 95 i que l'experiència ja demostrava clarament insuficient. D'aquesta manera ens podem continuar queixant sempre que el català és anecdòtic a l'Administració de justícia. És cert que hi ha condicionants externs que no es poden resoldre amb partides pressupostàries generoses, però sense partides generoses i decidides no serà possible la normalització i estarem sempre a les

mateixes. I els condicionants externs es poden abordar per altres vies. Cal, això sí, voluntat i decisió política.

I anem, finalment, a la política penitenciària. Ja hem dit que el conjunt del Departament creix des d'un punt de vista pressupostari, i creixen també totes i cadascuna de les direccions generals. Totes? Doncs no, totes no. I tal com passava al Cèsar amb la Gàl·lia, aquí també hi ha una direcció general que resisteix: és la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, que no només no puja sinó que baixa. I això per què? Serà que la política penitenciària és magnífica?, que tenim les presons en les millors condicions?, que els presos surten rehabilitats, reinserits i havent après nous oficis? Doncs, tampoc és així, i no és així perquè mentre la Conselleria no trobi la fórmula d'alguna poció màgica, l'única solució que fins ara s'ha trobat per a millorar aquest espai és, justament, la inversió pressupostària. I aquesta no arriba.

Quan s'havien de començar les noves presons? No hem sabut trobar la partida en el pressupost de la Direcció General; els altres portaveus dels grups parlamentaris tampoc l'han sabut trobar. Tampoc l'hem sabut trobar en la Memòria d'activitats. El que sí que hem vist és que en el capítol de les inversions, la partida destinada a construcció i obres de reforma dels centres passa de 260 milions a 75. I tot plegat en uns moments en què el nou Codi penal ens obligaria a fer un esforç per tal d'adequar els centres a les exigències del nou text, que posa l'accent en la rehabilitació i en la reinserció, amb la introducció de penes amb compliment fora de la presó, com són els treballs en benefici de la comunitat o els arrests de cap de setmana. Quines actuacions preveu el pressupost en aquesta direcció? Quin pla s'ha estudiat per al compliment dels arrests del cap de setmana? On es compliran, aquests arrests? I, seguint les novetats que introdueix el nou Codi, calia fer un esforç seriós en el tema del treball penitenciari, ara que la pena ja no tindrà una funció redemptora sinó estrictament formadora i rehabilitadora; si ens ho creiem, això de la funció reinseridora dels centres penitenciaris, haurem d'estructurar el treball de tal manera que s'estengui al màxim possible de la població reclusa. Actualment, el percentatge del 28% és clarament insuficient; que tingui en contraprestació un sou que s'acosti tant com sigui possible al salari mínim interprofessional i que, dignificant l'estada i el treball del reclus a la presó, l'aprofiti per treure'n un profit més enllà de la funció estrictament repressora de la pena que alguns voldrien.

Fa molt poc aquest plenari va aprovar una moció en la qual s'impulsava el treball penitenciari formatiu com un element prioritari del tractament penitenciari i instava el Consell Executiu a incrementar de manera progressiva els recursos humans i tècnics per tal de poder augmentar el treball productiu dels interns. Això, que teòricament és positiu, es converteix en paper mullat si darrere d'aquesta manifestació de voluntat no es troba una dotació pressupostària que la recolzi, i el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció havia d'organitzar aquesta nova situació, però es troba amb una aportació del Departament de 186 milions, 14 més dels que hi havia a l'exercici anterior, però clarament insuficient, de tal manera que amb aquest pressupost ni podem

incrementar significativament aquell percentatge del 28% ni podrem compensar el treball dels reclusos amb un sou digne i, per tant, podrem continuar parlant de la necessitat de rehabilitar i de reinserir.

Intentarem corregir aquesta situació en la mesura de les nostres possibilitats, que són modestes, comptant amb la bona voluntat de la majoria en el tràmit de comissió amb les esmenes que presentarem per intentar reforçar algunes partides, conscients, però, que el marge de maniobra és realment estret. De moment, però, ens hem vist en l'obligació de presentar aquesta esmena, per a la qual demanem el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes al Departament de Justícia que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyora consellera, senyores diputades i senyors diputats, bé, jo crec que em toca ara una tasca certament difícil, que és intentar introduir algun element nou, després de les brillants intervencions dels diputats de l'oposició que m'han precedit en l'ús de la paraula. En tot cas, jo intentaré, si més no, explicar quins són els motius essencials, els motius fonamentals que ens porten a nosaltres a presentar l'esmena a la totalitat del Departament i també les esmenes corresponents al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada i al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Per nosaltres, el Departament de Justícia, contràriament al que després expressen, malauradament, els pressupostos, és i ha de ser un dels més importants en qualsevol sistema democràtic, en qualsevol estat de dret. Per una raó, em sembla, evident: perquè, entre altres coses té com a primera competència la del servei públic de l'Administració de justícia. I el servei públic de l'Administració de justícia és un servei públic essencial, i és un servei que si no funciona adequadament, no funciona adequadament l'estat democràtic de dret, i aquesta em sembla que és una qüestió en què, teòricament, si més no, hi estem tots d'acord, però que després, a l'hora de veure com això es materialitza a la pràctica, veiem que els instruments no són, sens dubte, els adequats i no es dona compliment a aquest imperatiu mandat constitucional.

Per tant, el servei públic de l'Administració de justícia a Catalunya, que –hi insisteixo–, almenys en la fórmula de prioritats que jo he establert, és fonamental, no funciona adequadament. S'ha dit –i jo crec que potser no caldria ni reiterar-ho– que a casa nostra, a Catalunya, es produeixen retards; hem de dir que d'una manera molt desigual, això és cert, perquè no tots els jutjats i els tribunals funcionen igual, ni arreu es produeixen els mateixos retards, però sí que n'hi ha de paradigmàtics i clamorosos, com és el de la jurisdicció contenciosa administrativa, que està absolutament bloquejat, collap-

sat, no funcionant a la pràctica, i, home!, és una jurisdicció que tracta, ni més ni menys, d'aquells conflictes que tenen els ciutadans directament amb les actuacions de l'Estat, amb les actuacions de les administracions públiques, també amb les actuacions de la Generalitat. Per tant, aquest és un element fonamental, aquest és un element importantíssim i, sens dubte, el del funcionament de l'Administració de justícia a casa nostra, coincidim que no funciona adequadament.

És evident també –i jo crec que això s'ha de dir, sobretot perquè estem tractant de la justícia, i hem de ser justos– que no tota la responsabilitat ni totes les competències les té la Generalitat de Catalunya; en té la major part, la immensa majoria d'aquestes competències i capacitats, efectivament, perquè té els mitjans materials, perquè té els mitjans humans, amb l'excepció de jutges, fiscals i secretaris, perquè té, en definitiva, elements també d'organització i capacitat normativa limitada, evidentment limitada, en aquest àmbit. Però és evident que té responsabilitats importants, i a l'hora d'analitzar els pressupostos hem de veure, si més no, si serveixen per anar superant aquests dèficits tan importants que tenim.

I és evident que es produeix un increment important de les despeses de personal per una raó òbvia: s'han traspassat i, per tant, s'han traspassat també les partides corresponents. Potser encara no és el moment, però ho haurem de fer –i jo crec que molt aviat– per analitzar com s'està desenvolupant aquest traspàs de personal a la Generalitat de Catalunya, perquè nosaltres tenim notícies, nosaltres tenim elements que no s'estan cobrint les vacants i que allò que tots reclamem, que volem nosaltres, les competències i els recursos corresponents, evidentment, per poder-les exercir millor, em sembla que –hi insisteixo–, per les dades que tenim, el temps encara és, sens dubte, insuficient per fer una valoració acurada, però les dades que tenim ens porten a pensar que segurament no s'està aplicant degudament la política de la Generalitat quant al personal que s'ha traspassat. Existeixen vacants que no es cobreixen, existeixen disfuncions que esperem, en qualsevol cas, que això es millori en el futur. És evident que aquest no seria l'element essencial, ni molt menys, per a la nostra esmena a la totalitat.

Però l'Administració de justícia necessita forçosament mitjans materials i necessita, per tant, les instal·lacions adequades, i aquí hi ha, evidentment, un esforç important d'inversió en edificis, s'augmenta, s'incrementa, es millora, és cert, hi ha allò de l'Escola Judicial, els jutjats de Reus, hi ha els jutjats de Mataró, el Palau de Justícia, però per nosaltres, d'una manera molt sorprenent, la partida més important són les obres a les quals ja s'ha fet referència de vora de 1.000 milions de pesetes per a les pròpies instal·lacions de la Generalitat. I, quant a la informatització, home, la partida d'informatització és per als serveis propis de la Generalitat, però no per millorar els de l'Administració de justícia, que ha estat reclamada, i ha estat reclamada en aquest mateix Parlament pels jutges que ens han visitat i més d'una vegada. Per tant, aquest element tan important, que és dotar de mitjans adequats l'Administració de justícia, no es compleix ni de bon tros, sobretot si tenim

en compte que encara tenim a casa nostra jutjats i tribunals on si s'apliqués la Llei de salut i seguretat laboral, que és exigible en qualsevol oficina i en qualsevol centre de treball, no podrien funcionar; que no es compleixen adequadament les pròpies normes de les quals ens hem dotat, de les quals es dota l'Administració per al funcionament de qualsevol oficina privada; doncs, hi ha jutjats que no arriben a complir adequadament aquestes mateixes normes.

Aleshores, és clar, cal un esforç extraordinari per aconseguir –i amb això jo matiso, sens dubte, algunes de les paraules que he sentit– que aquest dret es faci efectiu a casa nostra, el dret dels ciutadans i dels poders públics a l'aplicació de la justícia amb celeritat; amb celeritat, que és l'element essencial de compliment del mandat constitucional, i que això es pugui fer naturalment en llengua castellana, cosa que ja es fa, per cert, però que es pugui fer igualment en llengua catalana. I això estem molt lluny d'aconseguir-ho, i hi ha, sens dubte, dificultats objectives per avançar en aquesta direcció. I jo vull recordar una dificultat objectiva addicional que tenim per a l'aplicació de l'oficialitat de la llengua catalana a casa nostra, que és no disposar dels textos jurídics de caràcter general promulgats per les Corts Generals espanyoles, però que són de compliment obligat a casa nostra, i això no ho tenim, malauradament, perquè fa molt pocs dies el Parlament de Catalunya va veure, jo crec que amb sorpresa de tots plegats, com era rebutjat a les Corts Generals un projecte aprovat per la unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, amb els vots del Partit Popular i del Partit Socialista, amb els vots en contra, naturalment. Dic «naturalment» perquè els altres grups hi varen votar favorablement.

Però és evident que avançar en la normalització lingüística no és un procés senzill, no és un procés fàcil, perquè efectivament ens trobem amb dificultats objectives per fer-la avançar; però, és clar, n'hi ha d'altres que no són objectives. Hi ha un element important: jo crec que es confia excessivament, encara que potser serà molt positiu en molts sentits, però també en aquest, es confia excessivament en el fet que tinguem l'Escola Judicial a casa nostra. Pot ser un element important, però serà un element també molt important si esmercem els esforços, també la informatització en català en els jutjats, però en els esforços de formació i de preparació, de normalització dels funcionaris, del personal de l'Administració de justícia, i alhora –i alhora– si augmentem un element tan important com és les beques per a jutges, fiscals i secretaris; que en aquest pressupost no desapareixen, en aquest pressupost no desapareixen perquè passen, contràriament a alguna afirmació, com és notori, al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada; que, per tant, incrementa el seu pressupost; incrementa el seu pressupost, en part, d'una manera fictícia, sobretot si el comparem amb el de l'any 1995; veurem que l'increment és absolutament insuficient, sobretot si volem avançar en aquesta direcció que hem dit, de dotar-nos també dels mitjans humans necessaris per trencar aquesta dinàmica d'incompliment del mandat constitucional pel que fa referència a l'Administració de justícia.

És clar, un altre instrument important és el pressupost de normalització lingüística. I si l'any passat nosaltres vàrem quedar astorats, aquest any quedem esmaperduts, perquè els 61 milions continuen sent 61 milions; que eren 60,8 i ara són 61,3, però són 61 milions, que eren 250, que vull recordar que quan eren 250 a tots plegats tampoc ens semblaven suficients en un àmbit com és de l'Administració de justícia, però fixin-se vostès quina retallada, quina retallada, amb caràcter, malauradament, permanent. És clar, i que no se'ns digui, com se'ns diu moltes vegades, que, home, la normalització es fa també amb altres mitjans, pel Centre d'Estudis Jurídics, perquè el Centre d'Estudis Jurídics ja funcionava, ja tenia un pressupost i ja tenia uns recursos i, per tant, aquests recursos, ho mirem com ho mirem, no hi són. I si no hi són és una manca importantíssima en aquest objectiu que nosaltres ens hem marcat com a molt important. Com a molt important en el funcionament de l'Administració de justícia.

Per tant, pensem que, a desgrat d'aquestes cinc actuacions –cinc actuacions que eren absolutament imprescindibles, però que són importants i que les valorem positivament–, nosaltres valorem com a molt negatiu que es doni aquest pas de vora 1.000 milions de pessetes a les obres per als serveis centrals del Departament, i naturalment, valorem com a molt negatiu que no es doni un pas important en la informatització dels jutjats, en l'adequació del conjunt dels edificis judicials, en la formació i en la preparació del personal i en la normalització lingüística, també –com hem dit– quant a cobrir les vacants que corresponen quant al personal laboral i, naturalment, a gestionar –aquesta ja no és, evidentment, una competència que nosaltres tinguem– les altres vacants que es produeixen, malauradament, que tenim a casa nostra.

Hi ha per nosaltres –com deia– un altre gran capítol dins les competències del Departament de Justícia, que són els serveis penitenciaris i de rehabilitació. Home, jo podria dir: doncs, miri, subscric el que han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula i potser ja no caldrà que diguem gran cosa més; perquè la senyora consellera, en una compareixença a la Comissió de Justícia ens va dir, i abans ja havíem rebut..., complint religiosament el mandat del Parlament de presentar el Pla de centres penitenciaris, ens va dir a la Comissió que, segurament, a finals de l'any que ve tindriem els terrenys i, possiblement, a finals de l'any que ve s'iniciarien les obres o, si més no, s'iniciarien les obres a partir de tenir els terrenys el primer semestre de l'any següent. Això està, naturalment, en el diari de sessions de la Comissió, i és evident que si això no es tira endavant, segur que no és perquè l'honorable consellera no tingui aquesta voluntat, però la realitat és dura, s'imposa, i el fet evident és que es produeix un incompliment, un incompliment inacceptable en aquests pressupostos.

Per què és inacceptable aquest incompliment?, i ell sol ja provocaria per a nosaltres la presentació d'aquesta esmena a la totalitat. Perquè nosaltres ens trobem en un moment especialment important, especialment delicat quant als serveis penitenciaris; ens trobem en un moment d'inici de l'aplicació del nou Codi penal, del nou Reglament penitenciari, que tenen un nivell d'existèn-

cies molt més gran; molt més gran perquè modifica el sistema de redempció de penes pel treball, perquè introdueix –i jo crec que amb molt bon criteri– molts més elements de compliment de les penes en règim obert, de penes alternatives a la presó, de treballs en benefici de la comunitat, d'arrestos de cap de setmana. També valora molt més, dins, naturalment, el sistema de règim obert, el que se'n diu les unitats dependents, fora de la presó; és a dir, tot aquest seguit de mecanismes i de fórmules que van lligades, per altra part, i que aniran lligades als seus efectes en un futur no massa llunyà, al fet que la redempció no serà un instrument que es podrà utilitzar, com s'ha vingut utilitzant fins ara, perquè no tindrà les mateixes característiques a partir de l'aplicació completa d'aquestes noves normes.

Tot això fa forçosament que ens hàgim de plantejar, necessàriament, atendre degudament aquestes noves exigències, aquestes noves necessitats, i no hi ha partides, no hi ha partides. I és clar, hi ha jutges que han dit: «Home, difícilment podrem oferir aquest compliment de treballs en benefici de la comunitat si tot això no està ben establert, si tot això no està ben estructurat, si realment no hi ha un sobre esforç per al compliment d'aquestes previsions del Codi i del Reglament.» I tot això no hi és. Malauradament, això no hi és.

I la necessitat que hem pogut palesar totes les senyores diputades i els senyors diputats que hem visitat tots els centres penitenciaris que hem pogut fer fins ara –encara ens en queden alguns per visitar conjuntament, però ja n'hem visitat molts– hem vist que, home, en els centres penitenciaris de Barcelona hi ha molt poques possibilitats d'anar a millorar la seva situació interna, perquè físicament no és possible, i per tant, la urgència d'anar a aquests canvis, la urgència d'anar a aquests nous centres, que nosaltres insistim en una cosa que sabem que costa molt d'introduir per raons pressupostàries, però és la idea que a la llarga són més rendibles els centres reduïts, els centres que permeten molt més connectar amb aquestes exigències del Codi penal i del Reglament penitenciari. Però, en qualsevol cas, això és absolutament urgent per a tots els interns, i especialment per a les internes, perquè, malauradament, també en els centres penitenciaris es produeix per diverses raons aquesta discriminació que es pateix al carrer.

En els centres penitenciaris hem de dir que, home, no és desitjable per a ningú, no podem dir que s'hi està bé, perquè el centre penitenciari comporta, necessàriament, la pèrdua del valor més preuat, que és la llibertat, però considerant que aquest és un element evident, almenys en l'estructura actual dels sistemes penitenciaris, el cert és que les dones encara tenen elements afegits. Tenen elements afegits que els vam poder constatar molt clarament a la presó de Lleida; diuen que alguns ja s'han superat, ja s'han millorat, ho esperem i ho desitgem, però també en el Centre Penitenciari de Wad-Ras a Barcelona, on evidentment, malgrat que es fan mans i mànigues per superar les dificultats que té, les limitacions del propi centre, doncs, és evident que es produeix una *ratio* d'internes per cella que no es correspon amb les que tenen els homes en altres centres. I no vull dir pas que els homes estiguin bé, que no ho estan, que hem de millorar, que hem de canviar, sobretot amb

mesures que facin possible la reinserció social, però les dones estan pitjor. I jo m'he entretingut a valorar l'import que cobren pel seu treball les dones i els homes en els centres penitenciaris, i és evident que, tant en un cas com en l'altre, això és una cosa absolutament inadmissible. Són quantitats ridícules. El senyor Oliart ho va posar molt clarament en evidència des d'aquesta tribuna, però és que, encara, si vostès fan la mitjana, veuran que les dones encara cobren menys. Veuem que hi ha un element important, de rehabilitació i de reinserció, que és el treball, i que és insuficient, i que aquest treball, en molts casos, no és el més idoni –tal com s'ha dit també molt bé– ni el més adequat per a adquirir, alhora, una formació que et serveixi després per a treballar al carrer, ja que també tenen menys ofertes, fins i tot, les dones, en els centres penitenciaris. I això no vol dir –hi insisteixo– que en el cas dels homes no es produeixi aquesta manca de correlació que ens ha estat reclamada en les visites a diferents centres, se'ns ha reclamat que els treballs que es fan, evidentment, que estiguin pagats d'una manera més raonable, no direm com al carrer, però més raonable, fixant uns mínims, tal com nosaltres havíem aprovat, tal com el senyor Oliart havia proposat a aquest Parlament. Però, en tot cas, també es reclama que hi hagi unes possibilitats d'aprenentatge, de formació, que lliguin molt més amb les possibilitats dels interns i amb les possibilitats, després, al carrer.

Doncs, com deia, no solament no hi ha inversions, cap inversió per als nous centres penitenciaris, sinó que alhora –i això és també doblement preocupant– el que es destina per a obres dels centres, que hem d'entendre per a obres de manteniment i de funcionament, es redueix dràsticament, es redueix dramàticament. Ja s'havia reduït de 425 milions a 260 milions en els passats pressupostos, i ara, a 75 milions. Home, potser se'ns dirà: «Com que hem de fer les presons noves, no cal que arreglem les velles», però és que, com que no fan les noves, com a mínim, esmercin vostès alguns mitjans per arreglar les que tenim, per millorar les que tenim. Però, hi insisteixo, l'objecció fonamental és que no s'aborden aquestes necessitats indubtables, necessitats indubtables dels interns i les internes. Però jo voldria, un cop més, posar l'accent en un altre aspecte que per mi és fonamental: necessitat social, necessitat per a tots. Quan aquesta difícilíssima tasca –jo parteixo d'aquesta constatació– de la reinserció social, de la rehabilitació dels presos, no es compleix, no solament és un fracàs social, sinó que, a més a més, després ho pateix el conjunt de la societat. Per tant, aquest és un problema de tots plegats; no exclusivament dels interns. Jo diria que, fins i tot, ni principalment, és al mateix nivell, de tots plegats.

Bé, hi ha un altre apartat que per nosaltres és molt important, que és el que fa referència a mesures alternatives i de justícia juvenil. Ja s'ha dit que es rebaixen les quantitats que es destinen al funcionament dels centres, i, en relació, sobretot, amb l'any 95, té una dotació, per nosaltres, molt reduïda el que fa referència, precisament, als tractaments en règim obert.

Nosaltres podem convenir que els centres aquests, juvenils, almenys els que hem visitat, estan ben dotats

internament, que tenen un funcionament que es pot considerar internament acceptable, però quin és el gran problema? Quin és el gran problema, des del nostre punt de vista, i que fa que jo posi un accent molt important, que el nostre Grup assenyali molt clarament que aquí s'ha de millorar substancialment? Nosaltres varem plantejar en la visita a un centre, quants d'aquells joves, quants d'aquells nois, quantes d'aquelles noies, després, al cap del temps, ens els trobàvem a la presó? *La majoria*. La majoria ens els trobem, al cap d'uns anys, a la presó, a la presó d'adults. Per tant, home, alguna cosa ens falla d'una manera molt important; és evident que ens falla l'entorn familiar, que ens falla l'entorn social, és evident que ens fallen molts elements que difícilment es poden resoldre, tots, des d'una política penitenciària, però n'hi ha un altre que ens falla a nosaltres, que és el seguiment, que és el treball a la sortida de la presó, en règim obert, etcètera. I això ens falla perquè la majoria d'aquestes noies i d'aquests nois –i aquestes són dades que ens ha donat la Conselleria, en aquestes visites– ens els tornem a trobar. Ens els trobem, després, a les presons d'adults. Per tant, aquí cal fer, també, un esforç molt important perquè això es pugui anar reduint, perquè això es pugui anar palliant, perquè, si no, hi insisteixo, és un greu fracàs de tots plegats.

S'ha dit abans, també, per altres companys, el que feia referència als centres de la infància. Jo insistiria, només..., ja hem dit altres vegades que nosaltres pensem que això va molt més enllà del Departament de Justícia, que hi ha una tasca de prevenció, sobretot de prevenció, i de caràcter social, que no correspondria al Departament de Justícia, però que ara no és el moment, penso jo, de tornar a discutir-ne la competència: la competència hi és; en qualsevol cas, sí que cal insistir en les mesures de prevenció.

I és evident que, a partir de totes aquestes consideracions que jo he intentat fer, es justifica, al nostre entendre, també, l'esmena a la totalitat al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada i al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Com no podem, nosaltres, oposar-nos, malauradament, al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, si he explicat tots aquests problemes en relació amb el treball penitenciari i –tal com s'ha dit molt bé– té una partida d'inversions de 4 milions de pessetes?

Tot això fa que nosaltres demanem el vot favorable a les nostres esmenes, que hem presentat a la totalitat; que anunciem el vot favorable a les esmenes que hi han presentat els altres grups de l'oposició, i que donem les gràcies a les senyores diputades i als senyors diputats per la seva atenció, i al senyor president.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspon fer el torn en contra al Grup de Convergència i Unió. Per substanciar-lo, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Badia, per un temps màxim de noranta-cinc minuts.

El Sr. Badia i Chanco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, a mi m'agradaria entrar en els números concrets de la Conselleria i, en tot cas, després, intentar contestar algunes de les asseveracions que s'han fet pels diferents portaveus dels grups que han intervingut abans que jo.

És evident que estem en un pressupost de contenció, encara que hàgim passat dels 43.107 milions que teníem l'any 96 als 52.620 del 97; és a dir, un increment de 9.603, però, evidentment, no hem d'oblidar que aquest pressupost de contenció és per unes raons ben clares i ben concretes, que jo crec que han estat repetides al llarg de tot aquest debat de pressupostos.

Les raons de l'increment jo crec que es fonamenten en quatre qüestions de vital importància: una, els traspassos, al voltant de 7.500 milions; l'augment de les inversions, amb una aproximació de 1.500 milions; les despeses corrents de funcionament, de temes com el jurat i les comissions d'assistència jurídica gratuïta, i, finalment, el traspàs de la Direcció General d'Atenció a la Infància, provinent de Benestar Social. Aquestes noves situacions comporten, en concret, en el que és aquest últim punt a què m'he referit, la Direcció General d'Atenció a la Infància, que evidentment, s'han complert els objectius que hi havia. Els centres propis, les inversions en centres propis importaran al voltant de 628 milions de pessetes, i el funcionament en centres col·laboradors gestionats per institucions privades importaran la suma de 3.382; per tant, algunes de les asseveracions que s'han fet aquí, evidentment, no estan dintre la realitat.

No hem d'oblidar, tampoc, en aquest pressupost per a l'any 97, l'entrada en vigor de diferents normes amb incidència pressupostària: la Llei del jurat –com deia abans–, les comissions de justícia gratuïta o, fins i tot, el nou Codi penal, amb totes les seves innovacions.

(El president reprèn la direcció del debat.)

És evident, també, que els traspassos de mitjans personals i materials al servei de l'Administració de justícia a Catalunya han sigut un pas important que, d'alguna manera, ara veu ja, dintre de tot un període anual, la implicació en el que és el pressupost de la Generalitat.

Un diputat ha dit que aquest era un pressupost poc específic; jo crec que aquest pressupost és molt específic, té un pes específic molt clar. Algú ha intentat confondre pressupost amb eficàcia judicial; jo crec que, d'alguna manera, el diputat Roc Fuentes això ho ha dit molt clar: és evident que hi ha jutjats que porten un retard importantíssim, i n'hi ha d'altres que, amb els mateixos mitjans, tenen uns retards molt més minsos.

Per tant, entenc que no és un problema de l'import del pressupost, que, evidentment, tots voldríem que fos al més ampli possible, sinó de la gestió dels recursos i els mitjans. Els pressupostos sempre, sempre, seran limitats.

Dit això, m'agradaria fer referència a alguns dels objectius de la Conselleria que, d'alguna manera, comporten o lliguen el que és aquest pressupost. És, evidentment, l'objectiu de millorar els procediments d'assignació dels recursos. Crec imprescindible que, davant de situ-

acions de pressupostos de contenció, de situacions econòmiques difícils, quan és imprescindible, els gestors, d'alguna manera, facin una millora dels procediments d'assignació. Jo crec que en aquesta via va la Conselleria, i d'aquí m'agradaria clarificar el tema d'inversions.

Algú ha dit també que la partida de 1.600 milions havia d'anar directament invertida a qüestions pròpies de la Conselleria. Voldria, d'alguna manera, desmentir això categòricament, i és evident que aquesta inversió prevista, de 1.600 milions, és en funció d'una programació que ha de contemplar temes ben concrets, com són els palaus de justícia de Reus i Mataró; l'Escola Judicial, que properament anirà a cedir, evidentment, el Consell General del Poder Judicial; les obres del Palau de Justícia de Barcelona; les obres del Centre de Menors, i el manteniment dels centres penitenciaris. Per tant, entenem que aquesta és una qüestió concreta que s'havia d'explicar.

Altres consideracions, també, a tindre en compte són: l'impuls de les polítiques per millorar la qualitat assistencial dels nens i les nenes, atesos, fonamentalment, en un entorn familiar, i, també, evidentment, l'execució, per part de la Direcció General, de mesures penals alternatives i de justícia juvenil, de mesures judicials i de caire extrapenitenciari, buscant polítiques de rehabilitació i de reinserció dels menors d'edat penal.

Entenc, en síntesi, que tenim un pressupost de Justícia emmarcat dintre d'aquest context restrictiu general, però, malgrat això, té unes línies mestres que em sembla de vital importància remarcar. La primera, mantenir el nivell adequat de les prestacions finals –entenem que aquesta és una qüestió ineludible. La segona seria el trasllat dels recursos a les fases finals de les prestacions, per acabar diverses obres d'àmbit judicial, i efectuar diverses despeses d'inversions, que permetin controlar despeses futures de manteniment. I el foment de polítiques de racionalització dels recursos humans i materials de l'Administració de justícia per tal de millorar les seves prestacions. En definitiva, l'objectiu general d'aquest pressupost és buscar la màxima rendibilitat dels recursos.

S'ha fet aquí, també, una imputació, com si fos competència exclusiva en alguna part, però petita, dels endarreriments judicials, i s'ha fet menció dels retards judicials, que jo crec escandalosos, que es produeixen al Contenciós Administratiu. Home, de totes formes, d'on vénen les crítiques més directes, d'alguna manera, el Govern Socialista, al seu moment, alguna responsabilitat deu tenir en aquests vint-i-cinc o quasi vint-i-sis mil assumptes del Contenciós Administratiu que, d'alguna manera, suposen un retard important, i suposen aquesta falta de confiança que els ciutadans tenen en la justícia.

De totes formes, li diré que sí que hi ha mesures concretes, en aquest pressupost, que sí que hi ha mesures concretes per part de la Conselleria, i és evident que, l'any vinent, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya comptarà amb un nou edifici o un nou edifici reformat, en què es passarà de 1.200 metres quadrats a 4.500 metres quadrats, i amb un increment important de magistrats i de personal.

Dit això, m'agradaria fer referència a qüestions concretes. S'ha dit aquí, s'han posat en dubte compromisos concrets del Govern de la Generalitat i de la Conselleria de Justícia. Sobretot, pel que feia referència a les inversions en els centres penitenciaris. És evident que enguany s'ha presentat al Parlament el Pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris, i és evident que aquest Pla de creació i substitució contempla uns terminis concrets; uns terminis concrets que van en dos horitzons, un, de l'any 1997 al 2001, i, l'altre, del 2002 al 2007. Tinguin l'absoluta confiança que el primer horitzó, del 97 al 2001, on es preveu la construcció del centre de compliment número 4, la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona capital, la construcció de la unitat psiquiàtrica i la construcció del centre de règim obert de Barcelona, es compliran dintre del termini previst. És més, la localització dels establiments, d'alguna manera, més urgents està en fase d'estudi –jo crec que ho coneixen, per les diferents compareixences que la consellera ha fet a la Comissió–, i per a la consegüent adquisició dels terrenys, si, evidentment, es pogués tancar al llarg de l'any 97, sàpiguen que hi haurà el compromís d'habilitar els crèdits necessaris mitjançant les modificacions pressupostàries adequades per tal de fer front a les despeses que ocasiona.

Una altra qüestió també debatuda –i, d'alguna manera, posant en dubte quina era la política del Govern de la Generalitat– ha sigut la normalització lingüística dintre del ventall del que és la justícia. És evident que el Departament té elaborat un pla, que és un document base en què s'estableixen les actuacions de la normalització en l'àmbit de les seves competències i que forma, evidentment, part del Pla general de normalització aprovat pel Govern. Miri, m'agradaria fer referència a mesures pressupostàries que ens afecten en aquest debat de pressupostos, i així, a més de les partides consignades específicament, m'agradaria fer referència a unes altres que d'alguna manera també hi són: el tema de despeses de personal, 234 milions; les despeses d'informàtica per a la millora de la utilització del català a l'Administració de Justícia, 250; les beques d'opositors a notaries, registres, carrera fiscal i judicial, que sembla ser que algú havia perdut amb el pressupost, que importa 87,5 milions; que, en total, només aquestes partides consignades específicament, a part de les consignades, són 571 milions. Tampoc hem d'oblidar en aquest apartat la tasca que fa l'Escola Judicial, el Centre d'Estudis Jurídics i de la Formació Especialitzada i la mateixa Direcció General de Normalització Lingüística, del Departament de Cultura. Algú ha fet referència a la necessitat de seguir els cursos de català adreçats al personal de l'Administració de justícia. Mirin, només enguany, en dues qüestions concretes, en el que ha fet l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i el Consorci per a la Normalització Lingüística, han passat un total de 2.500 alumnes.

També s'ha parlat de les millores de l'Administració de justícia. És una qüestió vital que el traspàs a la Generalitat de Catalunya de determinades funcions de l'Administració de l'Estat en matèria de provisió de mitjans materials i econòmics per a funcionament de l'Administració de justícia i el traspàs en matèria de mitjans personals al servei de l'Administració són traspassos

2090

resultat d'un esforç negociador i un acurat procés de valoració. I és lògic que s'insti una línia de racionalització dels recursos humans i materials per millorar la qualitat i la celeritat de les actuacions judicials en allò que, evidentment, sigui de la seva competència.

S'ha dit també de passada i s'ha fet referència als convenis amb els ens locals per al compliment de les penes de treballs en benefici de la comunitat, i no perquè no estigui, d'alguna manera, identificat als pressupostos no és aquesta una obligació o una responsabilitat que obli- di o deixi aparcada la Conselleria. Però una altra vegada m'hauria de referir a allò de parlar de pressupostos concrets, i, realment, si mirem quines són les necessitats en aquest apartat, veurem que, des de l'aplicació del nou Codi penal, en aquest tema concret s'han produït quatre sentències —quatre sentències— arreu de tot Catalunya. Per tant, no són necessaris encara aquests acords de manera urgent. Hem de parlar —com deia abans— d'un pressupost, aquí també, realista.

S'ha parlat també del Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada. Evidentment, aquí hi ha hagut un increment important de la partida, amb 78 milions més dels consignats l'any 96. A més, s'ha de fer referència que a partir del mes de gener l'Escola Judicial del Consell General del Poder Judicial s'encarregarà de la selecció i formació inicial dels jutges, però la formació continuada i permanent seguirà sent una competència d'aquest Centre. És evident..., i no hem d'oblidar les activitats del Centre, amb programes d'investigació en l'àmbit penal i criminològic; els programes de pràctiques a les oficines judicials; les publicacions científiques; el Servei de Biblioteca i Documentació; els programes de beques a opositors, etcètera, amb la qual cosa, evidentment, la participació dels centenars de professors i alumnes són una raó clara d'aquest increment de partides que s'ha produït.

I, finalment, em voldria referir al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció Social. L'objectiu d'aquest centre és satisfer el dret del treball dels presos i reclusos en els centres penitenciaris de Catalunya. En aquest pressupost de l'any 97, jo crec que, en compliment de l'acord pres al seu dia en el Parlament de Catalunya, s'ha produït un increment del 6,54%. Però permetin-me que en aquest punt faci referència a un estudi comparatiu de la situació del Cire, un estudi comparatiu respecte a qüestions concretes, com pot ser la població reclusa ocupada. I així, en plantilla, en nòmina, han passat, del desembre del 93, de 1.119 interns, al desembre del 94, a 1.313, i a desembre del 95, a 1.698 interns. Crec que és una dada ben concreta de la tasca feta. En el que és la mitjana mensual de salaris acreditats, s'ha passat, de desembre del 94, de 20,8 milions, a desembre del 95, a 25,8 milions.

Però crec que la dada més concreta, la dada que posa damunt la taula quina és la gestió, quina és la tasca portada a terme per la Conselleria, és la *ratio* de població reclusa ocupada respecte a la totalitat de la població reclusa. I, evidentment, ens trobarem amb una dada, jo crec, ben significativa: que a Catalunya estem prop del 20%, quan a la resta de l'Estat no arriba al 9%. Una vegada més, la gestió de la Generalitat, la gestió del Govern de la Generalitat dona mostra clara que, per

damunt de les paraules, per damunt de les interpel·lacions purament sense contingut, hi ha aquí una tasca concreta de gestió, una tasca concreta que significa que Catalunya segueix essent capdavantera també en aquest tema.

En definitiva, per tot això precedent, no podem acceptar la seva proposta d'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat sobre les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia, procedirem ara a la votació. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) El diputat senyor Tugues em demana la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president. Per demanar votació separada del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada.

El president

Així ho farem.

Iniciarem la votació precisament votant el 12.31, el Centre d'Estudis Jurídics i de Formació Especialitzada. Senyores diputades, senyors diputats, estiguin previnuts per a la votació.

Comença la votació.

L'esmena ha estat refusada per 40 vots a favor, 65 en contra i 3 abstencions.

Procedirem ara a votar les altres dues esmenes a la totalitat: la del Departament de Justícia pròpiament dit i el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Comencem la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia que quedaven pendents de votació han estat rebutjades per 47 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Correspon ara iniciar el debat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, les seves esmenes a la totalitat. Per substanciar la primera de les esmenes, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, per un temps màxim de trenta minuts. (*Remor de veus. Pausa.*)

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, senyores diputades i diputats, intervenció per defensar la nostra esmena a la totalitat contra el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. La primera idea: nosaltres hi anem en contra perquè entenem, sobretot pel que fa al sector secundari, el d'indústria, que és un sector molt important —molt important— dins de l'eix de l'economia productiva, i hem observat que des que Catalunya té l'Estatut d'autonomia, que és com dir des que Convergència i Unió té al seu poder la Generalitat, que el sector d'indústria, el sector industrial

ha baixat en vuit punts, ha perdut vuit punts en la seva importància relativa en la generació de riquesa. És a dir que un sector importantíssim com és la indústria és un sector que des de l'any 1980 fins avui ha perdut vuit punts de la seva importància dins el conjunt de la producció catalana.

És inqüestionable que en aquest període, precisament, en el nostre entorn, en el món, ha existit una crisi, una crisi econòmica profunda, per la qual la indústria s'ha vist absolutament afectada. És inqüestionable que no tenim a la vista una crisi conjuntural, una crisi financera, sinó que és una crisi estructural, una crisi de llarg abast, una crisi que ens ha afectat la indústria, atès que va iniciar-se a partir de la crisi del petroli, l'octubre de 1973, fins avui. Però el problema que nosaltres observem és que aquesta crisi que ha afectat tot el món ha afectat més Catalunya que els països del nostre entorn. Així com Catalunya ha baixat o ha perdut vuit punts, l'Estat espanyol ha perdut menys, i la mitjana dels països de la Unió Europea també, amb la qual cosa podríem dir que hi ha un diferencial de dos punts entre el que ha passat al Principat de Catalunya i el que ha passat a la resta d'Europa.

(Persisteix la remor de veus.)

Nosaltres, per tant, d'entrada, veiem que s'encén la llumeta vermella d'alerta en una qüestió que és importantíssima per al nostre país. I tanmateix, fa poc, institucions acadèmiques ens diuen que la indústria, en el sector secundari..., nosaltres tenim importància en sectors tradicionals i tenim molta població ocupada en sectors que no tenen precisament en el futur una perspectiva d'increment dels llocs de treball i del valor afegit, ans al contrari: aquests sectors dinàmics i d'innovació tecnològica i que, per tant, tenen un futur...

El president

Senyores i senyors diputats, per favor, guardin silenci!

El Sr. Ferrer i Gironès

És igual, senyor president, parlaré igual. *(Rialles.)*

El president

Continuï, senyor diputat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies.

No tenen interès per la indústria, i pensem que, de la indústria, en depenem tots, pràcticament, perquè a partir de la indústria podem pagar GISA i podem pagar Regsa, perquè, si no tinguéssim la indústria, no hi hauria gairebé impost sobre societats i no tindríem l'impost sobre la renda, ni el 30% ens vindria a nosaltres.

De totes maneres, aquest any és important, perquè el senyor Subirà no parla amb ningú, i possiblement... *(veus de fons)*, sí, per això ho dic, perquè està parlant amb vostè, precisament, tampoc li interessa la indústria. *(Remor de veus.)*

Bé, el que és inqüestionable és que he de parlar aquests minuts d'una manera solitària i construint catedrals al

desert. Tanmateix, Macià Alavedra fa dos dies ja ens va dir que la indústria estava estagnada, i fins i tot ens va dir la construcció, i que patia una estagnació, amb una certa tendència, l'any vinent, a pujar. Bé, què fem nosaltres? Què fem? Què fa el Departament d'Indústria? Què ha de fer el Departament d'Indústria? El Departament d'Indústria diu que té dos objectius: el primer és potenciar l'activitat productiva industrial i, en segon terme, és controlar si aquesta indústria funciona o no funciona. Efectivament, el control de l'activitat industrial és tot allò que ens va transferir Madrid i ens va donar la Generalitat, que eren totes aquelles oficines que tenien una activitat administrativa, que controlaven tot el sector secundari.

Quin model té la Generalitat de Catalunya per potenciar el sector secundari? Jo diria que si nosaltres estudiem les funcions, o els paràmetres, o els elements, o els factors que el Principat de Catalunya té a favor de la indústria, ja abans de la crisi industrial, veuríem que, en primer lloc, té moltes facilitats quant a les relacions interindustrials. És a dir, per exemple, atesa la gran concentració industrial que hi ha a Catalunya, per exemple, moltes empreses tenen economies externes. Per altra banda, ateses les infraestructures que hi ha al Principat de Catalunya, moltes empreses es poden localitzar aquí per la disminució de costos industrials. I precisament per aquest conglomerat o aquesta complexitat industrial que hi ha a Catalunya, hi han molts estalvis quant a l'estructura d'aquestes empreses. En segon lloc, tenim una gran capacitat de creixement derivada dels sectors industrials catalans; això, abans de la crisi, teníem sectors, com per exemple el de productes químics, o el de plàstics, o el de cautxú, o el de maquinària elèctrica, o precisament el d'alimentació, que eren sectors que creaven o fomentaven el creixement del valor afegit en aquest sector. En tercer lloc, teníem el mercat. No podem oblidar que el mercat català, dins de la quota de mercat de l'Estat espanyol, representa més d'un 20%; és a dir, en segons quins productes, una quarta part del mercat estatal el tenim a Catalunya; per tant, la localització industrial a Catalunya facilita la distribució en aquesta quarta part. Per altra banda, i per darrere, tenim el factor humà: no solament una cultura emprenedora, sinó també una cultura industrial, amb molta gent, per la qual cosa moltes indústries es localitzaven aquí perquè podien disposar de gent qualificada per a qualsevol assumpte.

Tanmateix, aquests factors, jo diria que encara ara continuen, però hem de pensar que Catalunya no té sobirania en aquest sector, i precisament amb elements molt importants. Per exemple, nosaltres no podem decidir el preu del diner; en aquest Parlament no podem parlar de política fiscal, que afecta les empreses industrials; nosaltres no podem dir res de la política laboral, que també afecta les empreses; no podem posar el preu de l'energia ni gairebé el preu de les autopistes o determinades infraestructures. Per tant, què fa la Generalitat? Fa, per exemple, el programa 724-1, que intenta facilitar la compatibilitat o la competitivitat de les empreses industrials. Molt bé, i com ho fa? Diu: «He fet el Laboratori General d'Assaig i Investigacions, he fet l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, he fet un altre programa de disseny, qualitat i innovació...» Bé,

però nosaltres considerem que això no és suficient. No és suficient, en primer terme, perquè no sabem..., a la memòria diu que aquests dos programes són molt importants, i és bàsicament allà on s'assenta la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat, però els indicadors pels quals nosaltres podem saber si això funciona o no, com per exemple en el mateix programa indica, diu que són el nombre d'empreses que han participat en aquests programes, el resultat de les auditories, els diagnòstics de seguiment en qualitat i tecnologia, parla que també aquests indicadors s'haurien de seguir i de fer, però legalment nosaltres tindriem el dret a veure'ls o observar-los, i no surten ni en els pressupostos, i fins i tot us diré que la Sindicatura de Comptes la reclama cada any i la Sindicatura de Comptes diu que el Govern de la Generalitat no porta, ni quan tanca els comptes generals del Govern, cap d'aquestes memòries per les quals els ciutadans es podrien assabentar dels resultats o dels rendiments i mesurar l'eficàcia de totes aquestes inversions. Eficàcia i fins i tot eficiència de si, efectivament, aquests recursos han arribat allà on haurien d'arribar.

Nosaltres el que sabem, en l'actuació del Cidem, per exemple, és que, des de fa mesos, en el Cidem, a qualsevol empresari que s'hi acosta li diuen que tot està tancat, que no hi ha pressupost per a res i que, per tant, no el poden ajudar. En canvi, nosaltres sabem que l'any passat hi havia 1.927 milions per al Cidem, i aquest any el Cidem torna a tenir 1.636 milions de pessetes. Però si la plantilla de funcionaris informen ja que no hi ha pressupost i que no es poden ajudar les empreses ni amb diagnosi ni amb auditories, ni amb res, jo em pregunto: on van aquestes despeses acreditades? On van? És que van a saldar un dèficit d'anys anteriors? No ho sabem. A la memòria que es presenta no hi ha les *ratios* i no sabem si això que es posa en el pressupost és per pagar un deute anterior o si és per parlar del futur. El que sabem és que els empresaris no poden disposar de cap d'aquests serveis del Cidem.

Igualment passa amb el Programa de difusió territorial de la indústria. Catalunya té una problemàtica greu perquè la topografia de Catalunya fa que hi hagi una superfície a les planes, però molta part de la població viu a la muntanya. En el segle passat, això no era problema perquè hi hagués indústria, atès que les fonts energètiques estaven precisament a la muntanya i en els rius, però ara això no invita a la localització industrial, i per això s'ha de fer una política de foment, i aquesta política de foment la Generalitat la fa amb un programa que en diu de «reequilibri territorial». Aquest programa, el mireu, i bàsicament —que és el 725.1— està encarat a ajudar l'empresa EPLICSA i l'empresa Cecapri, i aquí, en el pressupost, s'hi dedica 5.048 milions de pessetes. Tanmateix a EPLICSA i a Cecapri només els dona 690 milions de pessetes, per tant, en queden lliures 4.358. D'aquests 4.358, nosaltres hem de pensar que hi ha 1.000 milions per donar a l'empresa SEAT, amb la qual cosa en queden 3.000 milions de pessetes, els quals haurien d'anar a les empreses privades o a les corporacions públiques, per exemple: consells comarcals o ajuntaments. Però aquí se'ns torna a plantejar un altre dubte: nosaltres, pel que hem vist, sembla que la Generalitat de Catalunya ha tancat l'ai-

xeta d'aquestes subvencions i d'aquests ajuts. El mateix conseller, el dia 27 de setembre de l'any 96, al diari *Avui*, vàrem llegir unes declaracions del conseller que, com a titular, deien: «La retallada dels ajuts farà espavilar la indústria», i més avall deia que «la supressió dels ajuts per part de la Generalitat genera automàticament una dinàmica que fa que t'espavilis a trobar fórmules que normalment són més eficients», amb la qual cosa ens trobem, doncs, amb una paradoxa: que, per una banda, en una resposta el Govern reconeix que, efectivament, per a reequilibri industrial s'han eliminat aquests ajuts, el mateix conseller ho diu també públicament i, en canvi, en el pressupost hi figura una quantitat per valor de gairebé 5.000 milions de pessetes. No entenem el sistema de foment, o serà un invent com la comptabilitat creativa, aquesta seria la d'espavilar els industrials sense donar-los res, però no s'explica que en el 97 es torni a preveure ajuts per al foment de la indústria i, en canvi, es digui que s'han eliminat aquestes ajudes i aquestes subvencions. Serà també per pagar un dèficit que hi ha dels exercicis anteriors? Bé, aleshores diríem, com el senyor Curto, que això és anar en contra dels principis comptables pels quals la despesa feta en un exercici s'ha d'acreditar en el mateix exercici, la qual cosa no s'entendria i, per altra banda, aquí ens torna a passar el mateix, que és la memòria de seguiment d'aquest programa, que tampoc l'hem vist enlloc, en la qual podríem comprovar si, efectivament, a les comarques allà on s'ha invertit, efectivament, si hi ha més creació de feina i més creació de treball.

I com a darrer programa, ens trobem el de la normalització lingüística. La normalització lingüística en el Departament d'Indústria estava a 45 milions de pessetes i ara, l'any passat, el 96, s'ha baixat a 15 i aquest any el torna a deixar a 15. Efectivament, jo no penso demanar que incrementin la normalització lingüística en el Departament d'Indústria ni de Comerç, perquè segurament que em dirien que Maastricht no ho permet. No, vaig a ser molt més pràctic i molt més senzill. Tots els que estimen Catalunya saben que, efectivament, es pot fer per la normalització lingüística molta i molta feina sense ni un duro i, per tant, jo no demano des d'aquesta tribuna una ajuda parlamentària ni pressupostària a favor del català. Jo el que demano és que el Departament d'Indústria tingui enginy. I quin enginy és? Per exemple, jo veig aquí un cas, que és el de SEAT. SEAT ha rebut del Govern de la Generalitat en tres anys, posem 5.000 milions de pessetes de subvenció, i en canvi, jo vaig a comprar un automòbil SEAT —serà de la marca Toledo o de la marca Ibiza— i em trobo que, com a consumidor que sóc, no hi ha cap prospecte, ni hi ha cap catàleg i no sé com obrir el capó i no m'ho diu en llengua catalana. Aleshores, jo em pregunto: si efectivament SEAT es fabrica a Catalunya, si efectivament SEAT ha rebut 5.000 milions de pessetes de subvenció a fons perdut, com pot ser que la Generalitat no faci complir a aquesta empresa el que diu l'article 26 de la Llei sobre l'estatut del consumidor, en el qual diu que «tots els consumidors catalans tenen dret a rebre la informació, els prospectes, l'etiquetatge i els catàlegs en llengua catalana»? Jo dic: «Senyor conseller, vostè que estima Catalunya, estimi també la llengua catalana.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar el torn per defensar les esmenes a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades supervivents (*remor de veus*), farem aquesta part proporcional que ens toca del Departament de Comerç, del Departament de Turisme. I d'entrada, no cal afegir res nou: són uns pressupostos continuïstes, potser fins i tot més a la baixa del que havien estat en aquestes dues direccions generals, concretament la de Comerç Interior –i aquí farem cas concís a Comerç Interior– i la de Turisme. Estem parlant, doncs, del sector serveis pròpiament dit, que és més de la meitat avui dia a Catalunya del producte interior brut i gairebé més, també, del 60% de la població activa. Avui en l'àmbit del comerç interior, i pel que respecta al comerç tradicional, comerç familiar, els autoserveis o els supermercats petits, als mercats i als mercats municipals la situació és encara cada cop més difícil.

La pregunta que ens hem de fer en aquest debat de pressupostos és si hem tocat fons, si hem arribat al punt crític en el qual la saturació de les grans superfícies comercials aturarà el declivi del comerç tradicional. De fet, hi ha una dada que podria certificar aquesta situació: el preu del metre quadrat dels locals comercials està caient en picat; els locals urbans dedicats preferentment al comerç estan buits; les plantes baixes no es lloguen; els lloguers han quedat estancats des del 92 i els locals cada cop són més buits. Del 20% de l'estoc, avui dia gairebé només es mou el 5%; hi ha un 20% –ho repeteixo–, hi ha un 15%, per dir-ho en aquest cas concret, que no es lloga. Si aquest Govern actués amb lògica hauria fet el Pla sectorial territorial de comerç abans de la confecció dels pressupostos; és a dir, el carro, com sempre –en aquest cas en el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme–, el carro davant dels bous.

Fa més d'un any, el conseller Alegre, exconseller en aquest cas de Comerç, exdepartament de Comerç, Turisme i Consum, va decretar una moratòria a la implantació de superfícies comercials. Aquesta moratòria es va comprometre a presentar un pla sectorial territorial per a l'arbitratge definitiu, la planificació definitiva de la instal·lació de grans superfícies comercials. Sabem que a la Comissió d'Indústria, la comissió de la setmana que ve, el dia 5, el conseller Subirà ens presentarà aquest Pla, fora de temps, tard i després de l'aprovació dels pressupostos o, en definitiva, més que de l'aprovació, de la no-acceptació de les esmenes d'aquests pressupostos. Per tant, aquest Pla no quedarà consignat en la partida d'aquests pressupostos, i bé suposem que, aquest Pla territorial, algun diner costarà. Per tant, hauré d'esperar que aquest Pla s'apliqui l'any 98, que vol dir un any més de retard en la solució o en una de les solucions que es podrien donar al món del comerç.

I, davant de tot això, el Departament d'Indústria retalla encara més el pressupost de comerç interior; a les transferències de capital hem parlat que el 95 hem pas-

sat dels 1.488 milions als 368 milions del 97: més de 1.000 milions en dos anys, o en un any i mig. I, sobretot, allò que fa referència a la reforma d'estructures comercials i subvencions de reforma d'estructura comercial. Els estudis d'impacte comercial tampoc són res de l'altre món: 25 milions. Per tant, hem d'entendre que, cada cop més, el Govern de la Generalitat posa en pràctica una política neoliberal i deixa de banda el que seria un sector tradicional a Catalunya, important a Catalunya, i que –ja podem dir-ho amb aquestes paraules– és un important element de contenció social. Perquè cada cop més veiem com la pobresa –que podríem qualificar-la com sempre, tradicionalment, s'havia entès, com un factor subindustrial, subproletaritzat–, cada cop més la pobresa avança i recau també en sectors del petit comerç tradicional i en sectors del treball autònom. Els estudis a què em refereixo, doncs, aquesta... –i ahir en Comas ho deia, quan parlava de la pobresa–, potser hi hauríem d'incloure ja definitivament sectors importants del món del comerç inclosos en una situació de depauperació econòmica i social important.

Però, quan Esquerra Republicana demana més recursos al món del comerç, això no vol dir que continuï el desgavell, ni avalem el desgavell que l'exdepartament de Comerç havia fet. Fa encara no pocs dies, encara no dues setmanes, s'ha publicat un informe d'Hisenda on es ratificava allò que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja denunciava en aquesta cambra fa tres anys: el desviament continu de fons previstos per a la reconversió i millora del comerç català i per a la seva informatització; fons desviats cap a llocs desconeguts. L'informe d'Hisenda censurava de forma clara i taxativa l'escàs control del Govern de la Generalitat en el que fa referència a l'ajut, al suport al món del comerç, la no-comprovació de factures, les factures que, en definitiva, eren simples pressupostos, i cursets que no existien. I això, en els pressupostos que s'acompanyen, la part..., prescriu i determina quin ha de ser el control de les subvencions, i quin n'ha de ser el seguiment. L'única resposta que ens va donar al seu moment l'exconseller Alegre –actualment president del Consell d'Administració de Tabacos de Filipinas– a tot això va ser que estava *sub iudice*. Bé, aviat no ho estarà, i la pregunta que ens fem és si realment s'ha d'aclarir aquest tema. Això no obsta, doncs, però, perquè el Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana deixi clar que vol i espera que hi hagi una política de suport clara al món del comerç, que en aquest Departament i en aquesta Direcció General no es donen.

I, pel que fa referència a la Direcció General de Turisme, doncs, el mateix. Fa poc, també, en aquesta tribuna, el Grup d'Esquerra Republicana substanciava una interpellació que deixava clara la nul·la política en matèria turística, la nul·la política de suport, sobretot pel que feia a dos punts: en el cas de la necessitat de reduir l'oferta per qualificar-la, i en segon lloc, la millora del factor humà, de la formació dels professionals del turisme. En aquests pressupostos hem vist com es redueix contínuament el pressupost de la Direcció General; hem vist com, també, els programes per a la millora de qualitat i competitivitat gairebé tendeixen a la desaparició, o els programes per a la millora de la qualitat dels

2094

allotjaments turístics gairebé també han desaparegut. Sí que és veritat que hi ha un augment quantitatiu del que podria ser el Consorci de Promoció Turística, i, tal com va dir l'actual director general, hauria de ser aquesta l'eina que fos el vector que ho determinés. Sí que aquí hi ha un petit augment; insignificant, però, si volem posar a la pràctica solucions clares, com s'han posat en el cas de les Illes Balears. Ja coneixem, i n'hem parlat sovint en aquesta cambra, la tècnica Calvià, és a dir, aglutinar el sector, fer un pla vector, liquidar l'oferta que no té qualitat suficient per competir amb altres mercats, i d'aquesta manera garantir, si més no, una certa recepció d'ingressos i d'ocupació cada estiu.

Per tant –i acabaré–, entenem que tant al Departament de Comerç, en aquest cas la Direcció General de Comerç, com a la Direcció General de Turisme, no hi ha el suport necessari a dos sectors que representen avui gairebé més de la meitat del nostre producte interior brut, i gairebé més del 60% de la nostra població activa. Ni hi ha suport ni hi ha voluntat; és un camp qui pugui continuï. I el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya demana la devolució, en la part que ens pertoca –i com ha dit també el diputat Ferrer–, la devolució del pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme perquè no respon a les necessitats de la nostra economia, ens endeuta, i el que en definitiva és..., deixa en una situació cada vegada més difícil un sector important i tradicional de la nostra economia.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Puigcercós. Per substantiar les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme... *(El Sr. Portabella i Calvete s'aixeca per parlar.)* Ah!, perdó, encara n'hi ha...

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, encara queden quatre minuts.

El president

Quatre minuts, sí, sí, endavant. És que no ens havien avisat...

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Efectivament, aprofitaré aquests quatre minutets que queden a Esquerra Republicana per posicionar-se en el Departament d'Indústria, Comerç, Turisme, i també d'energia, tot i que n'ha perdut el nom, perquè, en les qüestions energètiques, tradicionalment, ens hi hem fixat força des d'Esquerra Republicana. Jo intervindrè sobre l'Icaen i sobre Eficiència Energètica, i també sobre la Direcció General d'Energia.

El cert és que, llegint els pressupostos de l'Institut Català d'Energia, sembla ben bé que s'hagi produït una tempesta en un got d'aigua, no? Una tempesta perquè els conceptes del pressupost no coincideixen ni numèricament ni quantitativament amb els de l'any passat, i en un got d'aigua perquè, al cap i a la fi, hem quedat de manera molt similar –molt similar.

Els pressupostos de l'Icaen baixen 85 milions de pessetes en relació amb el 96 –no és una quantitat, diguem-ne, que ens hagi de treure la son–, i hi han alguns elements que són positius. Citaré alguns dels conceptes que ens semblen positius. Per exemple, en el Programa de gestió de l'energia i indústria, es creix de 2.300.000 pessetes, una quantitat modesta, però sembla que volgués marcar una tendència; després ja veurem que no és així. Programa d'estalvi d'aigua a la indústria: s'apuja 1.400.000 pessetones. Programa de foment de... –aquí posa «congelació»; suposem que és «cogeneració», és clar–, s'apuja 150.000 pessetes; de fet, ja queda congelada, la partida de la cogeneració, però, bé, s'apuja 150.000 pessetes. Programes de promoció de l'energia renovable, augmenten 2,3 milions. Els programes de gestió energètica en el transport, 300.000 pessetones. El Programa d'eficiència energètica en edificis, 850.000 pessetones. I els més discrets, els programes de formació energètica, que s'apugen 40.000 pessetes.

Home, estem parlant d'unes quantitats molt petites, però, com que totes van a l'alça, dius: «Bé, a veure, no?, a veure», perquè en total són 7 milions més de pessetes per a aquells elements de conservació i energia, d'eficiència, d'estalvi, de promoció de les energies renovables, i dius: «Home, mira, més val això que res.» Però la decepció ve quan es va a la Direcció General d'Indústria i Energia, i llavors es troba, en les transferències a les corporacions locals, que els projectes d'estalvi d'energia –energies renovables baixen 1 milió de pessetes; és clar que només en tenia 2, però baixa 1 milió de pessetes. En els d'estalvi energètic, baixa 13 milions de pessetes i queda en uns discretíssims 3 milions de pessetes, i, en canvi, augmenta de manera significativa el Pla d'electrificació rural a Catalunya, el PERC, però resulta que aquí continua no havent-hi una partida específica per a energies renovables.

Balanç total: perdem 7 milions de pessetes. És a dir que, aquella esperança inicial que havíem tingut en llegir l'Icaen, la perdem radicalment quan es veuen tots els pressupostos. I, de fet, a partir d'aquí podria repetir tota la intervenció de fa uns mesos, i me l'estalviaré, perquè em queden vint-i-cinc segons. Però sí que voldria citar una cosa: l'any passat –ho poden llegir vostès en els diaris de sessions– jo ja vaig parlar de la importància del programa Altener. Aquest any, ahir, abans-d'ahir i l'altre, va haver-hi la reunió europea, a Sitges, del programa Altener. Deixin-me que els lleixi algunes coses de la responsable comunitària, en relació amb el programa Altener, que planteja la duplicació de l'ús d'energies renovables...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí. Només una frase, senyor president.

El president

Una frase, mig minut, eh?, perquè se li ha acabat el temps, i sóc molt rígid amb tothom.

El Sr. Portabella i Calvete

Perquè vegin que no és, diguem-ne, una qüestió d'Esquerra Republicana de Catalunya, ni una mania persecutòria que tenim, no. Mirin, diu aquesta senyora responsable del programa comunitari, diu: «Les energies renovables reduiran l'emissió anual a l'atmosfera de 350 milions de tones de CO₂, representen l'aprofitament descentralitzat i dels recursos naturals propis, creen llocs de treball i fan desenvolupament tecnològic.» Acaba: «No és veritat que les energies renovables no siguin rendibles.» Jo crec que, en aquest hemicicle, això sona a tothom.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per substanciar l'esmena a la totalitat al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, pel Grup Socialista, té la paraula en primer lloc el diputat senyor Rañé, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Compartiré el temps amb el company del Grup Socialista Josep Cloment, i, sense més introduccions, voldria substanciar la part que em correspon d'aquest intent de retorn del pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, però que en realitat és de comerç, energia, consum..., és a dir, un macrodepartament que recull tots aquests elements bàsics per a l'economia productiva, per a l'economia real de Catalunya, llevat, evidentment, del factor inversor que suposa obres públiques, el Departament de PTOP.

En tot cas, entrant en aquesta situació, hauríem de fer una petita introducció –molt petita, perquè crec que ja se n'han donat algunes xifres. La constatació, d'una banda, d'aquest procés d'alentiment del creixement econòmic a Catalunya, que ve a sumar-se a les dades, aparegudes ahir, d'una situació amb la caiguda de la producció industrial en el conjunt d'Espanya. Caiguda de producció, no pèrdua de pes relatiu de la indústria en relació amb tot el PIB, sinó caiguda de la producció industrial; per tant, estem parlant de productes acabats. I, davant d'aquests elements, un altre factor per emmarcar aquesta intervenció, que és plantejar allò que l'OCDE recomana per als països desenvolupats com a estratègia de competitivitat. L'OCDE diu que, països com el nostre, han de fixar la seva estratègia de competitivitat del seu teixit industrial, no tan sols en els elements quantitatius, sinó, sobretot, en els elements qualitatius, i que aspectes com la qualitat, com la seguretat, com el treball amb el valor afegit, com la recerca, com el desenvolupament, com l'especialització i com la incorporació de noves formes organitzatives són l'estratègia bàsica per competir amb aquestes economies cada vegada més interdependents i més competitives.

Així, doncs, s'hauria d'esperar que l'orientació d'aquest Departament fos per recolzar tots aquests elements que necessita el nostre teixit econòmic per competir i seguir avançant, però ens trobem que, superada la fase de creació d'aquest macrodepartament, en

aquest pressupost es dibuixa amb més claredat el perfil de la proposta política en relació amb l'economia productiva d'aquest Govern. Jo, la veritat és que no recordo si s'ha plantejat alguna vegada aquella frase que es va imputar a un ministre d'Indústria de l'Estat, que venia a dir: «La millor política industrial, energètica, comercial i turística és la que no existeix.» Però, si no ho han verbalitzat o no ho han teoritzat, la veritat és que tant se val, perquè... (*veus de fons*), sí, va ser un ministre del Govern socialista, però vostès, si no ho han teoritzat, tant se val, ho repeteixo, perquè, si no ho han teoritzat, és igual: ho practiquen amb escreix. Aquest és el pressupost, bàsicament, de la desinversió sobre l'economia productiva de Catalunya i de la continuïtat d'aquest procés, que es va obrir l'any passat, de fer, no sé si un discret, però sí un mutis pel fòrum del Govern de la Generalitat en relació amb l'economia productiva. La seqüència pressupostària del Departament, més o menys, ve a ser la següent: 34.000 milions, si es consolida el Departament..., els departaments, en aquells moments, i els satèl·lits d'empreses eren 34.000 milions el 95, 23.000 el 96 i 22.700 el 97 –repeteix: Departament més empreses, tot ben consolidat. Un rebaix justificat amb l'absorció de les ineficiències, mai –mai– podria ser tan gran. Podríem parlar que hem rebaixat el pressupost perquè hem tret les ineficiències de funcionament, però no baixaria un 40%, que seria la projecció en termes constants.

Per tant, la raó és una altra: és –permetin-me que ho digui– la seva voluntat abstencionista fruit de la seva conversió forçada, per raons pressupostàries, al no-intervencionisme o a la formulació teòrica de «millor no intervenir», «que la gent s'espavili i que n'apregui», bàsicament després d'haver practicat una..., o haver portat una pràctica molt intervencionista però microintervencionista, quasi particular com la que s'ha fet, no?

Jo crec que, a més a més, vostès quan entren en aquest tema, com que vénen forçats per les raons pressupostàries, vénen fent un discurs tan abrandat que recorda aquella fe dels conversos que fan les coses sempre, fins i tot amb molt més èmfasi que aquells que són neoliberals de sempre.

Però quan es vol actuar de forma real sobre aquests temes i no es tenen recursos, només queda la possibilitat de governar amb base en les idees, als plantejaments, al lideratge d'aquest tema, però el lideratge moral i polític requereix l'esforç de ser exemplar. I el pressupost d'aquest Departament és l'aparador que és capaç de compendiar i de presentar totes aquelles coses que no voldríem per al nostre teixit econòmic productiu.

Vostès fan un repartiment dels recursos públics per donar suport a projectes empresarials privats i retiren el suport als projectes que responen a actuacions sobre béns comuns i de caràcter general. Prioritzen el bé privat sobre el bé comú, els objectius concrets sobre els globals, i això es pot veure en com evolucionen les partides per a les comarques en regressió demogràfica, quan es tracta que això sigui gestionat per empreses públiques o, en el seu *sensu* contrari, per administracions públiques. Mantenen una organització hipercentralitzada: el 50% del pressupost l'administren el Gabinet del Conseller i la Secretaria General del Departament.

ment. A nosaltres ens sembla que el fet lògic i raonable és que aquelles partides de transferències siguin gestionades correctament pels responsables del Departament; les noves formes organitzatives de les empreses parlen de delegació de funcions, d'assumpció de responsabilitats pels segons nivells, i aquí mantenim una estructura que s'assembla molt a aquelles empreses pretayloristes o tayloristes, organització jeràrquica vertical, manca de descentralització. Per tant, hem de predicar amb l'exemple i hem d'afavorir la corresponsabilització d'aquells a qui nomenem perquè gestionin determinats elements.

Rebaixen la productivitat del factor de mà d'obra que, finalment, puja, amb el seu consolidat –amb el seu consolidat–, un 1,3%, el 96 i ja va pujar un 9,6, el 95. Tot això, mentre en aquests dos períodes, el conjunt d'activitat, entesa com a programes més inversions, va baixar; baixa un 3% aquest any i un 33% l'any passat. Això fa que aquest pressupost, el cost, l'import de la mà d'obra, consolidat, sigui del 26% del pressupost quan fa dos anys només era del 17%.

Les despeses corrents han evolucionat des d'ésser el 38% del pressupost a transformar-se en el 61% del pressupost, mentre l'activitat –ho repeteixo: activitat, programes més inversions– ha baixat de 22.000 milions a 5.000. Per tant, tenim: creixement en termes absoluts de la partida de mà d'obra, descens en termes absoluts de les actuacions i de l'activitat.

Han oblidat en aquest pressupost tot suport a l'artesanía. Potser era caduc o era una cosa excessivament lligada a les tradicions i costums, però, en tot cas, desapareix de manera quasi total l'artesanía. Però si l'OCDE recomana que per als teixits industrials hi hagi un esforç molt important per a la qualitat i per a la seguretat, ens trobem que el programa de qualitat baixa de 800 a 500 milions. I la seguretat industrial, en un any com aquest, que si l'hagués de qualificar la reina d'Anglaterra diria que seria un *annus horribilis*, perquè hem tingut el conflicte o la situació que es va produir a Flix, hem tingut l'explosió de gas a Repsol, hem tingut els conflictes que es van produir a la conca de la Tordera i algunes altres coses, els programes de seguretat industrial només baixen 5 milions: de 76 milions a 71. Amb això hem de dotar, amb 51 milions, ens hem de dotar d'aquells recursos per a detectar situacions d'emergència, per a dotar dels mecanismes d'emergència... Està bé. Farem, possiblement, més miracles que no pas acció política.

A les empreses que hi presten els serveis, malgrat que puja la cobertura de les despeses corrents –i això és veritat, puja la cobertura de les despeses corrents, aquest era un objectiu que s'havia intentat assolir tant a LGAI com a la Idiada–, això es fa en base a una activitat de baix valor afegit o de baixa rendibilitat; no ho hem pogut esbrinar, però la relació, la situació que es produeix és que l'increment de l'activitat ve acompanyada d'un increment dels costos, en personal directe o personal exterior contractat, superior al creixement de l'activitat. Creixen més els costos de personal que l'activitat. Per tant, estem treballant amb elements o de baixa rendibilitat o de poc valor afegit que no permeten introduir en l'estructura de costos els costos de per-

sonal. Per tant, ens trobaríem allò que dèiem al principi: com més activitat fem, menys rendibilitat obtenim de la mà d'obra; equació que no seria recomanable per a cap empresa de Catalunya, perquè així no va bé. Treballem, doncs, per cobrir les despeses de funcionament, i això no és bo, sinó que bàsicament tothom recomana, des del punt de vista econòmic, que la indústria, que els serveis, que les empreses treballin no per cobrir les seves despeses sinó per obtenir una millora de la rendibilitat. I continuem en aquestes empreses de serveis amb una perillosa política de no amortitzar el deute financer. Per segon any consecutiu, el text del pressupost autoritza l'Idiada a no pagar els deutes i a negociar una nova pròrroga; estem allà on qualsevol empresa diria «donar-li una "patada" endavant» o «fer la pilota una mica més gran».

En l'actuació sobre la reconversió industrial, ens trobem que hi ha una millora dels recursos, però quan analitzem això resulta que estem treballant contra dèficit. És a dir, actuem més però ho fem a base d'incrementar la partida de dèficit d'explotació. Un clau diuen que treu un altre clau, però normalment un forat no tapa un altre forat i, per tant, si es disminueix d'alguna manera o s'intenta actuar d'alguna manera en aquest sentit creiem que no és en aquesta direcció d'incrementar la partida de dèficit d'explotació com treballarem de forma eficaç per a la reconversió industrial. I, a més a més, es desinverteix de forma brutal, perquè en els pressupostos d'inversió es repesquen partides d'anys anteriors; si em permeten col·loquialment: no val, no és massa adequat vendre dues vegades la mateixa peça; si eren inversions anteriors, no són d'aquest. Ho comptabilitzarem: la inversió real que fem en temes de reconversió industrial és de 100 milions.

En el tema energètic, a Icaen i Efiensa fem allò que ningú recomanaria a una empresa: gastar més per gestionar menys i desinvertir sobre el teixit productiu per reinvertir menys. Estem venent participacions d'accions, però els processos d'inversió que fem són inferiors al que hem venut; estem en un procés de desinversió clar i evident.

Així, doncs, no els estranyi que en la part que correspon als temes de seguretat industrial, d'indústria i d'energia, demanem conjuntament amb el que després dirà el meu company Pep Clofent, que aquest pressupost sigui retornat al Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per continuar les esmenes a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyor conseller, crec que era a vostè que li vaig sentir dir, en els meus inicis d'experiència parlamentària, una frase que la recordo amb satisfacció perquè a vegades hi ha coses que t'aclareixen molt el teu funcionament polític. Vostè deia: «A

vegades no obtindreu el vot, però podeu arribar a convèncer.»

En aquests pressupostos, senyor conseller, el vot no el tindrà, del nostre Grup, però el més lamentable és que vostè ha renunciat a convèncer-nos. I crec que en la mesura que és el Parlament qui aprova els pressupostos, tinc entès, el Parlament havia de conèixer les raons que porten no a l'adequació a Maastricht, pressupostària, sinó que amb l'excusa de Maastricht, què ha fet el Govern de la Generalitat respecte als anteriors departaments al nou departament?

Per descomptat que, benvinguda sigui, senyor conseller, la reducció d'aquelles partides que avui podríem considerar, vist el nou tractament pressupostari que tenen, que eren partides que estaven gestionades des del malbaratament, des de l'abús. El Grup Socialista i altres grups d'aquesta cambra hem estat molts exercicis pressupostaris reclamant disminucions a les despeses previstes en protocol, atencions, desplaçaments. Si Maastricht significa que vostès gastaran millor, benvingut sigui Maastricht. Una pregunta que se'ns queda penjada és: i això no ho podíem haver fet abans? Quants centenars de milions no haurien pogut estalviar amb una gestió senzillament com la que vostès ens proposen fer ara? No ens la inventem nosaltres; les xifres, les posen vostès.

Per tant, senyor conseller, quan anem a un pressupost i cal analitzar-ne l'antecedent, cosa nova en aquest Departament, als altres hi ha una política continuïsta; en aquest Departament en concret, no hi ha tal política continuïsta, perquè les xifres darreres del 95, quan hi havia dos departaments..., per cert, respon la desaparició d'un departament a una proposta que se'ns feia a l'inici de la legislatura, del mateix president de la Generalitat, que tampoc se'ns ha acabat d'explicar, que responia a una millor lògica organitzativa del Govern i es proposava la concentració i desaparició, redistribució de més d'un departament. Bé, nosaltres també, el Grup Socialista, a la campanya electoral proposàvem, entre altres mesures, una reorganització dels departaments en ares a l'eficàcia.

Però, és clar, vist tot plegat com evoluciona, tinc la temptació d'afirmar que vostès no és que hagin concentrat dues conselleries en una, és que una l'han dissolt, per la via de la pràctica la dissolen. I no són apreciacions que jo els faig gratuïtament; les xifres em permeten afirmar-ho.

Els pressupostos de l'any 95, dels dos departaments, sumats l'un i l'altre, ens portaven a pràcticament 32.000 milions. En el pressupost per al 97, només que ho haguéssim actualitzat d'acord amb els índexs de l'IPC hauríem de parlar de més de 34.000 milions. Un cop feta la suma i amb l'excusa de Maastricht, perquè més raons no se'ns han donat, vostès ens presenten uns pressupostos de 18.827 milions de pessetes. Amb quina raó? És que aquest Parlament no sabia el que es feia quan fa uns anys fèiem un debat monogràfic sobre la política i les actuacions a fer en el món del turisme, i acordàvem no sé quantes resolucions? Sap, senyor conseller, que algunes d'aquelles resolucions, per la via dels pressupostos, han desaparegut i em sembla que ni

les han complert? No era convenient que vostè, que ens honora sovint amb compareixences per explicar causes d'accidents, hagués vingut a explicar quines eren les raons d'aquesta remodelació del Departament? És normal, senyor conseller, que jo li pugui dir: què en farem del personal?, perquè la diferència, el personal que vostè té en el Departament està pensat al seu dia per gestionar el que ara serien 34.000 milions llargs i ara en gestionaran només 18.800! Què en faran del personal? Què en faran del personal?, o és que d'això no se n'ha de parlar?

El Grup Socialista ha anat criticant any rere any certes pràctiques de subvenció que feia el Departament de Comerç, Consum i Turisme. Vostès han estat fent, de forma descarada en molts casos, la política d'esquitxada, sembla que de compra de voluntats electorals, sembla. Escolti, com s'expliquen, si no, subvencions a comerciants, que deuria costar més l'expedient que la mateixa subvenció? Saben que han fet subvencions de poques, de molt pocs mils de pessetes? Saben el que val el control administratiu d'aquestes subvencions? I ara, desapareixen aquestes i les altres. Que és que el sector comercial a casa nostra, avui, no té necessitat de la intervenció política del Departament? Que és que la situació ja és normal? Que és que aquells programes de modernització i actualització i especialització ja no ens calen? És que aquells ajuts, a través dels ajuntaments, per a equipaments comercials col·lectius no fan falta? És que, entre les prioritats de les inversions, cal que fem subvencions per a la promoció interior comercial? Aquesta és la prioritat? Això? Posats a tenir pocs recursos, no és millor que ho facin els empresaris? I no és millor que aquests recursos s'adrecin a les administracions perquè facin actuacions –perquè són les úniques que les poden fer i les han de fer, les administracions locals– en mercats municipals o en illes de vianants i urbanisme comercial?

Com poden, vostès, prioritzar així? No hem tingut ni l'ocasió de debatre-ho. Però, és clar, vostès ens demanen, en aquests moments, que el Parlament aprovi un pressupost que ens diu, concretament: «Mirin, l'any 95, la Direcció General de Turisme tenia 3.544 milions; ara en tindrem 1.550.» Les raons de la rebaixada no són Maastricht, no és adequació pressupostària: canvis substancials en la política del Govern! Aquest Parlament no necessita conèixer les raons, mal que sigui per discrepar-hi –que és la nostra obligació, també– i criticar-les? Vostès poden presentar un pressupost sense més? Home, potser els que el votaran en deuen tenir les dades; jo demanaré al Grup Popular, quan surti d'aquí, que m'expliqui com podran votar això, perquè no només és diferent, sinó que, entre altres raons, deuran conèixer, ells, allò que els permet canviar l'actitud. Nosaltres, ni les raons ni les actituds no les podem canviar.

La Direcció General de Consum ve barrejada, en aquests moments, en una única direcció amb Seguretat Industrial, i partim de 992 milions, xifra de l'any 95, a 409 per al 97. No són necessàries, les actuacions en consum? Al lloc que vostès s'omplen la boca de dir «país de qualitat»..., no passa també per una eficaç política d'atenció al consumidor, a tots nivells? Vostès,

2098

que els sobra personal –i els en sobra–, fan alguna proposta d'adequació d'aquest personal, de rendibilitat d'aquest sou en aquelles accions en què el més important és el sou? Vostès reforcen els serveis d'inspecció? Sap d'on he pogut treure els criteris –entre altres coses, eh?– amb què poden anar a partir d'ara governant la política de turisme? Per una revista. El nou director general, al Parlament, no ens ha dit res, però en una revista sí que diu una cosa molt curiosa, i és que, el que fins ara ens havia costat molts mils de milions, que eren les subvencions per a la millora de la qualitat del sector, ara ha trobat la manera de resoldre-ho, i ens diu, en aquesta revista: «A partir d'ara ho farem de la següent manera: com que el sector ja té perfectament localitzades les instal·lacions obsoletes, nosaltres proposem incentivar, millorar el servei d'inspecció, i així aconseguirem, amb la pressió a l'industrial, que o bé ho arregli o bé tanqui.» Escolti, i què n'hem fet, dels mils de milions gastats fins ara? Això ho podríem haver fet fa vuit anys, nou anys, i aquests mils de milions adreçats a això, que no sabem exactament per què han servit, perquè lògic és que, si vostès els treuen, que ens expliquin per què ja no fan falta. Aquesta explicació tampoc ens l'han donada.

Mirin, perquè aquests pressupostos no són els que necessita el país, perquè aquests pressupostos no són els que necessita el sector i perquè aquests pressupostos vostès no han volgut que els votéssim –no volen ni que els considerem, perquè no ens n'han donat cap informació–, el Grup Socialista, per aquestes raons, anuncia que no pot fer altra cosa que demanar que els tornin, els pressupostos, i com a mínim, que ens els expliquin, encara que després sigui per dir: «Escolti'm, no els hi voto, però he de reconèixer que una mica de raó tenen.» No sabem ni si tenen raó –no sabem ni si tenen raó.

I queda el tema punyent, senyor conseller, del personal. Què en farem, del personal? És possible, és cert, entre altres coses, que avui els expedients de consum, els de reclamacions de menys de 4.000 pessetes, no s'atenen, es tanquen? És cert, això? Si, a més a més, no tenim en què invertir, però tenim els salaris, què en fem, del personal? No s'han plantejat –perquè en el pressupost no surt per enlloc– incrementar els serveis d'inspecció amb el personal sobrant? No s'ho han plantejat? No en podríem haver parlat? No era convenient que el Parlament conegués aquestes propostes i que les haguéssim pogut debatre?

Jo crec, senyores i senyors diputats, que aquests pressupostos necessiten alguna cosa més que voluntat política: necessiten fe. I jo, senyor conseller, i el nostre Grup, en aquest cas concret, de voluntat política no en tenim per aprovar-los, però de fe, encara menys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a tres quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

(El vicepresident segon dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident segon

Es reprèn la sessió.

Per defensar l'esmena a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Senyor president, senyores i senyors diputats assistents a l'hemicicle, el Grup Parlamentari Mixt ha decidit presentar una esmena a la totalitat del Departament de Comerç, Indústria i Turisme, bàsicament perquè entenem que aquest és un sector de l'economia catalana..., o els tres sectors acumulats de l'economia catalana que representen un percentatge altíssim pel que fa a la població activa; calculem que més del 60% de la població activa, a Catalunya, es dedica precisament a tres d'aquestes ocupacions, i nosaltres entenem que aquest Departament hauria de tenir un reflex en els pressupostos de la Generalitat al nivell, precisament, d'aquesta presència dintre l'economia catalana.

Malauradament i per segon any consecutiu, la importància d'aquest Departament, i malgrat, fins i tot, a més a més d'haver-se acumulat ambdós departaments i constituir-se'n un de nou ara fa dos anys, el de Comerç i el d'Indústria, malgrat tot les expectatives pressupostàries d'aquest Departament, segueixen estant, al nostre entendre, per sota les seves possibilitats, i a més a més tenim que, a part de la retallada de l'any passat, tenim que per a aquest any, a més a més, s'ha tornat a retallar una altra vegada el pressupost del Departament, en concret al voltant d'uns 1.000 milions de pessetes, que, a més a més, i com si encara no n'hi hagués prou, la incidència d'aquesta retallada recau, jo diria, en la seva totalitat en els capítols d'inversió.

Amb tot, nosaltres també entenem que el Departament ha fet un esforç important, no en el terreny econòmic o pressupostari, sinó en el terreny administratiu, perquè jo diria que el segon any consecutiu s'ha produït una mena de reestructuració interna del Departament, que ha passat de tenir, ni que sigui a nivell pressupostari, deu epígrafs l'any passat, a tenir-ne set aquest any, amb la constitució de noves direccions generals, que nosaltres entenem que responen millor al que ha de ser una administració eficaç, eficient i al servei, en aquest cas, de l'economia catalana, i més –com he dit abans– en sectors absolutament claus per a la nostra economia. Malgrat, diguem, aquest reconeixement pel que fa a l'esforç de la Conselleria, pel que fa a la seva reorganit-

zació, els handicaps o, en tot cas, l'oposició que manifestem és —com ja he dit— en el terreny bàsicament pressupostari i econòmic. Nosaltres valorem que la retallada d'un any per l'altre, malauradament, s'ha assentat precisament en els capítols d'inversió, que en aquest Departament tenen una implicació encara més gran que no pas en d'altres departaments.

Ja entrant a debatir el que són les característiques del mateix Departament, bé, nosaltres també hem de denunciar des d'aquesta tribuna el fet que s'hagin retallat no només les despeses o les previsions del Departament estrictament, sinó, fins i tot, les que van adreçades a organismes, en aquest cas a consorcis o a centres que depenen tutelament de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, però que tenen, evidentment, una vida pròpia, però que el seu pressupost d'ingressos ve regulat o ve proveït, estrictament, pels diners que s'envien des de la Conselleria d'Indústria. I aquests dos departaments, que han sofert, malauradament, també unes rebaixes importants en els seus pressupostos..., jo en destacaria bàsicament dos, que són el Copca i el Cidem, que els dos jo entenc que fan un treball —nosaltres entenem que fan un treball— important dintre de la Conselleria o dintre de l'Administració de la Generalitat i, a més a més, un treball que l'economia catalana i bàsicament el món comercial i, jo diria, industrial valoren, o almenys fins ara valoraven, jo diria, d'una manera especial. Per exemple, el Cidem, que nosaltres hem tingut ocasió de parlar amb diversos empresaris i amb diverses empreses que s'han beneficiat dels ajuts del Cidem, i la veritat és que la valoració que es fa des de fora i des dels mateixos beneficiaris potencials o actius d'aquest organisme, la veritat és que és una valoració positiva. Lamentem, per tant, que les rebaixes de transferències tant al Cidem com al Copca es produeixin, i es produeixin d'una manera significativa, tant en despeses corrents com de capital, que això el que farà serà precisament reduir la seva activitat.

Entrant, ja en concret, a les direccions generals, la Direcció General d'Indústria evidentment que també ha sofert una davallada important. Nosaltres entenem que, precisament en aquests moments en els quals la indústria catalana, tot i que hem de reconèixer que ha perdut punts pel que fa a l'ocupació de gent que es dedica al món de la indústria..., com per altra banda passa o és una de les característiques que passa a totes les economies occidentals. Nosaltres entenem que aquest és un departament que a casa nostra, malgrat tot, hauria de tenir un relleu, una importància, al nostre entendre, evident. Hem pogut comprovar com algunes partides que eren tradicionals en aquest Departament han tingut una davallada, jo diria, absolutament espectacular; comptat, fins i tot, en percentatge, se'm fa difícil de calcular, perquè, per exemple, pel que fa a la partida de «Foment d'inversions en comarques», en aquelles comarques amb certa regressió demogràfica, ha passat de 900 milions a 98. Nosaltres no acabem d'entendre aquesta esmena; en vam parlar en el debat de política..., en l'esmena a la totalitat dels pressupostos, que aquesta era una d'aquelles partides que, evidentment, no ajuden gens ni mica al reequilibrament territorial, sinó que va just en direcció contrària. Entenem, per tant, que és un pas en fals i que és un retrocés evident. I altres partides

que també tenien una incidència especial en el reequilibrament territorial, com podien ser les referides a «Transferències a corporacions locals», també han quedat a zero, ja estaven molt baixes, sobretot a partir que l'any 95 es produís aquella transferència general de diners que anaven al món local, que eren finalistes o no finalistes en el Fons de cooperació local de Catalunya; que la veritat és que han quedat reduïdes: si abans se'ls va produir una rebaixada important, ara han quedat reduïdes a la mínima expressió en alguns casos, i ni tan sols surten mencionades.

La Direcció General d'Energia jo diria que és d'aquells apartats o d'aquelles actuacions o accions del Govern en les quals la retallada, no d'aquest any sinó dels dos anys..., aquelles persones que van anomenar, des del punt de vista pressupostari, aquells diputats que van anomenar el «bienni negre»..., jo diria que té un especial significat precisament pel que fa a la Direcció General d'Energia, que ha vist com dels pressupostos del 95 al 97 han passat de 957 milions a 260. I la veritat és que veiem molt poques possibilitats d'actuació en aquesta Direcció General, que havia tingut algunes actuacions en concret, jo diria, prou importants i prou significatives, però que amb aquest pressupost —la meitat o pràcticament gairebé tot el pressupost se'n va a activitat corrent, en despeses corrents— queda en molt poca cosa. L'únic que tenim nosaltres noticable en aquesta Direcció és la reaparició dels PER, dels plans d'electrificació rural, que entenem que és interessant que es pressupostin, però que, evidentment, a mi em sembla que pràcticament, vaja, l'activitat de la Direcció General pel que fa a política exterior quedarà gairebé reduïda a electrificació rural, quan l'activitat de la Direcció General anava encaminada a unes noves polítiques energètiques que, la veritat, es quedaran pràcticament en res, perquè la veritat és que no hi ha pràcticament pressupost.

Pel que fa a la nova Direcció General de Consum i Seguretat Industrial, aquesta ha estat, diguem, la conjunció de dues direccions generals que l'any passat estaven a Consum i Disciplina de Mercat i a Seguretat Industrial. Jo l'únic que he fet, i el nostre Grup el que hem fet, bàsicament..., el que sembla que explica per ell mateix quina ha estat l'evolució pressupostària pel que fa a aquestes activitats dintre del Departament d'Indústria..., sumades les dues direccions generals l'any passat, sumaven en total 523 milions de pessetes, i aquest any les dues juntes sumen o només puja a 407 milions de pessetes, amb una rebaixa també —com he dit— prou important, i la veritat és que el que veiem és que els capítols que tenen una repercussió o haurien de tenir una repercussió més important en l'activitat econòmica, en aquest cas en el consum, sofreixen unes davallades, jo diria, absolutament importants.

Jo el que voldria fer, en tot cas, és destacar en aquesta Direcció General el tema de seguretat industrial. Jo he pogut assistir, com a membre de la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament, a diverses compareixences que ha hagut de fer, en algun cas a iniciativa pròpia, en d'altres a petició d'algun grup de la cambra, el titular del Departament d'Indústria per explicar alguns accidents que s'han produït en algunes indústries, bàsicament de

2100

tipus químic, en algunes indústries de Catalunya. Jo diria que el que no té sentit –i, per tant, és un retrocés molt important– és que haguem estat testimonis darrerament d'alguns accidents en aquest terreny i, curiosament, els diners que es destinen o que destina la Generalitat i, en concret, el Departament d'Indústria a aquesta activitat, la seguretat industrial, doncs, baixin, i baixin d'una forma absolutament espectacular. Només es troba una única partida de 51 milions de pessetes que està destinada a aquesta activitat de prevenció, que és la seguretat industrial. Nosaltres entenem que això no respon gens ni mica a les necessitats del país i, sobretot, a les últimes experiències, que han fet o haurien de fer que la Generalitat reaccionés i que reaccionés, precisament, dotant amb diners aquelles partides destinades precisament a prevenir aquests accidents.

Pel que fa a Consum, les retallades també són prou importants respecte a l'any passat. Nosaltres entenem que la política quant a consum hauria, bàsicament, d'afavorir o subvencionar aquelles organitzacions que es dediquen a aquesta matèria; per cert, organitzacions que, darrerament, doncs, han tingut, jo diria, un augment i una puixança prou important i que comencen a equiparar-nos, des d'aquestes organitzacions, a polítiques de consum a nivell europeu, doncs, veiem que també es produeixen unes retallades pel que fa a subvencions a organitzacions de consumidors, també de 5 milions de pessetes, i, per tant, el retrocés econòmic en aquest apartat també és important.

La Direcció General de Comerç, a grans trets, també sofreix, si no retallades importants, sí que és pràcticament una congelació del seu pressupost respecte a anys anteriors. Hem de recordar que l'any 96 estava dividit en dues direccions generals diferents: Promoció Comercial i Comerç Interior, però que, un cop desxifrat el pressupost en transferències corrents i en transferències de capital, veiem que la disponibilitat de diners pel que fa a les activitats de comerç de la Generalitat adreçades al món del comerç també han sofert, de l'any passat cap aquí –i ja no calculo de fa dos anys enrere–, han sofert, com deia, una rebaixa important. Nosaltres entenem que en el camp del comerç, precisament, les necessitats estan a l'ordre del dia; s'haurien de fer sense cap mena de dubte, i ho he sentit en més d'una ocasió dels titulars dels departaments, l'anterior titular del Departament de Comerç i l'actual d'Indústria: doncs, s'haurien d'activar en aquests moments activitats adreçades al comerç català en uns terrenys molt específics que necessiten, sense cap mena de dubte, l'ajuda de la Generalitat. Per exemple, el comerç minorista o les àrees comercials urbanes, que fins ara el Departament de Comerç hi havia tingut una incidència molt especial, o, per exemple, en mercats municipals, que, malgrat que sigui competència municipal, no estaria de més que la Generalitat hi destinés un ajut. Veiem que amb les possibilitats pressupostàries d'aquesta Direcció General, les actuacions en aquest terreny seran pràcticament nul·les, i, per tant, el que hem fet és ja començar a preparar esmenes d'altres i baixes a discutir a la Comissió de pressupostos en aquest sentit.

Pel que fa a la Direcció General de Turisme, evidentment que segueix la tònica general: té un augment, un

augment, jo diria, en termes absoluts relativament curt respecte a l'any passat; però, és clar, si fem la valoració del pressupost del 95 respecte a la del 97, hi ha una davallada de gairebé el doble de diners i de pressupost que s'hi destinava: passa de 3.500 milions de pessetes a 1.549. Nosaltres entenem que aquest és un sector dintre de l'economia catalana que va en augment, que sofreix uns problemes d'infraestructura, bàsicament, importants i que precisament per això, i precisament perquè és un sector que encara ha de donar, des del nostre punt de vista, doncs, ha de donar encara o pot possibilitar l'augment de població activa a Catalunya, doncs, d'una forma important –avui dia està en el 12 del PIB–, nosaltres entenem que el que s'hauria de fer per part de la Generalitat és, precisament, activar aquestes polítiques adreçades al món del turisme i no produir aquest retrocés. Lamentem que això es produeixi; nosaltres entenem que la Generalitat el que hauria de fer és precisament ajudar el sector en la diversificació de l'oferta i, sobretot, reformar les infraestructures actuals per aconseguir un turisme de qualitat, que, per cert, dintre del mateix sector ja s'han manifestat les limitacions que es tenen i, per tant, que serien d'agrair les inversions o les transferències de la Generalitat en aquest sector.

Resumidament, el nostre Grup, per tant, presenta aquesta esmena a la totalitat del Departament perquè entenem que aquest Departament hauria de ser un departament clau dintre la política de la Generalitat pel que fa al foment i l'impuls de l'economia productiva del país, que no és així. Hem pogut constatar que un altre departament, que per cert també ha tingut algunes davallades importantíssimes dels seus pressupostos respecte a anys anteriors, però que van destinats a una població activa molt inferior, molt més inferior que a la que va destinat precisament aquest Departament, doncs, té un pressupost més alt, i, en canvi, el Departament d'Indústria es queda amb els seus 18.000 milions de pessetes, que, des del nostre punt de vista, són absolutament insatisfactoris per fer front als reptes de futur tant de la indústria, del comerç i del turisme.

Jo, només per acabar, dir que, amb paraules del mateix conseller d'Economia com d'altres consellers que s'han manifestat en aquest sentit, malgrat les retallades i les davallades importants dels pressupostos, intentaven preservar dos sectors de l'Administració en els mateixos nivells pressupostaris que anys anteriors; un era el dels serveis essencials, i l'altre aquells departaments que tenien relació directa amb l'economia productiva, i, constatat i estudiat els pressupostos del Departament que hauria de ser més important, precisament, dedicat a l'economia productiva, hem pogut constatar que sofreixen una davallada important de 1.000 milions de pessetes i que, per tant, sota cap concepte poden fer front a aquestes aspiracions que s'han manifestat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Novella.

Punt 1

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Agrair-los que a aquesta hora de la tarda tinguin l'amabilitat d'estar aquí presents per escoltar un tema tan ardu, a vegades, com és el tema de la indústria, el comerç i el turisme, però a la vegada tan interessant. Llàstima que, de vegades, les nostres aportacions no ho siguin tant com el tema promet.

Molt bé. Un cop dit això, el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat, a la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, i també a tots els seus organismes. I aprofito, senyor president, per retirar la nostra esmena al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat i a l'Institut Català de Telemàtica Aplicada; per tant, em referiré a les esmenes a la totalitat de la resta d'organismes i de la Conselleria.

Ens trobem davant d'una situació econòmica a diverses àrees de l'economia catalana que jo en diria d'*impasse*; malauradament, d'*impasse*. La indústria creixerà, aquest any, un 0,5; l'índex de preus industrials ha caigut un 2,8 fins al moment; tenim el comerç que no acaba de créixer, que està creixent al 2%, com el consum, i l'ocupació turística d'aquest any, al 75%, no es pot dir que sigui dolenta, però tampoc es pot dir que ha sigut molt bona: hem tingut una caiguda de les pernoctacions de l'1,6, i els visitants estrangers han crescut d'un 1,6%. És a dir, un panorama d'*impasse*. Aquesta és la situació.

Des del nostre Grup, repetides vegades hem intentat no només criticar allò que hem cregut que s'havia de criticar, sinó d'aportar algunes línies de reflexió a la cambra. Nosaltres estem convençuts –i ho hem dit moltes vegades– que el futur econòmic de Catalunya –i estem parlant de la seva economia– té a veure amb la qualitat i amb el que en termes d'economia internacional es coneix com la «diversificació del producte». En el nom em sembla que estem quasi tots d'acord; en els continguts és allà on tenim les diferències.

En política industrial, nosaltres entenem que hauríem de treballar en serveis a les empreses, en reequilibrament territorial, seguretat industrial i desenvolupament sostenible, en tot el tema d'estalvi energètic i energies renovables, que és fonamental. En política comercial i de consum, cal un mapa comercial català; cal un pla de reestructuració del petit comerç. En política turística, encara hem d'implementar el Pla de competitivitat del turisme, que està ja aprovat des de fa uns quants anys, també en un sentit similar. El que hem de veure és si el que aquí se'ns presenta ajuda, col·labora o, a judici nostre, dificulta aquestes consecucions. Els explico ja el final de l'anàlisi, i després em permetran vostès que la desenvolupi. Malauradament –i dic «malauradament» perquè no tenim inconvenient, quan el Govern fa alguna cosa ben feta, doncs, a reconèixer-ho; vull dir, l'oposició està per criticar i també per reconèixer; partíem que el Govern també fa coses ben fetes, tot govern, hem de partir, per no ser exclusivistes..., vostès també hauran de reconèixer que l'oposició, de tant en tant, fa crítiques raonades–, no hi ha hagut una contribució al reequilibrament territorial de Catalunya –després intentaré demostrar-ho. Els serveis

a les empreses, i en aspectes de serveis a les empreses interessants, que ja fa anys que ho porta el Govern –ja ho hem dit en alguna ocasió–, es veuran reduïts, bastant, en la seva aportació. En el tema de seguretat industrial els hem de donar un suspens; no hi podem pas estar d'acord. I, en el tema de desenvolupament sostenible, hem de fer alguna cosa similar.

En política comercial, el mapa del comerç de Catalunya encara no s'ha presentat, i hem tingut la sort d'escoltar, aquest matí, que sembla que el conseller, a unes preguntes, a més, que tenim presentades en una propera Comissió d'Indústria, farà un anunci en aquest sentit –ho he sentit a algun diputat. El mapa d'equipaments territorials, no. (*Veus de fons.*) No, no hi és. (*Veus de fons.*) El pla sectorial. Bé, doncs, això encara no s'ha fet, i això ens porta una problemàtica per a la gran superfície i per al petit comerç, i vostès m'admetran que dóna peu a tot tipus d'especulació –i quan dic «tot tipus d'especulació» estic dient «tot tipus d'especulació», i vostès m'entenen suficientment.

I, en tercer lloc, tot el tema d'implementació de la política turística en aquest país, doncs, des de fa un temps, està frenat –està frenat–; tenim un pla que està aquí però que cal posar en marxa, i això està frenat.

Per tant, és per aquestes raons, que jo intentaré, després, demostrar, que nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

I, després, una línia de diferència de criteri, que, per què no?, en política és legítima; tan legítimes són determinades opcions més conservadores com determinades que no ho són, i vostès em permetran que els posi algun adjectiu, perquè s'han de qualificar d'alguna manera. No estem d'acord, no només en els diners, sinó en com s'utilitzen aquests diners, i entreveiem –entreveiem; no és potser el moment, però ho entreveiem– que hi ha una certa política liberalitzadora, fortament liberalitzadora, dintre del Departament. I després intentaré explicar el perquè.

Bé, passem als fets, i a veure si tinc sort de poder-los demostrar el que acabo d'enunciar. Mirin, el Departament ha tingut una caiguda pressupostària que ve a ser significativa i important –és del 8%–, però que, si nosaltres la mirem respecte al que es gastarà aquest any per a crèdits definitius, la caiguda és molt important. Serà del 53%, que voldria dir el 57% en termes reals. M'imagino que, finalment, no serà tanta, perquè sempre hi han unes desviacions, i el que ara preveiem gastar, doncs, després es gastarà més. Però, si es gastés això, la caiguda seria molt forta, seria del 57% respecte al que gastarem aquest any. Aquesta és la primera qüestió important.

Com està la qüestió per partides? La qüestió per partides. En personal, hi ha una reducció, sembla que hi ha un esforç –després parlarem d'aquest tema de personal. En béns i serveis, també; però, escoltin-me, a mi m'ha sorprès, en aquest pressupost –jo ho vaig dir l'altre dia; ningú no em va contestar, m'imagino que avui tampoc–: com és que tot baixa menys les dietes? Les dietes augmenten un 76%. Per què les dietes han d'augmentar tant? És que són sous encoberts? Vull dir, no ho sé, un ha de pensar, i, naturalment, si penses, pots arri-

bar a aquesta conclusió. És a dir, això no pot ser: aquí passa alguna cosa. Igual com passa en aquest Departament passa en tots. Jo li vaig dir al conseller, no em va contestar; si vostès tenen l'amabilitat, jo, realment, els n'estaré molt reconegut.

Les transferències corrents. Les transferències corrents augmenten, en termes nominals almenys, i les empreses públiques o organismes públics són aquells que reben més. Les inversions cauen, les transferències de capital cauen totes, i, en definitiva, ens trobem davant d'un Departament que va perdent pes al llarg del temps. Aquesta és la idea genèrica: va perdent pes al llarg del temps. I en perd si el considerem en el seu bloc, és a dir, Departament més organismes, si sumem això, també perd pes. Jo no he fet la consolidació, he fet una suma ben senzilla. Miri, de 30.000 milions pressupostats per al 96, passem ara a 28.500 en aquest període, descomptant aquests organismes a què no presentem esmenes. És a dir que hi ha una reducció, una reducció important.

Bé, a partir d'aquí entrem ja en l'anàlisi desagregada. Si mirem l'anàlisi desagregada, un, què es troba? Bé, si mira el Gabinet del Conseller, què és? És un centre de finançament d'uns organismes autònoms. No deixa de ser, fonamentalment, això, i tots els organismes tenen una caiguda que es notarà; tenen una caiguda el Cidem, el Copca, l'Idiada, etcètera. Vull dir que quasi tots tenen una caiguda significativa; per tant, uns serveis que es prestaran, menors.

Però ara anem a la política industrial feta pel mateix Departament. Aquí, la caiguda és important, significativa, la Direcció General d'Indústria té una caiguda significativa. Si nosaltres estudiem les partides, doncs, totes les partides o quasi totes tenen una caiguda considerable. Per tant, la prestació de serveis que s'ha de fer des de la Direcció General serà menor, i dels organismes que estan associats en aquest Departament, també. I aquí ve el tema que jo els deia a vostès abans, de les sospites d'un neoliberalisme pressupostari. Mirin, m'agradaria que vostès m'aclarissin una sospita que jo tinc i que realment em preocupa molt. De vegades ens equivoquem; veurem si vostès m'ho aclareixen. La idea que es veu a través d'aquest pressupost és que les direccions generals es buiden de contingut i es traspassen activitats de les direccions generals a organismes públics o semipúblics. Em refereixo a consorcis, em refereixo a altres activitats. És clar, això ja és un tema de política, no?, que caldria discutir molt. Cal buidar de contingut les direccions generals? No hi podem estar d'acord, nosaltres, en això. Ens sembla molt bé que el sector privat s'associï, que el sector privat hi entri, però, compte, que hi entri no vol dir buidar el públic. El públic és el que ha de decidir, i el consorci, o l'altra activitat, ha de ser una activitat secundària. Em sembla que vostès van per aquest camí, i aquesta ideologia o aquesta política nosaltres no la podem sostenir. No la podem sostenir perquè descapitalitza, fins i tot, a la llarga, de bons funcionaris, de gent experta de les mateixes direccions generals de cara a fer aquesta política, i això pot tenir, diguem-ne, una certa privatització encoberta del Departament, amb la qual nosaltres no estariem d'acord.

Segon punt. Mirin, el tema de reequilibrament industrial. Jo he fet uns comptes molt senzills: he agafat allò que dedica la Direcció General a temes de comarques en regressió demogràfica, hi he sumat EPLICSA, i m'he adonat que hem reduït. De 2.460 hem passat a 2.480, que, a més, amb l'IPC, hi haurà una reducció important. Però, a més, reequilibra indústria? I és un tema molt important. Si vostès es miren, les inversions reals, on han anat, es trobaran que només hi ha tres comarques: Baix Penedès, Barcelonès i Vallès Occidental. I la resta, què? El desert. Això no pot ser. Això no pot ser, perquè, si vostès estan d'acord en això, la lògica neoliberal els portaria a dir –i penso que encara no ha arribat a tant, almenys com a grup–, doncs: «Escolti'm, les comarques, els territoris, que funcionin.» Home, no, els poders públics tenen un deure del reequilibrament; almenys així ho entenem nosaltres.

Si parlem de seguretat industrial, les partides són primes, primes, primes, primes. És a dir que Maastricht no és que afecti: Maastricht, aquí, ha fet un efecte devastador, perquè 50 milions, senyores diputades, senyors diputats, 50 milions per a seguretat industrial a Catalunya, certament... No cal fer cap més comentari. I saben vostès que jo acostumo a no ser excessivament dramàtic, o a no fer, diguem-ne, adjectius qualificatius excessivament extremistes, oi? És realment molt poc; i, tan poc, a més ho rebaixen.

I tenim problemes, perquè, és clar, la indústria catalana no són cent empreses, dues-centes empreses; saben vostès que en són moltes, i moltes de petites, etcètera. Aquí hi ha una tasca important, que jo penso que s'està descuidant.

Podríem passar al tema de les energies renovables. Per nosaltres és un tema molt important. Catalunya té un percentatge d'indústries renovables menor, fins i tot, que l'espanyol, unes dècimes per sota. Si volem arribar al que diu la Unió Europea, del 12%, hem de fer un esforç. I en aquest sentit hem passat de 1.900 milions a 1.600 milions, sumant la Direcció General d'Energia, l'Institut Català d'Energia i Eficiència Energètica. Escoltin-me, aquí hi ha una caiguda del 20% en termes reals. Diran vostès: «Oh, és que Maastricht...», però, escoltin-me, Maastricht no ho pot justificar tot. Aquí hi ha un tema, que hi han polítiques i hi han prioritats, i nosaltres entenem que aquí hi ha un problema, un problema seriós.

Home, els podria dir –ja els ho ha dit algun altre diputat–: programes d'estalvi energètic, programes d'estalvi energètic per a les corporacions locals, 1 milió; programes d'estalvi energètic, com a transferència de capital, són 11 milions; això no pot funcionar. És a dir, nosaltres sabem –i espero que vostès no ens contestin per aquesta línia– que no tota actuació ha de significar sempre diners, però, indubtablement, fa falta un mínim de capital públic per a poder aportar actuacions reals i efectives. I aquí no hi són, nosaltres no les veiem.

Queden pendents moltes qüestions en aquest país, i, ja els ho dic, el tema de les energies renovables és molt important. La dependència nuclear, per nosaltres, és excessiva, i voldríem rebaixar-la, i d'aquesta manera difícilment ho aconseguiríem. Mirin, hi han països que

tenen, sobretot en el sector públic... –i els ho vaig dir així l'última vegada que ja vam parlar sobre aquest tema–, el sector públic ha estat el capdavanter en estalvi energètic i en energies renovables. Si Catalunya és moderna –perquè el que es diu és que Catalunya és moderna, i jo diria que, en algunes coses, sí, i en d'altres, no–, hauríem de començar per aquí. I pensem que no hi comencem –pensem que no hi comencem.

Si ara em refereixo al tema comercial i del consum, els hauria de dir també que hi ha una reducció: si sumem la Direcció General de Consum i la Direcció General del Comerç, ens trobarem que hem passat de 1.600 milions a 1.500 milions, és a dir que hi ha una reducció real de més del 8%. Els programes de formació en el consum, de subvenció al consum, de reestructuració comercial, es veuen disminuïts. I tenim aquí un gran problema que ja hem denunciat l'oposició moltes vegades. Creuen vostès que no hi ha hagut prou temps per a fer uns plans parcials acurats del comerç i que el problema dels «hípers» i dels «súpers», amb tants interessos econòmics, no estigui ja resolt a Catalunya? Doncs jo penso que sí, i els haig de dir que hi ha una responsabilitat política de no haver-ho fet a temps. Si està fet ara, benvingut sigui, però, si no s'ha fet fins ara, hi ha un problema, perquè això mou molts diners, molts interessos, i té repercussions sobre molt petit comerç, i això s'havia d'haver solucionat abans –s'havia d'haver solucionat abans–, almenys així ho creiem nosaltres. Pensen vostès que aquesta qüestió afectarà una part del petit comerç que es reestructurarà, i, és clar, si hem de reestructurar el petit comerç i tenim aquests pressupostos, difícilment funcionarà. I, a més –els ho dic amb tota cordialitat–, si algú penso que té incidència política sobre part d'aquest sector és el Grup de la majoria, o sigui que, en favor de vostès i en favor de l'economia catalana, dediquin-s'hi, i facin-ho, i resolguin aquest problema.

Del tema del turisme, ja en vam parlar una mica en la darrera ocasió, no? És una indústria important per al país; es va fer un pla interessant, tardà –tardà, l'any 90 o 91; sembla que abans no hi havia problemes amb el turisme–, va ser general –ja ho he dit algun cop–, aquí, a Espanya i arreu, però un pla tardà que no s'ha implementat del tot i que, tal com va la Direcció General de Turisme, doncs, bé, és difícil que s'implementi, perquè les reduccions també són considerables –les reduccions també són considerables. Hem de fer un esforç molt gran –i ho hem dit aquí–, per exemple, en la regulació dels apartaments; els beneficis d'avui no són beneficis per a demà, els beneficis d'avui poden ser pocs beneficis per a demà. Tenim la major part del parc turístic de Catalunya, que són uns apartaments que no estan regulats, i en això s'ha d'entrar, i això requereix diners, i requereix acords, i requereix, per tant, capacitat, i, tal com va la Direcció General, ho veiem difícil –ho veiem difícil. Hem de millorar aspectes de qualitat. Home!, a mi em sap molt de greu, i els ho dic sincerament –perquè alguna cosa d'aquest sector sé–, que programes d'oficines d'informació turística de les corporacions locals, que hi havia tan poc diner, encara els ho redueixin. És que ja no dic les xifres perquè no cal, no? Vull dir que realment passem a situacions molt petites.

I mirin, alguna cosa similar passaria amb tot el tema del consum, les organitzacions de consumidors i el que arriba a ells. El gran dubte que a mi em queda –i amb això voldria concloure–, i m'imagino que això és potser un tema, més que per ara, per a un altre dia, és si aquí darrere està un pressupost que és migrat, que és petit, o si aquí darrere hi ha una filosofia política. I em temo, em temo, senyores diputades i senyors diputats, que aquí darrere hi ha les dues coses, i d'això tindrem ocasió de parlar.

Espero no haver-los avorrit; espero també haver intentat mostrar alguna de les coses que pretenia.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Alguns illustres diputats o diputats vol fer algun torn en contra? (*Pausa.*) Té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Pujol.

El Sr. Pujol i Figa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, dividiré aquest torn de rèplica a les esmenes a la totalitat del pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i de les seves empreses i entitats autònomes en tres capítols: primer, aspectes bàsics i línies mestres del pressupost; segon, concreció i defensa de les partides del pressupost del Departament, i tercer, prioritats polítiques i partides específiques de les empreses i organismes adscrits.

El pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme per al 1997 presenta les següents característiques en relació amb el pressupost de 1996 –que vaig explicar ja detalladament en aquesta cambra el passat dia 25 de juliol, en la rèplica també a les esmenes a la totalitat que s'havien presentat. S'ha evolucionat, des d'aquesta data, aparentment, respecte a un pressupost més restrictiu, ja que d'un total de 19.845 milions de pessetes per al 96 s'ha passat a 18.829 milions el 97. Tot i això, cal destacar que si tenim en compte els ingressos propis de les empreses i organismes del Departament, que no representen increment de la despesa pública però sí augment de les pujades pressupostàries que mobilitza el Departament, s'ha passat en realitat de 22.170 milions el 96 a 32.717 milions el 1997 –havent, aquí sí, senyor Novella, comptat els dos organismes a què vostè no presenta esmenes i que, lògicament, vostè no ha comptat en aquests valors. Aquest increment de quelcom més de 10.000 milions de pessetes ens referma en la idoneïtat dels serveis prestats i en l'increment de l'interès que el conjunt de l'oferta i de les iniciatives del Departament desperta en el conjunt del teixit comercial, turístic i industrial del país.

Senyor Clofent, evidentment, la necessària contenció de la despesa ha obligat a abandonar la intensitat de certes vies; per exemple, algunes subvencions, tal com vostè ha destacat i també algun altre grup. Aquestes línies resultaven excessivament cares enfront d'altres polítiques basades en l'oferta de serveis de valor afegit, tals com la promoció de la internacionalització a través del Copca o la promoció de la qualitat i la tecnologia

pel Cidem, o bé el foment de tecnologies eficients per part de l'Institut Català de l'Energia. Els valors abans explicitats de l'increment dels recursos propis són un clar índex de la importància d'aquestes polítiques.

Senyor Ferrer, no hi ha incongruència... –no veig el senyor Ferrer, que sempre troba ell a faltar gent i veig que ara, curiosament, no hi és. Bé, llavors els estalviaré aquesta rèplica.

L'experiència demostra que, a la llarga, aquests serveis de valor afegit tenen un major impacte, mentre que les subvencions, amb una vessant més conjuntural, s'han de reservar per compensar temporalitats molt concretes. Les subvencions han d'estar fortament acotades en el temps, i les subvencions s'han de revisar periòdicament per tal d'evitar que es creïn bosses d'ineficiència. Aquest és el criteri que s'ha seguit. Aquesta idoneïtat d'aquesta política, ens la confirma en aquests moments el conjunt de dades que ens afecten directament i que no solament desdiiuen del pessimisme amb què s'han manifestat alguns grups, sinó que ens presenten un marc positiu i que aconsellen polítiques que hom dona assumides en el present pressupost. La taxa d'atur registrat segons l'Inem és a Catalunya del 10,48 l'octubre d'enguany, mentre que el 95 era de l'11,1, i a Espanya és del 14,08. La contribució al PIB català de la indústria és del 29%; del comerç, el 13, i del turisme, el 14. Aquí també volia contestar al senyor Ferrer –que veig que segueix sense ser-hi– per dir-li que aquesta distribució és perfectament coherent amb el conjunt de països comunitaris, que això demostra la vitalitat dels sectors que ens ocupen. Les previsions per al futur immediat són també positives: així, l'evolució del PIB prevista per a Catalunya és satisfactòria, que el situa en el 2,5, i és superior a la prevista en el conjunt de l'Estat.

Senyor Clofent, m'agradaria –almenys ho intentaré– convèncer-lo en l'aspecte del comerç –també el senyor Puigcercós, que ha opinat repetidament en aquest aspecte. Com vostès saben, el nombre d'establiments comercials a Catalunya és de 111.048, amb una superfície de venda de més de 8 milions de metres quadrats, i hi ha solament trenta-nou hipermercats que tinguin més de 2.500 metres quadrats. El proper dia 5 de desembre, el conseller –i a petició pròpia, senyor Novella, i no per contestar les preguntes, sinó a petició pròpia feta fa bastants mesos, que no ha pogut ser atesa per la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme fins ara–, el proper 5 de desembre el conseller del Departament compareixerà davant de la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme per tal de debatre en profunditat, de presentar i debatre en profunditat el pla de comerç que ens demanava també el senyor Novella i les accions que es posaran en marxa. Pel que respecta a la defensa del consumidor, es destaca l'esforç efectuat en l'establiment de 66 oficines municipals i comarcals d'informació al consumidor, en les 29.810 consultes rebudes des del gener fins a principis d'octubre al servei telefònic de consulta del consumidor, i en els 265 llaudes emesos en un any per part de la Junta Arbitral i de Consum de Catalunya, que demostren l'acceptació pública que tenen les accions endegades.

Fins aquí he passat revista –o ho he intentat– a l'esforç pressupostari per a l'exercici del 97, i s'ha emmarcat en

la situació econòmica de Catalunya, justificant el perquè de les prioritzacions pressupostàries i de la política seguida. Bàsicament, he intentat demostrar que, tot i la necessària retallada pressupostària, el present pressupost té com a objectiu mantenir l'eficàcia de les nostres polítiques. Però abans d'entrar en els temes específics voldria fer esment de cinc aspectes globals que han sigut comentats i que voldria rebatre.

El primer –contestant una al·lusió molt directa del senyor Clofent– fa referència a les economies derivades de la fusió dels departaments. Sens dubte, aquest ha de ser un procés necessàriament lent, ja que es tracta de no forçar ningú i d'aconseguir una eficient integració d'esforços. Tot i això, a la fi de 1997 hi haurà més de cent persones de menys que els dos departaments tenien el gener del 96, abans de la fusió, però el que vull destacar-li és que aquesta disminució de personal específic lligat a una tasca es fa per reabsorció de les seves funcions en aquest o en altres departaments, seguint la política global i no traumàtica que segueix la Generalitat de Catalunya.

El segon aspecte que vull comentar és la continuació de les polítiques d'externalització de serveis i modernització, bàsicament ITV i ECA, i la millora de l'atenció al ciutadà a través de les oficines de gestió unificada. Aquestes polítiques, iniciades fa anys, i que han hagut de suportar fortes incomprensions i crítiques, han demostrat clarament no solament un molt, molt elevat estalvi pressupostari, sinó una adaptació importantíssima a les necessitats de la gent. Aquest nou paper de les funcions i la manera d'entendre les realitats socials per part d'una administració és un model a seguir aprofundint, i actualment ha sigut imitat al conjunt de l'Estat. En conseqüència, s'estendrà el concepte de gestió unificada en els temes de comerç i turisme.

En tercer lloc –i responent també a nombrosos comentaris–, vull destacar els bons resultats tinguts en infraestructures energètiques, tant pel que fa referència al Pla de gasificació de Catalunya com per la millora de la qualitat del servei elèctric. Aquests resultats han sigut possibles pels acords i convenis del Departament amb les companyies gasistes i elèctriques. Les mesures de racionalització, introducció de la competència i disminució dels costos del sector elèctric..., i aquí, senyor Rañé, vull fer una especial menció, responent a un comentari seu, de l'esforç important i «exitós» que el Departament ha tingut fins al moment per aconseguir la congelació, la contenció dels preus de l'energia elèctrica. Les polítiques que en aquests moments estan sobre la taula, si es dissenyen correctament, han d'aconseguir una reducció de les tarifes i una més gran millora de la qualitat del sector elèctric i de l'atenció al públic. Tots aquests aspectes, si s'aconsegueixen, beneficiaran la competitivitat de les empreses. No dubtin que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme treballa fortament en aquest sentit en aquests moments.

En quart lloc, voldria explicar els eixos bàsics... Senyor Puigcercós...? No, no tinc gaire sort amb aquest grup avui. Bé, perdó... Doncs, tot i això, més breument, senyor president, explicaria els eixos bàsics en matèria de turisme, començant per destacar l'objectiu de completar les competències que resten transferides. Els para-

dors de turisme existents a Catalunya s'han de transferir lliures de deutes i càrregues, i cal garantir la continuïtat d'aquells paradors que encara puguin exercir un saludable efecte demostratiu sobre les empreses turístiques de la zona. Dins de la política de millora de la qualitat, jo aquí oblidaria els comentaris tant del senyor Novella com del senyor Morera —estem plenament d'acord en aquest aspecte—, i insistirem en les actuacions inspectores que garanteixin el manteniment i millora de les instal·lacions turístiques i la prevenció d'incidències. Paral·lelament, s'intensificarà el procés de revisió normatiu per tal d'agilitzar les relacions amb l'Administració. Els apartaments, senyor Novella, van ser regulats amb l'objectiu bàsic de millorar-ne la seva qualitat: potser..., sempre es pot millorar la disposició, però van ser regulats fa quasi dos anys. En aquest sentit, s'insistirà en els aspectes de foment, mitjançant la dinamització, orientació i coordinació de les iniciatives turístiques privades i públiques, desenvolupant un pla horitzontal que detecti mancances i disfuncions, amb l'objectiu de defensar de forma coordinada els interessos del sector. Des del punt de vista de la formació, es preveuen accions per tal de realitzar el reciclatge del personal del sector, per tal de garantir una millora en la qualitat dels serveis que presten les empreses, i un punt important serà la formació aplicada a la millora de la qualitat dels establiments de categoria petita o mitjana o els situats en el medi rural, per tal de millorar aquest producte i contribuir al reequilibrament territorial. Es posarà especial cura en la informació de l'oferta turística, bàsicament centrada en projectes de senyalització rural que apropin el visitant al recurs turístic, per tal de fomentar formes alternatives de turisme cultural, paisatgístic, religiós, industrial, etcètera. El pressupost insisteix en la comercialització a l'exterior de l'oferta turística catalana, tant a l'Estat com a l'estranger, a través de les xarxes que el Departament disposa a l'exterior.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com a cinquè i últim punt d'aquesta defensa global del pressupost, si em permet, senyor president, voldria fer una especial referència al comerç, ja que crec que és un dels àmbits amb més potencial per a nous missatges i ha sigut fruit de nombroses valoracions per part dels grups, i no sempre amb un pronòstic optimista.

Senyor Clofent, estem fermament convençuts que en aquestes matèries no es poden aplicar només polítiques proteccionistes, sinó que aquestes s'han de complementar amb una estratègia d'accions positives, adreçades a millorar la competitivitat del petit comerç. Així, efectivament, abandonem les subvencions a entitats per substituir-les per programes condicionats que els exigeixin dur a terme mesures concretes, i crec que vostè estarà d'acord amb aquesta mesura. Creiem que aquest és el camí més eficaç, i n'esperem resultats satisfactoris per tal de seguir defensant el comerç, activitat fortament intensiva per donar ocupació, element fonamental de cohesió social i de dinamització humana, de ciutats i pobles, i font i escola d'esperit innovador. Seguirem en l'intent d'evitar que la penetració de noves formes de distribució comercial malmetin el teixit comercial tradicional, i afavorirem, senyor Novella —i crec que en això estarem plenament d'acord—, l'establiment

de la competència entre aquestes noves superfícies, entre elles mateixes, com a factor de rebaixa real de preus al consumidor final.

Defensats els criteris bàsics pressupostaris, detallaré, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, els grans blocs d'assignacions pressupostàries per poder evidenciar la concreció de la política general abans explicada i justificar així el vot en contra del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a les esmenes a la totalitat del pressupost del Departament, i deixaré per al final de la meua intervenció la defensa del pressupost de les empreses i entitats adscrites al Departament.

Es seguiran prioritzant... —i, senyor Rañé, amb això voldria demostrar-li que tenim una autèntica política industrial i, a més, amb resultats provats—, deia que seguirem prioritzant les accions adreçades a la millora de la competitivitat de les empreses comercials, turístiques i industrials, el reequilibrament territorial, la defensa dels drets dels consumidors i la planificació i el control energètic.

A la millora de la competitivitat, s'hi destinen 7.859 milions de pessetes, distribuïts en els següents blocs i dels quals explicito les partides més importants. Foment de la modernització del comerç, 748 milions, amb un esforç important dedicat al Programa de promoció del comerç, que permetrà crear el consorci per a la promoció del comerç a Catalunya, que, amb la col·laboració de les entitats dedicades al comerç i de les cambres de comerç, fomentarà la competitivitat de la petita i mitjana empresa comercial al detall. La constitució d'aquest consorci... —i esperem que tingui una importància capital en la vertebració de la modernització del sector comercial, de la mateixa manera que el Copca ho ha estat i ho està essent per a la internacionalització de les empreses catalanes—, el nou consorci hauria d'ésser el fòrum de debat i d'assumpció de polítiques consensuades en el camp del petit comerç i servir com a principi impulsor i director de les necessitats del sector. Crec, senyor Novella, que aquesta iniciativa rebrà —així ho espero— la seva aprovació, perquè es connecta molt directament amb la línia del seu discurs respecte al petit comerç.

Infraestructures de suport a la indústria, 1716 milions de pessetes; foment del turisme, 1.251 milions; internacionalització de l'economia catalana, 2.046 milions; eficiència energètica, 462 milions, i disseny, qualitat i tecnologia, 1.615 milions.

Al foment de la inversió de reequilibrament territorial, que és el segon gran capítol que el Departament ha prioritzat, s'hi destinen, senyor Novella, 5.588 milions —crec que també altre cop tenim una discrepància de números, perquè vostè torna a segregar els aspectes que no són motiu d'esmena a la totalitat per part del seu Grup—, dividits bàsicament en difusió de la indústria a tot el territori, 5.049 milions; infraestructures energètiques, 240 milions, i turístiques, 300 milions. En la defensa del consumidor i l'usuari, seguretat i prevenció del risc, 688 milions, i aplicació i control energètic, 74 milions. D'aquests recursos, el Departament destina 4.107 milions a empreses comercials, industrials i turístiques, 523 a institucions sense ànim de lucre i 574

milions a corporacions locals; la resta són transferències a les entitats autònomes del Departament, que alhora incideixen també de manera proporcional en els tres grans grups que abans he comentat: corporacions locals, institucions sense ànim de lucre i empreses.

I tot això, senyor Rañé, és part d'aquest procés pressupostari de descentralització del pressupost del Departament. No és que es resti importància a les unitats orgàniques directores del Departament, sinó que justament l'objectiu està a centralitzar al màxim aquelles empreses o organismes que sobre el terreny tracten el tema. I no ha de tenir temor, senyor Novella, que vulguem privatitzar aquestes empreses; és simplement un sistema organitzatiu per posar el servei en el lloc oportú i al més a prop de la gent possible. Per tant, jo li vull desvetllar els seus temors de neoliberalisme –crec que comentava vostè– i alhora tranquil·litzar el senyor Rañé, perquè no es tracta de concentrar, sinó que l'objectiu és el contrari: és descentralitzar, és apropar el servei a l'administrat.

Per tant, estem, des del nostre punt de vista, enfront d'un pressupost equilibrat, que s'adapta a les necessitats dels sectors competitiu catalans i que novament intenta servir d'animador i d'aglutinador de les possibilitats del nostre país, sense oblidar les necessitats dels sectors en reestructuració o en procés d'adaptació. Les partides que he comentat intenten reforçar els punts forts de les nostres empreses, sense oblidar la necessària prestació de subvencions que permetin la cohesió d'aquells sectors que estan sotmesos a canvis estructurals importants. Per aquest motiu, us anuncio que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades al pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

En relació amb les esmenes a la totalitat presentades a les empreses i organismes adscrits al Departament, la situació de les nostres empreses no ha sofert modificacions significatives que invalidin el que vaig manifestar en ocasió del debat pressupostari de fa escassament quatre mesos, i no s'ha cregut convenient introduir canvis significatius a l'actual situació pressupostària. Permeti'm, tot i això, senyor president, que expliciti alguns aspectes, en resposta a les intervencions dels grups que han presentat esmenes. (*Remor de veus.*)

El Laboratori General d'Assaigs i Investigacions –el LGAI– i l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil –l'Idiada– han estat creats i s'estan desenvolupant d'acord amb les necessitats del teixit industrial català. Un teixit econòmic format majoritàriament...

El president

Senyores i senyors diputats, per favor, guardin silenci.

El Sr. Pujol i Figa

Gràcies, senyor president.

Un teixit econòmic format majoritàriament per petites i mitjanes empreses, com és el nostre cas, necessita bons laboratoris de recerca bàsica i aplicada per realitzar tasques de normalització, certificació i homologa-

ció de productes, i afavorir així la seva projecció exterior i, en definitiva, la seva competitivitat.

El LGAI té ara, per exemple, 9.400 clients, i, tenint en compte que a Catalunya mil empreses tenen més de seixanta-quatre treballadors, vol dir que l'esforç bàsic s'adreça a les petites i mitjanes empreses. El LGAI dóna serveis de gestió de marques internacionals, Underwriter Laboratories i el TÜV Product Service, que permeten –i això és molt important– la lliure circulació per tot el món de qualsevol producte que tingui aquestes marques. La cobertura de les despeses corrents amb ingressos propis és molt elevada i s'aproparà al 88% a fi d'any. El suport a laboratoris i a escoles especialitzades i gestionades per altres entitats és una línia d'actuació paral·lela que exigeix un esforç inversor important i que col·labora a paliar certs dèficits de la nostra indústria i sector turístic.

Respecte a l'Idiada destacaré que ocupa noranta-dues persones, amb la qual cosa ens trobem amb una altíssima rendibilitat, senyor Rañé, del personal d'aquest centre, i és un complex de pistes, de proves i de laboratoris d'automòbil en què s'han invertit 13.000 milions i que consta de laboratoris de motors, components, emissions contaminants, acústica i vibracions, xoc de vehicles, pistes de soroll, fatiga de rampes, tot terreny i plataforma dinàmica, estacions de treball per a simulació per ordinador, circuit d'alta velocitat i tallers per als clients. Crec que estem enfront d'una institució amb punta europea.

Des d'un altre angle, el servei de suport al món del consum està encomanat a l'Institut Català del Consum, que el dóna a través de l'assistència tècnica a totes aquelles institucions públiques i privades encarregades de defensar els drets dels usuaris i dels consumidors. Seguirem donant suport a aquestes iniciatives durant 1997.

En l'àmbit de les telecomunicacions –i agraeixo al senyor Novella la retirada de la seva esmena–, el Centre de Telecomunicacions és l'ens de la Generalitat encarregat de la implantació, gestió i explotació d'aquests sistemes. Durant 1997 seguirem donant suport a la consolidació del servei de radiocomunicacions mòbils que garanteixi el correcte desplegament dels Mossos d'Esquadra; a l'ampliació i millora dels serveis de difusió de la ràdio i televisió pública de Catalunya; a l'extensió de la xarxa de veu i dades de la Generalitat; als serveis de telecomunicacions per satèl·lit, i a l'ampliació de les xarxes de transport i de les infraestructures bàsiques de telecomunicacions.

L'esforç inversor és molt important, superior als 5.000 milions, i respon a la necessitat d'estar dotats de xarxes modernes de telecomunicacions. Aquest esforç és absolutament necessari, i si, moguts per atendre altres aspectes conjunturals i que podrien tenir una presentació fluïda, no dediquéssim aquest gran esforç a aquest tema, estic segur que no compliríem amb el nostre deure de planificar i de preparar les infraestructures futures. Aquesta és la típica actuació que no es veu però que és absolutament necessària. Insisteixo molt, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en aquest tema, ja que un conjunt d'intervencions han demanat

actuacions per afavorir aspectes conjunturals, segurament interessants des d'una òptica concreta, però crec que estem també obligats a prioritzar aquells aspectes que faran competitiu el nostre país en el futur. Aquest n'és un exemple clar, i per això l'he volgut defensar molt explícitament.

Aquestes actuacions en l'àmbit de les telecomunicacions es complementen amb l'Institut Català de Telemàtica Aplicada, que facilita l'accés de les empreses a aquestes tecnologies a través de quatre programes bàsics, entre els quals no s'oblida l'assaig de nous projectes inèdits i nous tipus de negoci.

Repetidament han sorgit comentaris respecte a l'actuació en aspectes de reequilibrament territorial i el paper de les corporacions locals en aquest àmbit, i crec, per les afirmacions fetes, que he de fer una menció específica de les divisions de responsabilitats i especialitzacions dels organismes i empreses públiques que incideixen sobre aquests aspectes.

La primera d'elles, EPLICSA, és una societat de cartera que, a través de participacions en el capital d'empreses amb dificultats, contribueix a la seva viabilitat empresarial i industrial salvant llocs de treball i evitant els perjudicis que freqüentment duu associats la pèrdua d'una indústria a nivell local. En ésser aquesta empresa una societat que sols detenta accions de les empreses en què participa, no té despeses de personal, i pel seu objectiu social ha d'ésser subvencionada fins que les empreses en les quals participa no aconseguixin clarificar el seu futur. En no tenir com a objectiu l'estricta rendibilitat financera, és lògic que no tingui beneficis econòmics; els beneficis de les inversions «exitoses» es dediquen a seguir suportant la resta de les inversions. Creiem que els beneficis socials compensen els efectes negatius, i seguirem donant suport al pressupost de 1.184 milions dedicats a aquestes accions de reequilibrament territorial.

Cecapri, d'altra banda, fomenta la captació d'inversions industrials a l'exterior i actua també en la promoció de Catalunya com a lloc atractiu per a la implantació industrial. Disposa de tres oficines a l'exterior –Nova York, Tòquio i Düsseldorf– com a centres de la captació d'inversions als Estats Units, Àsia i Europa, respectivament.

La diferenciació de les empreses anteriors del Cidem està motivada per la seva especialització en actuacions específiques, que requereixen una actuació individualitzada a nivell d'empreses concretes. El Cidem –i agraïm les paraules elogioses del diputat senyor Morera, i els comentaris també del senyor Novella, en relació amb aquest centre–, concentra la seva tasca en actuacions més horitzontals i en programes d'abast molt més ampli, pel nombre d'empreses participants. Ens trobem, doncs, amb elements complementaris d'una mateixa política. El Departament destina 1.943 milions al Cidem, concentrats bàsicament en els programes d'informació empresarial, innovació tecnològica, captació d'inversions, artesanía, reforçament de la qualitat i reequilibrament territorial, i també, senyor Rañé, en el tema d'artesanía, que està inclòs en el Cidem. Més de cinc mil empreses s'han acollit els últims dotze mesos

a les ajudes del Centre, i creiem que el resultat és satisfactori.

En termes similars podríem parlar del Copca, que potencia les explotacions catalanes i que disposa d'una xarxa de trenta oficines arreu del món. Res ens aconsella canviar la política seguida.

L'Institut Català d'Energia i l'empresa pública Eficiència Energètica –i aquí em voldria adreçar molt particularment al diputat senyor Portabella– continuaran amb la seva política de participació en capital en agrupacions d'interès econòmic i societats anònimes per dur a terme projectes de racionalització energètica tals com SAFSA i EISSA, per tal de col·laborar en el reequilibrament de les infraestructures energètiques en el territori i fomentar la cogeneració. Es seguirà amb els programes d'assessorament a les empreses i als municipis per tal de promoció de l'eficiència energètica, les energies renovables, les tecnologies avançades d'estalvi i amb la realització de diagnòstics per tal d'avaluar la viabilitat de projectes de cogeneració. Els resultats d'aquesta política, senyor Portabella, i pel que respecta al foment i promoció de la gestió i l'estalvi d'energia i aigua, i des de la creació de l'Icaen, es concreten en la detecció d'inversions energètiques per valor de 92.480 milions de pessetes, que suposen un estalvi de 107.187 tones equivalents de petroli, que representen 18.674 pessetes l'any. Són uns valors, crec jo, prou interessants. Per al 1997 es posarà un èmfasi especial en les subvencions del programa PAEE, Pla d'estalvi i eficiència energètica, la direcció del qual portarem a terme si fructifiquen les negociacions que actualment es duen a terme.

Per considerar que les assignacions previstes estan enfocades als objectius i funcions que tenen encarregats aquest conjunt d'organismes i empreses adscrits al Departament, anuncio el vot en contra del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a les esmenes a la totalitat presentades.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat el debat de les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i tenint en compte que les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre el Centre de Telecomunicacions i l'Institut Català de Telemàtica han sigut retirades, pregunto als grups si hi ha la petició d'alguna votació separada. (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) El senyor Portabella té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Més que demanar posició separada de la votació, nosaltres el que demanàvem era un minut per contradiccions.

El president

Té un minut per contradiccions, però el minut estricte, eh?

2108

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Atenent que, en la defensa i el posicionament en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat que representa la minoria majoritària ha citat dues vegades l'absència puntual de dos diputats d'Esquerra Republicana..., les esmenes són fetes pels grups polítics...

El president

Això no és cap contradicció.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, però és que resulta que, a conseqüència d'aquestes dues absències –que, com dic, són puntuals, com s'ha pogut veure al principi i en aquest mateix moment–, no ha fet l'explicació en torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra, i voldria dir que el tercer diputat que també s'ha encarregat d'aquest tema, igualment com altres persones, hem romàs asseguts aquí a l'hemicicle esperant escoltar la rèplica a la seva votació en contra. (*Remor de veus.*)

El president

Bé, alguna petició més de votació separada? El senyor Benet Tuges em demana la paraula.

El Sr. Tuges i Boliart

Sí, jo també demanaré, senyor president, deu segons per contradiccions, cada vegada que em torni a dir «Tuges»...

El president

Em demana deu segons i seran deu segons.

El Sr. Tuges i Boliart

Sí, només per dir-li que el meu cognom, ja definitivament –no ho diré mai més– és «Tuges», no «Tuges». Aquestes eren les contradiccions. (*Rialles.*) Però...

El president

Això és un error, no una contradicció.

El Sr. Tuges i Boliart

Ara, per demanar la votació separada només del Departament d'Indústria, i aleshores les empreses en un altre bloc.

Gràcies, senyor president.

El president

Perdó, el senyor Novella em demana votacions separades?

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, per demanar la votació separada del Centre de Telecomunicacions i l'Institut Català de Telemàtica Aplicada.

El president

Moltes gràcies. Així, hem de fer tres votacions: la primera, la farem a l'epígraf 13, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme; la segona, al Centre de Telecomunicacions i a l'Institut Català de Telemàtica Aplicada, i la tercera a la resta dels epígrafs d'aquest Departament.

Procedirem, doncs, a la votació.

S'inicia la votació.

Guardin silenci mentre estem votant.

Aquest grup d'esmenes a la totalitat ha sigut refusat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Anem al segon grup, que seria als epígrafs 13.88 i 13.89, que són el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat i l'Institut Català de Telemàtica Aplicada.

Iniciem la votació.

Aquest grup d'esmenes ha sigut refusat per 29 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.

I ara anem a votar la resta dels epígrafs de les esmenes a la totalitat del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

S'inicia la votació.

Aquest grup d'esmenes ha sigut refusat per 36 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al debat del Departament de Benestar Social, amb la substanciació de les esmenes a la totalitat. En primer lloc, té la paraula, per a la substanciació de les del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de trenta minuts. (*Remor de veus.*)

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci. Per favor, guardin silenci. Per favor, guardin silenci! Comenci, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Benestar Social, voldria començar aquesta intervenció per presentar el conjunt d'esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana recordant, com a primer element i com a frontispici d'aquesta intervenció, un element que és prou conegut i que és prou sabut a casa nostra i que el conseller coneix perfectament bé, com és el fet que la realitat social catalana actual presenta greus necessitats que reclamen una urgent atenció en matèria d'assistència i de prevenció, en el terreny de les drogodependències, sida, violència, conductes antisocials, pobresa, maltractaments infantils, etcètera.

Algunes de les dades sobre els casos detectats ens porten a creure i revelen, demostren perfectament que, a diferència dels països centreeuropeus i dels països nòrdics, l'Administració catalana, que té àmplies competències en aquest terreny, no ha fet, en primer lloc, una adequada planificació, i, al mateix temps, una execució posterior d'una adequada política assistencial. Hi insistixo: només cal veure les dades de diferents estudis

que assenyalen, per exemple, que el 15% de la població catalana –750.000 ciutadans, aproximadament– és considerada pobra, a partir dels paràmetres que són prou coneguts i que fixa la Unió Europea, i que considera aquella persona que rep uns ingressos inferiors a la meitat de la renda mínima com a pobra, i l'1,6% aproximadament –és a dir, un total de 75.000 persones, o el que equival a parlar de 25.000 famílies, aproximadament– viu en situació fins i tot d'extrema pobresa. Per altra banda, tenim altres dades que ens indiquen, per exemple, que unes 92.700 persones són més grans de seixanta-cinc anys –d'aquestes que acabo de citar–, el 92,5% dels quals quals manifesta que la seva màxima preocupació és la manca de recursos econòmics. Altres dades indiquen que més de cinc mil nens reben maltractaments per part dels seus progenitors o del seu entorn familiar més pròxim. Dades també en estudis publicats indiquen, demostren que el nombre d'analfabets funcionals és de 2,6 milions de persones a casa nostra. A més a més, hi podríem afegir, per il·lustrar-ho encara més, que, paral·lelament, Catalunya és el país europeu amb major nombre de drogodependents i de malalts de sida.

I si aquest panorama que acabo d'exposar sintèticament és desencoratjador, només cal veure, per exemple, un retall d'una informació apareguda avui en un mitjà de comunicació, arran de la presentació pel conseller, el dia d'ahir, de l'estudi sobre l'evolució del perfil de les persones beneficiàries del PIRMI, en què ens mostra com la pobresa, malauradament, es rejoveneix singularment a Catalunya, i que indica que un 46% de les persones que reben el salari social tenen menys de trenta-cinc anys. És una dada esgarrifosa més, que ens ha aparegut recentment en un mitjà de comunicació, repeteixo, el dia d'avui.

I si aquest panorama, doncs, que acabo d'exposar és desencoratjador, com deia..., i més si tenim en compte que tots els estudis fets públics es limiten a mostrar la infraestructura existent i de nova creació, però també les xifres de casos que han rebut algun tipus d'intervenció, i, per tant, no mostren quina és la realitat total, és a dir, el nombre total dels casos que necessiten assistència i que, per rebre-la, caldria, en conseqüència, una ampliació més gran dels recursos i dels pressupostos assignats al benestar social.

Qualsevol opció, qualsevol opció política que es reclami de progrés ha de garantir, al nostre entendre, l'assistència i prestacions justes i suficients per a tothom, i prevenir, en conseqüència, les situacions de marginació. I això, si més no, és el que Esquerra Republicana faria si tingués la responsabilitat de governar aquest país.

Dit això, que deia que era el frontispici o era una declaració de principis inicial de la meua intervenció, dit això, voldria dir, doncs, que a conseqüència d'aquesta lectura àmplia de les dades que se'ns ofereixen en el panorama a Catalunya, dit això volem dir que considerem que els recursos actualment existents i, per tant, el pressupost que s'hi destina és insuficient per a pal·liar els problemes reals i per fer una tasca alhora preventiva.

Precisament, aquesta tendència, aquesta tendència que marca una baixada en les consignacions pressupostàries

es i que és correlativa a l'increment de desigualtats socials i de la demanda d'atenció social –que en bona part és fruit, o és el producte o el resultat de la política econòmica que es duu a terme, tant a nivell d'Estat com a Catalunya–, es manté constant respecte del pressupost de l'exercici de 1996. I aquesta tendència es veu en la disminució del pes específic del seu Departament, honorable conseller. En relació, per exemple, amb l'any 1996, el pressupost global del Departament, 47.519 milions de pessetes, s'ha reduït de 1.060 milions –un total d'un 2,1%–, i, a més, el pes d'aquest Departament sobre la despesa no financera del conjunt de departaments del Govern es manté entorn del 3%: l'any 1996 va ser del 2,9%, quan el 1996, recordi, honorable conseller, que va ser de l'ordre del 3,6%. I aquesta tendència, que és una tendència, ho repeteixo, a la baixa, també la detectem, també la podem veure en la retallada de les inversions: per exemple, l'activitat inversora del Departament baixa de l'ordre d'un 53% respecte al 1996, i aquesta, per exemple, és una reducció especialment severa, especialment dura i perversa en l'apartat d'edificis: 198 milions de pessetes, el que és igual a una minva d'un 60% en aquest apartat d'inversions. I només cal que esperem, també, senyores i senyors diputats, a veure –com ja ha passat recentment, en veure l'avanç de la liquidació del pressupost de l'any 96–, només cal que esperem un temps per poder veure les desviacions i les retallades que es produeixen en la liquidació corresponent a l'exercici de 1997.

Per tant, no es pot parlar de cohesió social, com vostès fan, per exemple, des del Govern, amb aquestes reduccions dels pressupostos en partides tan importants com la de serveis socials. Com a molt, podrien vostès continuar-ne parlant si congelessin, o fins i tot si incrementessin de l'ordre de l'IPC, o el cost de la vida, els pressupostos d'aquest Departament. I, en conseqüència, la primera conclusió que en traïem, d'aquests pressupostos que el Govern, en l'àmbit del Departament de Benestar Social, ha presentat a aquest Parlament, és que no són uns pressupostos que serveixin ni els objectius d'una autèntica política de benestar social ni tan sols no serveixen per complir els objectius dissenyats per la mateixa Conselleria o el mateix Departament en la memòria que acompanya els números del pressupost.

Voldria introduir, en segon terme, en segon lloc, un segon element per a la reflexió. És aquest –ho hem dit en més d'una ocasió– un departament una mica estrany. I és estrany atès que la major part del seu pressupost –34.643 milions, el 72% total del seu pressupost– es destina a transferències internes de la Generalitat. És a dir, hi ha un altre ens, com és l'ICASS, que és el que realitza de veritat les funcions que té el Departament. Per tant –primera conclusió–, tornem a posar en qüestió una altra vegada més l'existència del mateix Departament, per raons, si vostès ho volen, de racionalitat econòmica, de simplificació administrativa. I és aquesta, una vegada més, una idea recurrent i sistemàtica en el discurs que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fa, però la tornem a reiterar i a dir una vegada més.

Pensem que amb la darrera remodelació del Govern de la Generalitat es va perdre una bona oportunitat de dis-

posar d'una organització més racional, més coherent i més eficient, i això, tanmateix, malgrat que això hauria comportat, probablement, honorable conseller, l'amortització del seu lloc de treball. Penso que unes mostres d'aquesta organització inadequada podrien ser, perfectament, les que ara citaré seguidament.

La primera, formació d'adults i serveis comunitaris. Impliquen només el 10%, si vostès volen, de la despesa del Departament. Nosaltres pensem que, respectivament, aquests dos àmbits haurien de passar al Departament d'Ensenyament i al Departament de Política Territorial. L'illustre diputat Josep Bargalló, que és el portaveu del Grup Parlamentari en l'àmbit d'ensenyament, ja s'encarrega cada any de reclamar el traspàs, per exemple, de formació d'adults en l'àmbit d'ensenyament, però toca també, perquè estem discutint òbviament el pressupost de Benestar Social, tornar a insistir sobre aquest particular. Per tant, en aquest àmbit demanem també una racionalització de l'estructura del Departament i, per tant, que es faciliti la coordinació amb altres actuacions del mateix camp, que es troben en altres departaments del Govern, i al mateix temps podríem aconseguir, segons el que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entén, podríem aconseguir d'evitar les temptacions de dirigisme o de manipulació partidista que es produeixen sovint des del seu Departament, el Departament que vostè dirigeix. I és aquest, també, un canvi que podria perfectament fer-se fàcilment, perquè el pes específic d'aquests dos àmbits –formació d'adults i serveis comunitaris– és molt petit, d'una banda, però al mateix temps no es posaria en qüestió el manteniment dels serveis socials, de l'altra banda.

Existeixen, però, altres elements anòmals, en aquest Departament –en el passat ho va ser l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. A més de l'ICASS, al qual després em referiré, voldria ara centrar la meua intervenció en l'Institut Català del Voluntariat, l'Incavol, que per al 1997 té una transferència prevista, per part de la Direcció General, de 176,8 milions de pessetes. Cal dir que aquest és un organisme que ha qüestionat sovint el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en diverses ocasions, i ho tornem a fer ara i aquí, i l'hem qüestionat, en primer lloc, perquè no té una capacitat operativa diferent de la que pugui tenir un servei normal del Departament, però en segon lloc perquè el seu pressupost s'ha anat disminuint, o s'ha anat reduint, progressivament, en el bienni 96-97. I, per exemple, per a l'any 1997 es redueix d'un 22% respecte a l'any 1996, i aquest darrer any ja es va reduir d'un 19% respecte a l'any 1995. A més d'això, nosaltres estem a favor, a més d'aquest argument economicista –digui'n com vulgui, honorable conseller–, a més d'aquest argument, nosaltres en volem reiterar un altre: nosaltres estem a favor de l'estímul del voluntariat, però amb ple respecte de la iniciativa personal i de la lliure decisió de les persones, i això ens porta perfectament a introduir un element de debat i de discussió que no és el que toca ara, sobre el proteccionisme o sobre l'intervencionisme, o les figures tutelars de l'Administració, o sobre el liberalisme, que no ve al cas. Però, en qualsevol cas, sí que deixo dit també aquest segon ele-

ment per a la reflexió, perquè em sembla molt escaient i molt interessant.

En tercer lloc, un altre element anòmal del seu Departament: l'empresa pública Adigsa. Es podria definir, aquesta empresa pública, com un instrument extern, una empresa que únicament es dedica a administrar un patrimoni immobiliari, que pràcticament a més a més no inverteix, sinó que fa obres de conservació. Per exemple, dels 6.358 milions de pessetes pressupostats per al 1997, 4.905 milions es destinen a aquest concepte, i 1.295 milions a nòmines dels seus treballadors. Per tant, l'evolució negativa de les partides més importants evidencia una pèrdua creixent, quan no constant, de la seva eficiència administrativa –per exemple, «Obres de rehabilitació», que sofreixen un lleuger increment respecte al 1996, però en què continua la discrecionalitat, la manca d'objectius clars a l'hora d'atorgar aquests ajuts. Al mateix temps detectem la persistència, també, en l'àmbit d'aquesta empresa pública, de partides que entenem que són superficials, quan no inexplicables. Per exemple, els lloguers d'immobles –125 milions de pessetes, no entenem massa ben bé per què–; el cost que suposa la contractació externa del servei de professionals –entenem que arquitectes, aparelladors, advocats–, quan en altres departaments el Govern ja podria tenir disponibles altres persones que podrien fer aquesta tasca, aquest servei; «Publicitat i propaganda», 24 milions –l'any 96 n'eren 23: no sabem massa ben bé per què, esmerçar tants diners–; «Despeses diverses», 112 milions –això sí que és veritablement un calaix de sastre: donen molt de sí, aquests 112 milions de pessetes, no?

Més anomalies –això sí, orgàniques i funcionals– del seu Departament, senyor conseller: aprofundim en la qüestió de l'ICASS. Ja hem dit abans, he dit abans, he afirmat, que, el 72% del pressupost del seu Departament, el gestiona l'ICASS. Si és així, i si fos un veritable organisme autònom, i continués amb les seves actuals atribucions o competències –disminuïts, vellesa, atenció primària, droga, salut mental, etcètera–, tot el que resta de la Conselleria és perfectament sobrer, és perfectament superflu. Perquè, a pesar de l'esforç important de reduir la despesa corrent, que l'hi reconeixem, i és un mèrit –ha baixat un 9% respecte a l'any passat, en el capítol 2–, i la reducció, fins i tot, en un dels aspectes que a nosaltres ens havia preocupat molt, i que era un dels aspectes més controvertits de la seva gestió, com eren, o com són, les subvencions a entitats –una reducció de l'ordre dels 250 milions, el 35%, respecte a l'any 96–, encara gestiona un paquet de 466 milions, repartits bàsicament en la Direcció General de Serveis Comunitaris –224 milions– i la Direcció General d'Acció Cívica –200 milions de pessetes. I, per cert, parlar de racionalitat, honorable conseller, ens porta a continuar, per exemple, pagant 1,6 milions de pessetes diaris de lloguer del Palau de Mar.

Més anomalies: la Direcció General d'Acció Cívica. Aquí, ara, tocaria dir –i no ho faré– allò típic, que aquesta és una oficina d'«agit-prop», i de clientelisme, i aquest discurs, que és un discurs molt sentit en aquesta cambra, i fora d'aquesta mateixa cambra, i del qual vostè n'és un... damnificat, fins i tot m'atreviria a dir, si

em permet aquesta expressió... Jo vull ser bastant més pragmàtic i bastant més possibilista, i, per tant, aparco aquest discurs, perquè el faria meu, però ara no el vull reiterar i, per tant, passo a una altra qüestió. Jo, hi insisteixo, vull ser més pragmàtic. Em limitaria a dir, si vostè m'ho permet, honorable conseller, que no hi veiem la virtualitat, no veiem la raó de ser d'aquesta Direcció General, quan, com hem vist –ho he dit abans, al principi de la meua intervenció–, Catalunya no té totes les seves necessitats socials i assistencials cobertes. L'acolliment i l'extensió de valors com el civisme, com la tolerància, el dinamisme del moviment associatiu que vostès prediquen i que vostès persegueixen no necessita, en la nostra opinió, cercar cap estímul extern que no sigui un estímul comú o perseguit per molts altres àmbits o departaments del Govern –per exemple, doncs, el Departament d'Ensenyament–, o no és un estímul aliè, no és un estímul que no sigui comú a un progrés econòmic, etcètera. Per tant, no cal una direcció general que tingui aquesta atribució, aquesta competència: depèn en bona part d'una gestió global, d'un govern, depèn en bona part de la desaparició de desigualtats socials en el nostre país.

Acabo el capítol de les anomalies: i aquesta és una anomalia per omissió, que és l'absència de la DGAI. Aquesta Direcció General d'Atenció a la Infància, que enguany forma part del Departament de Justícia, ja hem dit en més d'una ocasió –tornem a reiterar-ho ara, i ho hem dit també en el debat corresponent al Departament de Justícia– que aquest canvi implicava, implica una judicialització, al nostre entendre, inconvenient –fins i tot algú parlava de criminalització: potser és excessiu–, i també, al mateix temps, el canvi pot implicar –i això és el que realment ens preocupa– un malbaratament de tot el potencial del conjunt dels avenços aconseguits amb polítiques de prevenció i dels avenços aconseguits amb l'accent en els aspectes reformadors i d'atenció en l'àmbit d'atenció a la infància.

Per acabar la meua intervenció voldria analitzar breuíssimament, si m'ho permeten, alguns dels programes específics del Departament, perquè il·lustren molt tot això que acabo d'exposar. Veurem tot seguit com es redueixen, doncs, les polítiques públiques i el desplegament d'un autèntic sistema de serveis socials, com el que consagra un bon paquet de lleis aprovades per aquest Departament.

En primer lloc, transferències a les corporacions locals: reducció de 9 milions de pessetes –en termes relatius, un 8%. Flac favor, doncs, en primer lloc, a la necessària descentralització dels serveis socials. L'eficàcia del principi de subsidiarietat en el Departament de Benestar Social és igual a zero: és igual a zero en termes absoluts, és igual a zero en termes relatius. Vostès haurien de ser més sensibles, honorable conseller de Benestar Social, i també il·lustres diputats i diputades de la majoria minoritària, vostès haurien de ser més sensibles en aquest àmbit. Si més no perquè aquest Departament de Benestar Social ha estat acusat sovint de deslleialtat institucional envers els ajuntaments, i, per tant, aquest pressupost evidencia una vegada més una tendència perillosa, al nostre entendre, que és aquesta manca de compromís del Departament de Benestar Social amb

relació al món local, i, per tant, en conseqüència, condemna els nostres ajuntaments, condemna l'Administració local, a actuar molt per dessota de les seves potencialitats i de les necessitats socials, dels seus habitants, alhora que no aprofundeix –com deia abans– en l'aplicació del principi de subsidiarietat, descentralitzant els serveis i els recursos, més quan estem davant d'una administració..., la més pròxima al ciutadà, però a més a més una administració que, a la llarga, *malgré tout*, haurà de ser l'Administració que sigui el referent, quan no l'únic referent, en matèria de serveis socials.

I acabo només donant quatre dades, també, d'aquesta evolució negativa del conjunt de programes del seu Departament: atenció a la vellesa, de 17.460 milions de pessetes, l'any 96, passem a 17.294; atenció primària, de 3.255.921.000 pessetes passem a 3.147 milions; en pensions no contributives, passem de 4.550 milions de pessetes a 3.543 –aquí, una minva d'aproximadament mil milions de pessetes.

Per tant, en vista de tot això, honorable conseller, senyores i senyors diputats, vostès podran entendre perfectament la raó de ser, la lògica de ser, de l'esmena a la totalitat que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha presentat a aquest Departament i, en conseqüència, que els demanen el seu vot favorable, al mateix temps que demanem el retorn d'aquest pressupost al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per substanciar les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. El compartiré –si arriba– amb el meu company Bustos, que havia de defensar l'Incavol; suposo que arribarà, perquè havíem quedat que anava en aquesta hora de la tarda el Departament de Benestar Social.

Senyores i senyors diputats, senyor president, senyor conseller de Benestar Social, en aquest debat, a l'igual que en el debat del 1996, s'ha parlat molt de benestar social, s'ha parlat molt de l'estat de benestar i s'ha intentat demostrar –i d'una manera molt especial el conseller Macià Alavedra– que aquests pressupostos anaven en aquesta direcció, en la direcció de la defensa de l'estat de benestar, a pesar de la restricció imposada pels criteris de la convergència europea. Jo no crec que l'enfortiment de l'estat del benestar, tal com s'ha dit, estigui significat pel pressupost que aquests dies estem debatent i continuarem debatent a l'estat de despeses i a l'articulat. I no ho crec perquè el conseller Macià Alavedra, entre altres coses, ha fet una defensa molt aferrissada del pressupost el primer dia del debat, i de la política de benestar social, i és curiós –i ara no hi és, el conseller Macià Alavedra– que, quan ha parlat d'allò que l'Executiu considera que és l'estat de benestar, ha parlat de sanitat, ha parlat d'ensenyament, ha parlat

2112

d'ocupació i no ha parlat ni per un moment del Departament de Benestar Social de la Generalitat, del seu Govern, quan per definició, i sota el criteri socialista, el Departament de Benestar Social hauria d'ésser l'impulsor del benestar dintre de l'Executiu i, a Catalunya, el coordinador i, a més a més, l'estratega de la política de benestar en el nostre país. I, aquest oblit, nosaltres considerem que és greu, i segurament –pensem– s'ha produït per dues raons: una, perquè en el conjunt del pressupost del Govern de la Generalitat és insignificant la quantitat, el pressupost –valgui la redundància– del Departament de Benestar, o bé perquè el Govern no creu en les funcions d'aquesta Conselleria. Pensem –com deia– que és un greu oblit, perquè ens alerta respecte a la falta de consens que el Govern té en relació amb aquest Departament, i això fóra greu perquè afebliria –i nosaltres pensem que en aquest moment afebleix– les polítiques de benestar, sobretot aquelles polítiques que hi ha darrere del Departament, vinculades al Departament, que és l'ICASS i el sistema català de serveis socials. Abans, però, de parlar de l'ICASS, volem fer unes valoracions generals sobre el Departament, esmerçades ja diverses vegades en aquesta tribuna.

Saben els senyors diputats del Grup de la majoria i sap el senyor conseller que nosaltres no estem d'acord amb l'estructura del Departament de Benestar, i per això presentem aquesta esmena de refús, a més a més que la presentem per la insuficiència pressupostària de l'ICASS. I no hi estem d'acord perquè creiem que aquest Departament no fa el que hauria de fer, i a la vegada no té prou impuls per assumir aquelles funcions que li correspondrien d'acord amb les lleis, la Llei 4/94, la Llei 26/85, de desenvolupament, de desplegament de les polítiques de serveis socials a Catalunya, eix fonamental de les polítiques de benestar.

La Conselleria de Benestar Social és un calaix de sastre en el qual, com deia fa un moment el diputat senyor Ridao, s'han introduït un conjunt de funcions i competències que per la seva especificitat haurien d'estar en altres departaments. Ho ha dit ja el diputat que acaba de parlar: la política de formació d'adults –ho hem dit moltes vegades aquí– pertany a Ensenyament, sota el nostre criteri; la política d'acció cívica hauria de pertànyer a Cultura; la política d'habitatge hauria d'estar ubicada al Departament de Política Territorial. I, com a conseqüència, el tractament pressupostari que es fa des de la Conselleria de Benestar Social és molt poc adient a les necessitats que els col·lectius de ciutadans i ciutadanes que tenen necessitat d'aquest tipus d'atenció i de política..., se'ls pugui dedicar.

Nosaltres creiem que la Conselleria de Benestar Social està més orientada –i això ho dic amb tota la convicció– a incidir o a penetrar en sectors de població populars, sectors de població ubicats en barris, en el cinturó de Barcelona o en algunes comarques. Podríem recordar aquí moltes de les concentracions que al llarg d'aquests anys s'han fet en camps de futbol, en estadis..., està més interessada la Conselleria de Benestar Social a fer això que a fer –com deia– polítiques d'expansió i de consolidació dels drets socials, que és una altra cosa.

En aquest calaix de sastre es dona un mal tracte a la formació d'adults i es redueix el pressupost 19 milions de pessetes –cosa que no entenem, perquè precisament la formació d'adults va orientada a aquells sectors de població que realment tenen necessitat d'una mínima preparació per integrar-se a la vida social i a la vida laboral, moltes vegades–, i a la vegada també fa una reducció important dels ingressos d'Adigsa –1.500 milions de pessetes– dedicats a la promoció d'habitatges i al manteniment de l'habitatge protegit. No entenem aquestes dues reduccions, una petita i l'altra gran, però creiem que no van en la direcció del que han de ser les polítiques de benestar social.

I tampoc no entenem una altra qüestió que planteja el Departament: la Secretaria General i el Gabinet del Conseller tenen adscrits uns programes importants dels quals no es dona compte en cap memòria, ni en la Memòria de l'ICASS ni en la Memòria del mateix Departament de Benestar Social. El Pla integral d'immigració depèn de la Secretaria General; el Pla integral de les famílies depèn de la Secretaria General; el Pla interdepartamental de la renda mínima d'inserció depèn de la Secretaria General, i abans en depenia el Pla d'integració laboral de disminuïts, que a hores d'ara està fracassat. Què es fa en aquests plans? Quin pressupost hi ha dedicat? Quin tipus d'actuacions es porten a cap? No ho sabem. I aquestes haurien de ser les polítiques transversals, que, evidentment, sí que foren pròpies d'un departament de benestar, però precisament les anomenen, les inscriuen en un programa, però no tenen cap mena de guix, cap mena de contingut al darrere.

Aquestes són una part de les raons de la nostra esmena al Departament en el seu conjunt, però realment en el que nosaltres volíem entrar en més detall és en l'ICASS, que, com deia, és un organisme fonamental per al desplegament dels serveis socials i per a la consolidació dels drets dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país. I els preguntem aquí mateix per què l'ICASS té tan poca rellevància en el pressupost; només representa un 3% del total global del pressupost de la Generalitat, quan els altres sistemes de benestar, dels quals també n'estem queixosos, però, realment, tenen una aportació del Govern de la Generalitat molt més elevada, com és Ensenyament, com és Sanitat, etcètera. Per què l'ICASS, que sota el nostre criteri és tan important, només participa en el pressupost en un 3% de les seves despeses? Per què l'ICASS, a la vegada, és l'organisme que té més reducció pressupostària? Precisament, senyor conseller –sé que m'està escoltant–, aquest any, que és l'Any Internacional de l'Eradicació de la Pobresa, el pressupost de l'ICASS es redueix; es redueix d'un 2,24%. La despesa corrent creix, del pressupost en general, un 6%, i el pressupost global, un 5%; l'ICASS, aquest any tan significatiu, redueix el seu pressupost. A la vegada –també ho hem dit– es redueixen les inversions pròpies més d'un 50%, i afecta de forma molt espectacular totes les comarques, i molt especialment comarques del nord i del sud de Catalunya que a hores d'ara no tenen, des de l'any 93 no han tingut cap inversió per desplegar la xarxa pública de serveis socials.

Volíem fer referència a tres programes –hi tornarem en el debat de l'estat de despeses, i hi tornarem també en

Punt 1

el debat a l'articulat. Persones disminuïdes augmenta un 4,31%, però hi ha tres programes que en diem «contraprogrames»: primer, integració laboral; segon, Pla unificat d'ajudes a disminuïts; tercer, supressió de barreres arquitectòniques.

Integració laboral: congelació de la partida destinada als centres especials de treball. A partir d'ara, la Conselleria no donarà més vistiplaus a la creació de noves places en qualsevol dels equipaments de la xarxa. 2.113 nois –si mal no ho recordo– en situació transitòria, a l'espera d'ocupar una plaça laboral i ocupacional, queden sense cap mena d'atenció –podríem dir que són acomiadats, encara que no tenien contracte laboral–, i es deixa, lògicament, perquè això succeeixi d'aquesta manera, una partida, la 471.02, congelada a 1.472 milions. Intenten fer una política de cobertura d'aquest problema, creen un nou recurs que es diu SOJ, que serà una prestació vinculada als centres ocupacionals –en parlarem en una interpellació que tenim aquí presentada–, però en realitat el que passa és que vostès no compleixen amb els seus compromisos, ni amb la Lismi, ni amb el Pla d'integració laboral de disminuïts.

El Pla unificat d'ajudes per a disminuïts es rebaixa: l'any passat, 50 milions; aquest any, 39 milions. Des del 1993 es van denegant ajudes del Pla unificat: l'any 1993, un 58%; el 94, un 29%; el 95, un 24%; suposo que el 96 serà un 80%, perquè ja la rebaixa és immensa, i el 97 segurament vostès no disposaran ja de pressupost per a les prestacions ortopèdiques i de mobilitat per a les persones amb disminució.

Pel que fa a les barreres arquitectòniques passa el mateix: fa dos anys que la partida està a zero. Aleshores, diguin-me vostès quin tipus de política farem perquè els disminuïts físics no hagin de dir: «Per on passo?» Realment, el que ha de fer el Govern de la Generalitat és facilitar la mobilitat, i en aquest sentit vam aprovar una llei, la Llei de barreres arquitectòniques. El 93, 94 i 95 vostès van denegar un 50% de les ajudes que se'ls van sol·licitar; suposo que el 96 i el 97 no hi haurà ajudes, perquè no hi ha pressupost.

L'altre programa és l'atenció primària. Aquest programa, vinculat a la xarxa pública de serveis socials i a les administracions locals, ja siguin ajuntaments de més de vint mil habitants o consells comarcals, té una reducció d'un 3,33%. El creixement ha sigut pràcticament zero si analitzem 93-97. Si fem tota l'evolució del que han sigut els serveis d'atenció primària, observem aquest tractament per part de la Conselleria de Benestar Social, en definitiva del Govern de la Generalitat, amb una disminució gradual de les aportacions de la Generalitat per al manteniment de les unitats bàsiques d'atenció primària, que són dels ens locals, i veiem que únicament l'estímul ve pel Plan concertado de prestaciones básicas, que ara en parlaré, que és una partida finalista que ve del Govern de l'Estat.

Nosaltres els preguntàrem com pensen desplegar la xarxa pública per tot el territori català, si en aquest moment, segons el PAS, un document que encara és esborrany, però vostès ja diuen que tenen un dèficit de trenta-cinc assistents socials per completar els equips i cinquanta-quatre educadors socials per completar els

equips, tenint en compte que estudiis que recentment s'han fet sobre la situació de la pobresa a Catalunya estan aconsellant a l'honorable conseller de Benestar que ha d'abaixar les *ratio* d'equip per vint mil habitants i que aquestes han de ser equip per deu mil habitants i, en segons quines circumstàncies, un equip per cada cinc mil habitants, sobretot en situacions territorials i socials de problemes de marginació..., problemes i dificultats.

Vostès no ens diuen la veritat en la partida que va orientada al Plan de prestaciones básicas; ens diuen que aquesta partida, 461.03, augmenta de 40 milions en relació amb l'any passat, i nosaltres sabem, senyor conseller, que el Ministerio de Trabajo ha fet un augment del Pla concertado de 1.500 milions de pessetes. 1.500 milions de pessetes que, aplicant el 14,4 que li correspon a vostè per territori, suposen més de 200 milions de pessetes, que en el pressupost no hi figuren. En agradaria que ens poguessin explicar què pensen fer amb aquests 160 milions de pessetes i escaig que no figuren en el pressupost i que són diners finalistes que han d'anar al desplegament dels serveis socials municipals, perquè aquest és l'acord que vostè va fer al seu dia o en conveni amb el Ministerio de Asuntos Sociales.

Molt especialment, destacaríem la reducció que fan dels programes d'atenció primària per urgències socials –ho vam fer ja l'any passat; hi havia aquí el president Pujol, i ens va agradar molt que ens sentís; es va quedar sorprès, però no ha modificat l'estratègia–, per urgències socials, per menjadors, per droga i per sida. En conjunt, aquest és un paquet petitó, però en conjunt disminueix de 50 milions de pessetes. De veritat, l'Any de l'Eradicació de la Pobresa, reduir de la misèria i de la pobresa ens sembla que no té nom; ens sembla, senyores i senyors diputats, i ens sembla, senyor conseller, que quan fem el debat a l'estat de despeses vostè s'ha de replantejar què fa amb aquests programes per, almenys com a Govern, poder plantejar el tema amb una mínima dignitat, per fer front a aquest tipus de necessitats, que vostè sap que són moltes.

Suposo que aquest matí n'han estat parlant en la reunió que han tingut o en la conferència sobre l'estudi que s'ha fet sobre la situació del PIRMI, el perfil dels usuaris del PIRMI..., jo crec que..., jo ho he llegit al diari, no hi he pogut assistir, però realment la consciència et queda revoltada, vull dir, és un tema preocupant. Bé, doncs, apliquem-ho i millorem aquest pressupost, dintre del que es pugui, en el moment que fem la defensa de l'estat de despeses.

El tema de la vellesa és un altre problema que ens preocupa, i li direm amb sinceritat que no entenem res. Ens ho hem estat mirant en profunditat amb la senyora Geli, i hi ha una confusió total en aquest programa: no sabem si depèn de vostè, si depèn de la Conselleria de Sanitat, no sabem el nombre de places existents en aquest moment a Catalunya, no sabem quina és la cobertura social, no sabem quines són les places de «Vida als anys» i quines són les places residencials... Jo no sé si ho fan expressament, però, la Memòria del 95, no hi ha qui l'entengui; la del 96, menys. Una pregunta que jo li he fet a vostè, preguntant-li quines són les places..., embolica encara més el ball de xifres que tenim a les mans.

2114

Per tant, a nosaltres ens agradaria que ens poguessin dir amb claredat quines són les necessitats, quantes places tenim, quantes persones hi ha en aquest moment en llista d'espera, per a poder, almenys, ordenar una mica les nostres idees i poder fer una política de control i d'impuls en allò que nosaltres puguem fer.

I no és únicament el sector residencial, sinó que hi ha un conjunt de programes que ajuden l'autonomia de la gent gran. Aquest any ens parlen de teleassistències; no ens parlen de menjadors de gent gran, no ens parlen pràcticament d'habitatges tutelats... Aleshores, què farem amb tot aquest conjunt d'ajudes que vostè, senyor conseller, defensa molt bé, i diu: «Hem de procurar que l'internament es retardi al màxim, hem de donar ajuts al voltant d'on es viu, hem de facilitar que la gent es quedi al seu entorn i a casa seva...»? però aquest programa queda totalment difós dintre del pressupost de l'ICASS.

I, a més a més, hi ha un altre programa, que a mi m'agradaria que el tragués: continuen dient que tenen un torn de vacances «per a gent gran deteriorada». Senyor conseller, digui-li al responsable de la Memòria que esborri això de «gent gran deteriorada». És el tercer any que ens ho posen. I, a més a més, és un programa que cada any baixa, o sigui que realment és lamentable que encara en aquest moment tinguem aquestes actituds tan assistencialistes.

En definitiva, els volia dir que aquest no és el pressupost que necessita el nostre país. És un pressupost contradictori amb el manteniment de l'estat del benestar, com deia, precisament perquè aquest any és l'Any de l'Eradicació de la Pobresa, perquè creiem que si s'arriba a aplicar tal com en aquest moment l'estem discutint –i esperem que hi votaran vostès en contra– crearà fortes escissions en el teixit social del nostre país. Sovint el conseller –i perdoni que l'anomeni tant, però vostè és qui representa la política de Benestar Social–, sovint vostè, senyor conseller, diu que el Govern vol un país de qualitat i un país cohesionat. Nosaltres també, senyor conseller, nosaltres també, senyores i senyors diputats del Grup de la majoria. Però ens preguntem: qualitat per a qui?, cohesió per a qui? La política de cohesió social necessita projectes i programes que facin discriminació positiva, és a dir, que atenguin aquells que més ho necessiten, però sobretot no fent assistencialisme –en això també sé que estem en desacord–, no volem fer assistencialisme, però nosaltres volem establir drets socials. Jo no sé si vostès volen o no volen establir drets socials. Revisarem també, en una actuació parlamentària que tenim entrada, el desplegament de la Llei 4/94, per veure si en realitat volen o no volen establir drets socials. Jo crec que en aquest moment i amb aquest pressupost no estem en aquest camí; amb aquest pressupost es pot iniciar un retrocés, que encara estem a temps d'arreglar-lo, en els altres procediments de discussió del pressupost. Nosaltres, amb tots els nostres mitjans, intentarem que aquest procés sigui reversible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha nova intervenció per part del Grup Socialista? (*Pausa.*) No hi és? Continuem, doncs, el debat...

La Sra. Barenys i Martorell

Donem per defensada l'esmena...

El president

Donen per defensada l'esmena en què havia d'intervenir un altre diputat. A continuació, per substanciar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula, per un temps màxim de trenta minuts, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, defensaré totes les esmenes del Grup Mixt relacionades amb Benestar Social.

L'any 1992, amb motiu de la discussió dels pressupostos referents al 93, el diputat que els parla va defensar per primer cop una esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social. No cal dir que l'èxit de l'esmena va ser absolutament nul, és a dir, va ser rebutjada; el mateix va passar el 93, el 94, el 95 i el 96. Pel que fa al 96, aquest debat s'haurà acabat produint dues vegades: una al juliol i l'altra avui, el mes de novembre. Quatre mesos i quatre dies de distància per a fer dos debats molt semblants, amb pressupostos molt semblants i actuacions institucionals també molt semblants. A més, les dades de l'actuació del Govern no poden fer referència al 96, perquè encara no s'ha acabat l'any. Les dades disponibles, avui per avui, són les del 95, i, aquestes dades, ja les vaig utilitzar a bastament en el debat de juliol. Els estalviaré, doncs, repeticions excessives, i, tot mantenint allò que vaig dir des d'aquesta tribuna l'estiu passat, faré breument una repassada d'alguns dels aspectes de la política de benestar social del Govern de la Generalitat, per tal de deixar clara la postura del nostre Grup en aquest afer.

Començarem, com correspon a un debat pressupostari, parlant de números. La partida pressupostària destinada a la Conselleria de Benestar Social és, dintre de tot el Govern, de 47.518 milions de pessetes, una quantitat semblant a la de l'any passat però inferior en 1.113 milions –un 2,3%–, una baixada limitada, si la comparem amb d'altres departaments i tenint en compte el context global, però una retallada ja més que considerable si mirem l'evolució des de 1995, ja que en dos anys el descens pressupostari ha estat d'un 12%. Si considerem conjuntament el Departament més els dos instituts catalans d'assistència i serveis socials –el de la Generalitat i el de la Seguretat Social–, restant-li les partides conjuntes, veiem que el pressupost destinat als serveis socials i als elements collaterals és de 53.385 milions –un 2,79% menys que el 96. L'evolució de l'ICASS tot sol és d'un 2,24% menys d'un any a l'altre. En definitiva, una retallada general que contradiu les paraules del conseller Alavedra quan deia que, en aquests pressupostos, s'evitaria la retallada en aquells departaments que més influeixen en l'estat del benes-

tar. Potser sí que es prima, en aquest cas, la sanitat o l'ensenyament –i parlo només des d'un punt de vista pressupostari global–, però, si paral·lelament castiguem els serveis socials, com pensen justificar, doncs, la intenció expressada pel conseller d'Economia i Finances?

No sols baixen les partides en valor absolut, també en el seu valor relatiu. El 1995, el Departament de Benestar Social representava el 3,33% del total del pressupost de la Generalitat; aquesta dada ja està calculada sense tenir en compte la Direcció General d'Atenció a la Infància, una direcció general que, al nostre entendre equivocadament, ara depèn de la Conselleria de Justícia. Aquest 3,33% ja es podia considerar poc en un entorn de defensa teòrica del poc estat del benestar de què gaudim, però el fet és que aquest percentatge no ha parat de baixar. Als pressupostos del 96, aprovats fa quatre mesos, la proporció era ja del 2,65%, i en els que aprovarem –se suposa– properament per al 97 s'ha quedat per sota del 2,5 –exactament el 2,48%–, una davallada preocupant i críticable. Si això continua així, els propers anys potser podrem arribar a veure com els serveis socials arriben a un nivell de precarietat o un nivell sota mínims. Confiem que en aquests pressupostos hàgim tocat fons i trenquem des d'ara aquesta tendència a la baixa.

Ara, per altra part, no totes les retallades són criticables. Hi ha una direcció general que des de l'oposició sempre hem qüestionat, però que ha estat defensada amb èmfasi per part del Govern i de la coalició i el Grup Parlamentari que li donen suport. Fins i tot el diputat senyor Hinojosa, present avui aquí també, en el debat equivalent al d'avui, fet el 25 de juliol passat, va dir el següent –cometes–: «Escolti'm, si nosaltres féssim un acte estrany, allò que féssim cas de les esmenes que vostès van presentar i de les d'avui, i retiréssim de la circulació la Direcció General d'Acció Cívica, vostès tindrien unes manifestacions considerables de ciutadans en les seves seus per reclamar l'Acció Cívica, perquè és un departament absolutament útil per a dinamitzar, precisament, l'acció de la societat» –tanco cometes. Doncs bé, han retallat Acció Cívica: dels 1.314 milions per al 96 als 852 del pressupost per al 97, i han practicat una retallada del 35,1%, la retallada més important en aquests pressupostos de la seva Conselleria. Això implicarà, doncs, se suposa, una rebaixa de les seves activitats. Suposo que en aquests moments ja hi deuen començar a haver manifestacions de ciutadans davant de les seus tant de Convergència com d'Unió, que protesten per aquesta retallada. Com s'ho faran, senyor Hinojosa, per a controlar aquesta allau humana, i tan, a més a més, desesperada, que reclama aquesta rectificació?

Em sembla, senyors de la majoria –o de la minoria majoritària, com s'ha repetit en aquest debat diverses vegades–, que no hi haurà manifestacions, que no n'hi ha en aquests moments, com tampoc no n'hi hauria si tanquessin completament la Direcció General d'Acció Cívica o, fins i tot, si tanquessin el Departament –vull dir, tot el Departament. Si alliberéssim els serveis socials de competències i, per tant, també, de despeses supèrflues i ens limitéssim a tenir un departament destinat a coordinar i potenciar totes les mesures socials,

possiblement no aconseguiríem més que felicitacions. En tot cas, hi hauria manifestacions, però aquestes d'adhesió.

La Conselleria de Benestar Social continua amb una estructuració estranya i, creiem, poc racional: continua tenint en el seu si la formació de les persones adultes, que continua sense passar a Ensenyament; continua tenint en la seva òrbita Adigsa, sense passar, per ara, a Política Territorial; els casals d'avis continuen relacionats amb Acció Cívica i no amb l'ICASS, com creiem que hauria de ser; mantenen l'Incavol –l'Institut Català del Voluntariat–, una manera com una altra de mediatitzar el voluntariat, tan important i tan espontani al nostre país, i tenen un ICASS, un Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, sotmès a una certa marginació, sucursalització, i dependent del nucli dur de la Conselleria; una DGAI, una Direcció General d'Atenció a la Infància, aquesta sí, traspasada impròpiament a Justícia, etcètera.

En un moment de remodelacions i de recerca de mesures d'austeritat, els proposo un acte de valentia i el replanteig de la política social del Govern. La Conselleria de Benestar Social ja no desperta les passions de fa uns anys, ni des de l'oposició es manté la política de confrontació d'altres temps, ni la Conselleria desperta ja les adhesions incondicionals d'abans. Davant de la fredor que porta el temps i amb el pes de l'experiència que ens facilita el treball diari, crec sincerament que podrien buscar solucions més eficaces i més fàcilment consensuables pel que fa a l'estructuració de la Conselleria. Hi ha a Catalunya moltes necessitats socials que hem de prioritzar a base d'un treball eficaç, transparent i clar. Cal, per exemple, una més gran col·laboració i confiança entre la Conselleria i els ajuntaments; cal tancar o reconvertir les oficines de benestar social i traspassar-les, amb la seva xarxa informàtica inclosa, als ajuntaments per a ser integrades a la xarxa bàsica dels serveis socials; cal endegar una política real contra la pobresa i l'exclusió social, tot reactivant el Pla integral de lluita contra la pobresa i endegant tots els programes previstos en aquest Pla.

En aquest sentit, és positiu que ahir, justament ahir, es fessin unes jornades sobre la pobresa, convocades pel mateix Departament, a l'hotel d'entitats, una convocatòria que ja va ser anunciada en el debat del mes de juliol per part del senyor Hinojosa. A causa del debat de pressupostos que avui estàvem fent aquí mateix, no em va ser possible personalment assistir-hi, però han de saber, o sàpiguen, que esperem les conclusions que es van treure del debat, i que confiem que aportin propostes eficaces per a lluitar contra l'exclusió social. Mentrestant, però, vostès només confien en el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció –el PIRMI–, i encara amb poc interès, si valorem els pocs gestos que vostès fan per millorar-lo, potenciar-lo i difondre'l.

La pensió, la pensió social està congelada des de l'any 85 en 39.000 pessetes, més els complements que hi ha segons el tipus de família a qui s'adreci, i en aquest Parlament encara estem esperant que ens presentin el promès projecte de llei del PIRMI, per tal que sigui discutit entre tots i aprovat per aquesta cambra, tal com

correspon a una eina d'aquesta categoria. El PIRMI té moltes coses a millorar, i el debat parlamentari servirà, o serviria –suposo que servirà–, per posar les coses, per posar totes aquestes coses millorables sobre la taula. L'exclusió social té tendència a créixer i a arribar a nous sectors de la societat, especialment els joves, com precisament el conseller avui ens recordava a través dels diaris. No podem obviar la problemàtica, i ens calen mesures clares i eficaces. L'informe Foessa, de Càritas, sobre la pobresa a la diòcesi de Barcelona, potser un dels estudis més citats darrerament des d'aquesta tribuna, dóna dades prou significatives i que no cal tornar a repetir. Si el Govern no agafa la iniciativa i endega noves mesures, des de l'oposició no ens quedarà més remei que continuar amb la insistència i, informe Foessa a la mà, anar recordant la crua realitat.

Pel que fa a les ajudes socials, ajudes d'urgència i subvencions en general, no podem aportar noves dades de les que ja vam aportar en el debat de juliol i que feien referència als resultats o a la seva actuació de l'any 95. Per no allargar el temps, no ho repetiré; només vull afegir que no tenim cap notícia que aquest any 96 la cosa hagi millorat respecte al poc gratificant panorama del 95. Amb les males perspectives pressupostàries, no veiem a venir, per desgràcia, cap canvi substancial; en tot cas, ja en farem el seguiment per altres vies parlamentàries.

Pel que fa als casals d'avis, insistir en la necessitat que deixin de dependre d'Acció Cívica i retornar a l'ICASS, des d'on es poden coordinar les accions assistencials amb les que podrien ser qualificades de cíviques, ciutadanes o culturals, juntament amb altres àrees o departaments del mateix Govern.

Pel que fa a l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apos-tes, estem satisfets pel seu trasllat a Governació i per haver començat un procés de diàleg sobre el futur de les loteries catalanes. Precisament per aquest motiu, per haver començat aquest diàleg, no vam presentar cap esmena a aquest organisme, i confiem que les converses portin a situacions satisfactòries que evitin d'haver-nos-hi d'oposar en posteriors debats pressupostaris. Hi ha, però, un element al qual ens oposem amb tota rotunditat: es tracta del lligam pressupostari entre l'EAJA i el Departament de Benestar Social, lligam que queda reflectit a l'article 6 dels pressupostos, els que estem discutint aquests dies, quan deixa oberts els ingressos del Departament en funció dels ingressos produïts per la mateixa EAJA. Pensem que no podem acceptar que els ingressos de Benestar Social restin oberts a l'atzar, i, per tant, no han de dependre del joc; en tot cas, han de dependre de les peticions dels usuaris, de les necessitats, i no de la quantitat de butlletes que es puguin vendre amb la loteria catalana. Si no, hi ha la temptació –i ja s'hi ha caigut– de relacionar públicament el joc amb la disminució, amb la vellesa o amb l'exclusió social. En el grup de treball ja ho comentarem, però en el debat sobre Benestar Social crec que calia deixar-ne constància.

Per anar acabant, recordo un parell de reivindicacions clàssiques, totes provinents del món de la iniciativa social. Per una banda, es tracta de la queixa pel retard en el pagament de les subvencions de la Generalitat, un

retard que impedeix que es facin efectives al seu dia les subvencions a les entitats, i per altra banda, també, la necessària extensió de la política de convenis en lloc de les subvencions. La iniciativa social és una peça clau en la xarxa de serveis socials al país, cobreix unes necessitats socials que normalment el Govern no podria cobrir directament i, a més, ho fa amb més eficàcia i rendibilitat. Des del Govern, no se les pot fer patir inútilment. No es poden acceptar ni retallades ni la concessió arbitrària de subvencions. Cal donar seguretat i continuïtat en l'ajuda governamental a aquesta mena d'entitats; així garantim un bon funcionament i, en definitiva, un bon servei a la societat.

Per tots aquests motius que amb tota brevetat he esmentat, els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt d'aquesta cambra, presentem i mantenim les esmenes a la totalitat a la Conselleria de Benestar Social i a tots els organismes que en depenen.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per substanciar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per un temps màxim de trenta minuts, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, no tinc altre remei que repetir algunes de les argumentacions que el nostre Grup va explicar al debat del pressupost del 96. No pot ser d'altra manera, perquè, si hem de definir d'alguna forma el pressupost de la Conselleria de Benestar Social, jo personalment el definiria com una repetició, una mala repetició del 96, i mai les segones, terceres parts d'una pel·lícula no han estat bones, i aquí ens trobem davant de la mateixa pel·lícula de sempre, i certament, d'aquesta, ja en sabem el final. Donaré de forma sintetitzada algunes xifres que per si mateixes ja són un bon argument per demanar el retorn del pressupost. No vull polemitzar sobre xifres, perquè allò important és la lectura política del pressupost.

Xifres concretes. Retallada d'un 2,29%, en concret 1.000 milions, sobre el pressupost del 96, del pressupost de la Conselleria; o, el que és pitjor, pel que fa a la liquidació del 96, la reducció és d'un 22,31%. Reducció d'un 5% de la despesa de l'ICASS de la Generalitat. Destinen als pressupostos de la Conselleria un 8,7% menys de recursos per a les corporacions locals. No amplien, sinó que mantenen els mateixos recursos per als programes de disminuïts, d'atenció a la vellesa i d'atenció primària, i és la desaparició o el manteniment a mil de les ajudes als ajuntaments per a la supressió de barreres arquitectòniques.

La tendència del Govern és disminuir els recursos per a benestar social, atenció social; però això és contradictori, perquè augmenten les demandes dels sectors socials que estan i que viuen en precarietat social. I donaré xifres que també no són noves: 500.000 persones aturades –són dades de l'EPA–, 600.000 persones en l'estructura productiva amb contractes temporals. Cà-

ritas estima que a Catalunya hi ha prop d'un milió de pobres; mitjana d'edat?, vint-i-sis anys. Una dada important: el 70% de les pensions estan per sota del salari mínim interprofessional. La renda salarial perd espai. El 95, la inflació va ser d'un 4,6%; els sous varen pujar un 3,8. Les dones perceben un sou d'un 30% inferior al dels homes. Els treballadors eventuais perceben un 44%, un salari inferior al dels treballadors fixos. Les dades juvenils són més preocupants; cada cop hi ha més identificació entre fractura social i fractura generacional: 36% d'atur juvenil, 75% de precarietat laboral entre els joves.

Això no és resultat d'art de màgia, sinó d'una política econòmica que ha desregularitzat el mercat laboral, que tendeix a privatitzar allò públic, que és incapaç de crear treball estable, que ha fet recaure –i ho segueix fent– el pes de la crisi econòmica sobre els sectors socials que realment no són els que produeixen aquesta crisi. Tot el llistat anterior és resultat d'unes polítiques neoliberals. Ara vostès ho anomenen «Maastricht», però, si no ho fos, s'haurien d'inventar una altra excusa. A Europa, vostès no s'han posat d'acord amb unes xifres de convergència econòmica; aquesta és l'excusa, les xifres. Vostès s'han posat d'acord en unes polítiques que retallen drets socials als treballadors, a les treballadores, als joves i a les dones. Per tant, no podem compartir la filosofia de, per una banda, fer el sord, practicant una política que crea desigualtat, una política de dretes, i per altra, fent funcionar un departament que intenta amortir el cop. És la filosofia del segon Govern de la Generalitat, és una forma d'actuar, políticament, que no personalment, hipòcrita.

Vaig sentir fa uns dies un alt càrrec de l'Administració de la Generalitat, concretament d'Acció Cívica, que deia que per a la lluita contra els processos de marginació i exclusió calien tres mesures: polítiques d'integració laboral, tutelar mercats i participació democràtica de la societat civil. Estem d'acord en aquestes mesures, però quina contradicció!, perquè la política que fan vostès va cap una altra direcció, totalment oposada. Però, és clar, era un acte públic, on participava Acció Cívica.

Demanem el retorn d'aquests pressupostos per quatre motius. El primer, l'he explicat abans: les xifres, la retallada del Departament de Benestar Social i, al mateix temps, el manteniment de despeses que encara es podrien haver reduït més. Hi ha una despesa, entre protocol, publicitat i conferències, de 34 milions; entre lloguers i dietes, una despesa de 817 milions.

Segon, no compartim l'existència de la Direcció General d'Acció Cívica, perquè el seu motiu d'existència és la publicitat, les campanyes de tolerància, la promoció del teixit associatiu. Es podria realitzar des d'altres conselleries. Els recursos d'Acció Cívica, 852 milions, haurien de dedicar-se a l'atenció social, haurien de ser transferits a l'ICASS, perquè és l'ICASS qui fa la feina.

Tercera raó: hem d'ampliar els programes d'atenció als discapacitats, a la vellesa i a l'atenció primària, i en aquest sentit el pressupost és de contenció i no d'expansió, política que no recolzem. S'ha de continuar invertint, i pregunto..., hi ha projectes que estan aturats i que

hi ha el compromís de la Conselleria, i pregunto: què passarà amb el centre de dia i casals d'avis al barri de la Maurina, a Terrassa?, què passarà amb el casal d'avis de Badalona?, què passarà al centre cívic de Molins de Rei? Són compromisos que no estan al pressupost.

Quart, no compartim ni la filosofia ni l'organització del Departament. Sobre la filosofia ja he parlat; sobre l'organització... Adigsa està dedicada –n'és un exemple– a la rehabilitació d'habitatge; no té més sentit que estigui a Política Territorial. Així tindriem unitat externa i interna a la política d'habitatge. Aquest és el mateix problema que Formació d'Adults, que ha d'estar a la Conselleria d'Ensenyament. Vull aturar-me en el tema d'Adigsa, per la importància que tenen els temes d'habitatge.

La funció d'aquesta empresa és la rehabilitació. Tenim al país un problema greu, amb barris sencers amb patologies estructurals, i aquí hem de ser molt acurats, i cal despesa i eficàcia. En aquest sentit, continua la reducció de la partida d'«Obres de rehabilitació» dins del pressupost d'Adigsa, però al mateix temps augmenten les despeses de personal, de professionals independents; la despesa de publicitat és una despesa excessiva, així com les despeses diverses. Ho podem dir d'una altra forma: per fer menys feina, vostès proposen gastar més en infraestructura. Ja m'explicaran com es fa això i quin és el sentit d'aquest pressupost. I després, dins d'Adigsa i de la política d'Adigsa, amb aquesta política pressupostària ens trobem amb casos tan tristos com la poca eficàcia que ha tingut Adigsa en el procés de regularització de les «vivendes» del municipi de Badia.

És així que nosaltres, dins de la globalitat del Departament, fins que no hi hagi un canvi d'orientació, no podem canviar les nostres crítiques i seguirem fent propostes en quatre direccions. Competència total de l'ICASS per fer l'atenció social; tots els recursos per a l'assistència social amb el desplegament de la Llei de descentralització dels serveis socials; així doncs, pensem que amb l'existència de l'ICASS no té sentit la Conselleria de Benestar Social. Aplicació i desenvolupament del Pla integral contra la pobresa, posant èmfasi en la lluita contra la precarització social; ahir, a les jornades de pobresa, organitzades pel mateix Departament, les entitats demanaven informació sobre aquest Pla. Ampliació dels mecanismes de col·laboració de les entitats socials sense ànim de lucre i dels ajuntaments en les tasques d'atenció social. Suport financer mitjançant els convenis, el concert, que permeti estabilitat econòmica per fer les tasques en condicions. Unitat en la política d'habitatge i ensenyament: Adigsa i Formació d'Adults han d'anar a les seves respectives conselleries.

Així, demanem a tots els grups parlamentaris el vot favorable a les esmenes de retorn que he intentat justificar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, pel Grup de Convergència i Unió, té, en primer lloc, la

paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa. El temps que reglamentàriament es concedeix al Grup és el de cent vint minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores i senyors diputats... Permeti'm, senyor president, que abans d'iniciar la meua intervenció lamenti que avui no puguem comptar aquí amb una persona que habitualment intervé en aquests temes d'una manera solvent i amb coneixement de causa i que avui, desgraciadament, per problemes familiars, no hi és. Jo volia dir als seus companys més directes que li transmetessin la nostra solidaritat amb el seu problema familiar, i que aviat la tinguem aquí havent superat aquest problema.

Dit això, senyor president, em dispenso a fer un comentari sobre nou esmenes. Les diré, perquè en quedi constància en el *Diari de Sessions*: la 243, 245, 248, 250, 253, 257, 258, 259, 260; en definitiva, aquelles que fan referència al Departament i a Adigsa, fonamentalment.

Abans d'entrar a contestar, en la mesura que jo sàpiga i pugui contestar els meus predecessors en l'ús de la paraula, jo voldria fer una petita reflexió, perquè, evidentment, estic d'acord amb el senyor Lora que avui haurem de dir coses que fa quatre mesos que les dèiem, tot just fa quatre mesos i alguns dies, que ja les comentàvem. Avui estem, una vegada més, davant d'un debat, d'un debat que no és agradable, d'un debat d'un pressupost que és auster i que ens crea una manifesta incommunitat a nosaltres, precisament, perquè som els que hem d'administrar aquest pressupost, o els qui donem suport a les persones, a l'Executiu que administra aquest pressupost. Aquest és un pressupost que a nosaltres no ens entusiasma, i això no vincula el criteri del conseller, però estic segur que al conseller tampoc; aquesta és una opinió meua, però estic segur que, sense vincular el criteri al conseller, tampoc està content. No està ningú content quan el seu pressupost, el pressupost que ha de gestionar, doncs, globalment, es rebaixa percentualment un 2,3%, que suposa una realitat, una baixa de 1.113 milions de pessetes. Aquesta és la realitat, i algunes intervencions de les que s'han fet, s'han fet sense mencionar aquesta realitat, sense pensar en aquesta realitat. I hem de tenir-la en compte: és el marc en què ens movem. Què més voldríem nosaltres, que tenir un pressupost expansiu, en el qual poguéssim, realment, incrementar els serveis, comprometre'ns en noves inversions! Però la realitat és la que és, i aquest és el pressupost que tenim.

De tota manera, a nosaltres, a mi, que parlo en nom del Grup que representa que dona suport al Govern, ens convé llançar un missatge d'una certa tranquil·litat, també, als professionals que treballen en el món dels serveis socials i en el món de les ONG que col·laboren amb el Departament; ens interessa que avui no quedi una situació, un missatge..., ja sé que els missatges que surten del Parlament no surten a primera plana, però que no surti, tampoc, un missatge de pessimisme, que no podran fer allò, aquells programes i aquells compromisos que tenim i tenen adquirits per a l'any que ve. Els podran fer; podran realitzar..., i el Departament està en la línia d'acceptar el compromís d'administrar al millor

possible aquest pressupost perquè cap dels serveis i cap dels compromisos adquirits es freni, sinó que es puguin realitzar. Per tant, un cert missatge, no dic d'optimisme, però, com a mínim, de serenitat, de tranquil·litat: podrem continuar, i continuarem fent la feina per la qual estem compromesos i estem aquí. El contrari seria negatiu per a tots plegats, perquè, a part d'haver d'administrar un pressupost una mica per sota de l'any passat –o d'aquest any que encara estem–, crearia una situació psicològica d'un cert pessimisme que no crec que sigui bo per a ningú, i especialment per a les persones que treballen en aquest món.

I, com que en el debat ja ho hem dit –hem d'anar repetint algunes coses–, jo intentaré recollir algunes de les coses que han dit els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i intentaré dir-los el que penso, que no pot ser una contradicció respecte al que pensava fa quatre mesos... És que el senyor Ridao comença dient, home, que Adults ha d'estar a Ensenyament. Bé, hem de tornar a fer el debat? No val la pena, oi que no? Doncs, deixem-ho com està. Ja ho vam dir l'altra vegada. Escolti, Adults està allà on està, i segurament quan Esquerra Republicana guanyi les eleccions i governi ho passarà a un altre lloc; esperem que això trigui dies a fer-se, però què hi farem? L'Executiu, i això va pels altres intervinents que demanen el mateix... Algú ho ha dit amb més contundència, algú ha dit: «Adults és del Departament d'Ensenyament.» Home, no: Adults és una direcció general que compleix la seva funció, que vostès la poden criticar, que estan en el seu dret de criticar-la, però que l'Executiu considera que ha d'estar allà on està, i bé, continuarem, suposo, criticant-la per part de vostès durant un temps, i nosaltres dient que això està ben ubicat i que ens sembla que ha de continuar aquí.

L'altra crítica, que és global –que tampoc és novetat, és reiterativa–, és la d'Acció Cívica, i a més el senyor Bosch m'ha citat, ha citat la meua intervenció, i li vull dir que jo mantinc el que vaig dir respecte a Acció Cívica, i lamento que vostè no miri una partida de «Serveis comunitaris», i veuria que hi ha un cert traspass –que no és que hi hagi una reducció, però, tot i acceptar que potser no podran fer ni adquirir altres compromisos, no és cap catàstrofe. Acció Cívica, fins i tot amb aquesta reducció que li tocarà, del pressupost... Oh!, és clar, és que és dolorós, però és que, si hi ha menys de 1.000 milions de pessetes, a algú o algú altre li ha de tocar; li ha tocat una part a Acció Cívica; ja li ho dic, compensada, perquè hi ha un transvasament, uns milions a un altre servei... Tindrem ocasió de parlar d'això, perquè, quan entrem en el detall de l'articulat i de les partides concretes, ja en parlarem, però li vull dir que mantinc el criteri que, per fer allò que volem fer des del nostre Govern, Acció Cívica és un instrument de primera magnitud, i volem mantenir-lo, tenir-lo i impulsar-lo. I això no està en contradicció amb el que vostè ha dit, i algun altre intervinent també, d'anar en contra del principi de subsidiarietat, ni anar a un enfrontament amb els ajuntaments. Amb els ajuntaments fem concerts, els fem cada dia; ells tenen –ja va quedar també clar l'altra vegada– una missió, la Generalitat té una altra missió i no està disposada a renunciar-hi. La Generalitat vol estar a prop del ciutadà, hi vol estar a tra-

vés de les seves oficines i no les vol traspassar als ajuntaments –tal com vam dir aquí, en la posició contrària a la Proposició de llei que vam debatre fa pocs dies–, i això ho mantindrem així.

Ha fet uns comentaris respecte a Adigsa. Jo, d'Adigsa, amb això que diré ara ja responc a tothom. Adigsa és un tema emblemàtic: cada vegada que es fa un debat de pressupostos..., avui no ha parlat el senyor Oliart, per alguna raó especial, però és emblemàtica la seva intervenció, si és present, per parlar d'aquest tema. Avui li han agafat el relleu altres companys de l'hemicicle. Escoltin, deixem-ho estar: Adigsa fa una funció igual que Acció Cívica, que vostès poden criticar –perquè estan en el seu dret–, però que vostès han d'entendre d'on ve Adigsa, què va recollir Adigsa, què era l'herència que li vam donar, l'actiu que vam donar a Adigsa, i què és el que està fent. Home, i podem criticar, i podem dir que té 24 milions de pessetes de publicitat. Ja li explicarem, després, si convé, no avui, quan parlem de partides, què es fa amb aquests diners, perquè té dret a saber-ho. Però, home, no digui: «És que a Badia ha fet una mala gestió.» Adigsa, globalment, està fent una gran tasca en els barris; l'està fent. (*Remor de veus.*) Vostès poden estar... No ho sé, m'ha semblat entendre Badia; si no era Badia..., Sant Joan Despí, doncs. Allà on actua Adigsa, nosaltres creiem que està fent una bona tasca, i això val per a totes les persones que han intervingut.

Senyora Barenys, vostè, que a mi em mereix uns especials estima i respecte, hi han coses que no sé què dir-li, honestament. Vostè ha fet unes quantes preguntes concretes, i jo li dic que no li ho puc dir, en aquest moment, però podem fer diverses coses: una, les hi podem contestar per escrit; dues, podem anar a la Conselleria i preguntar quantes persones... Vostè feia una pregunta molt concreta: quantes són les persones que participen...? Doncs, escolti, podem anar a la Conselleria, i que ens ho expliquin. Sobre això, no sabia què dir-li en aquest debat de pressupostos.

Home, sí que em dol una mica que ens atribueix..., ens fa una sèrie de judicis de valor i ens atribueix una malevolència que no tenim. Escolti'm, aquest Departament, que jo ja sé que vostès l'organitzarien d'una altra manera, els haig de dir que, els precedents, són molt similars. Els precedents en que vostès han intervingut: el Ministeri d'Afers Socials tenia els mateixos defectes i virtuts que té el Departament de Benestar Social, i en el tema del Ministeri li puc dir moltes coses, però jo ja comprenc que vostè organitzaria aquest Departament d'una altra manera. Però jo crec, honestament, que la crítica s'ha de basar en l'acció concreta que fa el Departament, si la fa o no correctament, no si ha de tenir o no ha de tenir unes determinades direccions i si uns determinats serveis han de dependre o no de la Direcció General o no hi han de dependre. Critiquin la gestió, i jo estic disposat a entendre-ho i a intentar, en la mesura que tinguem influència en el Govern, que es millorin aquests serveis. Però aquest judici de valor que m'ha semblat que ha sigut la seva entrada, quan deia: «El senyor Macià ni tan sols va parlar del Departament.» Home, no va parlar del Departament, però va dir que la voluntat del Govern és la voluntat de mante-

nir l'estat de benestar, i deia molt concretament que Sanitat, Ensenyament i «tots els altres departaments». D'acord, senyora Barenys, vostè i jo estarem d'acord que l'estat de benestar no és competència exclusiva del Departament de Benestar; és competència de Sanitat, és competència d'Ensenyament, és competència –per allò de les barreres, que també s'ha criticat– dels altres departaments, és competència d'Indústria i Comerç, és competència de la voluntat política del Govern, de tot el Govern. Per tant, home, em sembla que, el fet que el senyor Macià no mencionés específicament el Departament de Benestar Social, pot molestar el conseller, en tot cas, però no vol dir que hi hagi una voluntat d'ignorar aquest Departament, de cap manera.

Del senyor Bosch, la veritat és que hi han dos temes que potser val la pena que comentem, perquè l'altre ja està dintre de les respostes que he anat donant. El PIRMI i la pobresa. Escolti'm, el PIRMI, vostè sap que hi ha un projecte de llei; vostè sap que és un projecte de llei que vam anunciar aquí, que vaig tenir l'honor d'anunciar-lo jo en nom del meu Grup, hi ha un projecte de llei..., bé, un avantprojecte de llei –no és projecte fins que el Govern no l'aprova i no l'envia aquí–, un avantprojecte de llei que està allà on ha d'estar: debatent-se en els òrgans de participació institucional que han d'arribar a determinades aproximacions i acords perquè, bé, perquè ens vam comprometre que fos així, i així és, i li haig de dir que això està molt a punt d'acabar-se, si realment les organitzacions que, en el seu dret de negociar, estan negociant amb la mesa que es va obrir per a aquest tema, doncs, finalment, conclouen i accepten que han arribat al final d'on es podia arribar amb la negociació. Jo crec que molt aviat vindrà aquest projecte de llei, i el podem debatre.

La pobresa..., vostè ja ho ha dit: ahir vam fer un acte..., que no és un acte únic, és un acte que és la conclusió d'una sèrie de sessions en aquesta línia. Però no ens enganyem: la pobresa és un problema molt seriós, és un problema que..., avui alguna persona ha exhibit una nota d'un diari, que és com a conseqüència de les conclusions i de la intervenció del conseller, però no ens enganyem: aquest és un problema profund, i en el qual a vegades hi ha un cert toc de cinisme. Perquè ningú planta tendes de campanya a la Diagonal demanant el 0,7 per a aquests pobres; es planten per a altres coses, però no per a aquests pobres, i jo crec que també ho haurem de fer. I el fet que la pobresa hagi baixat de to, hagi baixat d'edat, és negatiu. És negatiu perquè hi ha gent jove que entra en aquest món que no voldríem que hi entrés. I un factor, evidentment, és la manca de treball –un factor és la manca de treball. Però, home, quan vostè diu a la Generalitat, senyor Lora: «Creïn llocs de treball fixos...», fem el que podem; fins i tot fem una oferta d'un contracte determinat, a temps determinat, i les forces sindicals i la patronal, fins ara, no n'han pres nota –fins ara, no n'han pres nota. I la força que vostè representa hi està absolutament en contra, la que vostè representa; concretament vostè, no Iniciativa per Catalunya en total: vostè. I la senyora, també. Doncs, perfecte. (*Rialles.*)

Doncs, llavors, siguem conscients que això va així i intentarem, com sempre, fer tot el possible, perquè ens

preocupa molt, ens preocupa moltíssim l'índex d'atur que tenim dels joves, molt, però també ens preocupa el dels quaranta-cinc anys i més, també ens preocupa. I li haig de dir que no és cap consol, però estem una mica millor que a la resta de l'Estat, una mica millor, i no és cap consol, eh?, perquè mentre hi hagi un percentatge de joves que no tenen feina, doncs, la situació és dramàtica, encara que només en fossin cent. Per tant, estem en aquesta línia.

I per resumir i per complir el temps que li he dit al president que estaria en l'ús de la paraula, i per deixar que la meua companya, la senyora Rosa Bruguera, pugui parlar de la resta de Departament que queda per defensar, que és l'ICASS i l'Incavol, doncs, acabaré dient que aquest és un pressupost que nosaltres no n'estem absolutament..., allò, contentíssims, sinó que –almenys jo no estic content d'aquest pressupost– crec que és un pressupost, no obstant, que es pot utilitzar bé i es pot fer molta feina; crec que la gent que collabora amb nosaltres ha d'estar amb la serenitat preocupant, però amb la serenitat suficient com per saber que podran complir les seves promeses i els programes en concret.

I, als grups de l'oposició dir-los que aquest debat continua, continua amb les esmenes que vostès presentaran a l'articulat, i veurem si tenim algun punt de coincidència, veurem si podem fer algun canvi i veurem si podem millorar aspectes que creguin-me que jo estic convençut que vostès volen millorar i nosaltres també. Ho vaig dir l'altra vegada: aquest tema, aquest tema, aquest món social..., nosaltres estem, senyora Barenys, pels drets socials també, no estem per la resta. La resta és història; nosaltres estem pels drets socials. De vegades no ho farem bé, i, això, critiquin-nos-ho, perquè si ens ho critiquen millorarem, però, com a principi, nosaltres estem pels drets socials, pels drets de la gent. Bé, doncs, mirarem de millorar-ho, però no ens atribueixin malèvolament que nosaltres volem fer aquí això que vostè mateixa deia: «Vostès utilitzen un departament determinat per a la penetració en barris...» Doncs segurament, segurament, però ho fem amb tota la illusió d'ajudar –d'ajudar. (*Remor de veus.*) Absolutament amb tota la... Perquè, a més, com ja els vaig dir l'altra vegada, la nostra gent és tan intel·ligent que no es deixa manipular; en absolut, l'electorat no es deixa manipular. Vostès ho saben: els voten més a vostès que a nosaltres. Per tant, no es deixen manipular.

Res més, senyor president. Gràcies, senyories.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que no cal que repeteixi les motivacions i les circumstàncies que envolten i que marquen els pressupostos que estem debatent per a l'any 1997, però crec que sí que cal dir que, si hi ha un fet que sigui comú a tots els països europeus, aquest és el canvi de l'entorn econòmic internacional, que és un condicionament pel que és l'ano-

menada «crisi de l'estat del benestar». Tots sabem que, en els inicis de la implantació de la Seguretat Social, hi havia la convicció que si realment augmentava la prosperitat econòmica també millorarien les possibilitats individuals, és a dir, que les famílies podrien atendre amb els seus mitjans propis els riscos que són normals, que ens porta la vida, però aquella expectativa, com tots sabem, no s'ha acomplert. No es pot negar que, en general, les condicions de vida, la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya és alta, i, si més no, és jo diria que bona, però tampoc no podem ni volem oblidar que hi ha un gran nombre de persones que viuen en situacions de precarietat i massa d'elles en la pobresa extrema. Com vostès ja han dit, la Conselleria de Benestar Social ha promogut unes jornades sobre la situació de la pobresa i l'exclusió social a Catalunya, de les quals ahir es va fer la cloenda. El senyor Bosch ens deia que ahir s'havia fet la jornada..., no, les jornades aquestes van començar, senyor Bosch, el mes de setembre, i varen concloure ahir, o sigui que han sigut debatudes en jornades de treball i les conclusions es varen veure ahir.

Sempre jo crec que hi ha situacions durament injustes que demanen una especial atenció, i crec que en aquests moments hem de fer una especial incidència en aquells àmbits en què es donen els casos més especials de pobresa. I quina és la situació? La primera dada que ens sorprèn, pel canvi que comporta en referència als darrers anys, tal com deia el senyor Ridao, és la de l'edat: a més anys, pobresa menys greu, i viceversa. Per tant, avui podem dir que la pobresa extrema va unida a la joventut, de la mateixa manera que hi va la solitud amb la malaltia i la vellesa, i com a fet comú a totes elles trobem que hi ha un alt grau d'analfabetisme. Precisament, doncs, per l'edat, la situació i les circumstàncies que els han portat a aquella situació, circumstàncies que podríem resumir en laborals, sociosanitàries i monoparentals, cal fer un esforç especial en aquell tipus d'ajudes que tendeixen a la inserció social i laboral.

I aquí cal parlar del PIRMI per la finalitat que té, com es diu ja en el Decret, d'ajudar les persones que no tinguin els mitjans per a atendre les necessitats essencials, mentre se les prepara per a la seva reinserció. Les circumstàncies de les persones que s'hi han acollit són prou diverses, però bàsicament són persones que, tal com ha dit el company senyor Hinojosa, pateixen una situació constant d'instabilitat en l'ocupació, que, per la seva edat o per ser massa joves i no tenir formació ni experiència, es veuen abocades a l'atur de llarga durada. Un altre col·lectiu dels que s'atenen al PIRMI és aquell que té problemes sociosanitaris, originats per toxicomanies, per malalties orgàniques o, simplement, per trastorns mentals. La característica de totes elles és que podríem dir que són persones que viuen essencialment soles. I no podem oblidar que un 21% dels sol·licitants del PIRMI i que han iniciat, doncs, aquest procés d'exclusió, són majoritàriament dones, dones amb fills a càrrec seu, amb ingressos econòmics mínims o sense mitjans tan sols per a obtenir-los, i que s'hi han vist abocades degut a separacions traumàtiques de la parella, i molt sovint aquestes separacions degudes a maltractaments, o bé per la mort de la parella o pel fet de ser mares solteres. I en el pol oposat ens trobem les

famílies molt nombroses, dins de les quals trobem els índexs de malestar més greus. Sempre, però, hi trobem els infants, enmig de totes aquestes situacions, i no els volem oblidar. Amb ells tenim una especial obligació, sobretot perquè són els més vulnerables, perquè el dia de demà serà conseqüència de l'avui, i perquè, a part que és un dret que els reconeixem, volem un futur millor per a tots ells. Com diu el conseller Comas, cal prevenir, cal prioritzar aquelles actuacions que no són d'assistència social, perquè, si no ho féssim així, es podrien convertir en situacions cròniques. I, dins d'això, un fet, doncs, que jo considero com a molt positiu és que, per les dades que ens donen els tècnics de la Conselleria, de les persones que han rebut les ajudes del PIRMI, tres mil han trobat feina, de les quals, d'aquestes tres mil, més de la meitat ho ha fet aquest darrer any.

En general, doncs, cal dir que en moments de contenció econòmica les petites coses poden comportar grans transformacions. No és fàcil per a ningú –com deia el senyor Hinojosa– acceptar que la retallada general afecta també l'ICASS, un institut que no voldríem que en sortís afectat. Caldrà, doncs, fer un esforç entre totes les administracions, entre tots els professionals, per tal d'aprofitar al màxim els recursos públics disponibles i garantir, com deia la senyora Barenys, els drets socials als ciutadans. Cal parlar, doncs, d'un esforç especial per millorar la coordinació entre els professionals –això es deia ahir en les jornades aquestes contra la pobresa–, i, això, ho hem de fer plegats: no és bo ni per a l'usuari, ni per al professional, ni tan sols econòmicament, que un mateix usuari sigui tractat alhora per diversos professionals. És en aquest sentit que l'Administració ha d'obrir i obrirà les vies que facilitin aquesta coordinació entre els mateixos professionals.

Cal també potenciar l'actuació interdepartamental, perquè amb aquestes intervencions, és a dir, amb les actuacions interdepartamentals, amb coordinació entre els professionals, és com podem abaratar els serveis i com podem arribar a més nombre d'usuaris. Entre aquestes, vull fer esment de les mesures de suport social als afectats de la sida, a les llars residència, el Programa d'atenció domiciliària, centres de dia, centres residencials sociosanitaris..., i molt especialment de la prevenció humanitària, és a dir, promoure aquella informació i formació a professionals de l'àmbit comunitari, de l'àmbit social, els líders, perquè hi hagi una efectiva intervenció en la població de risc. Podríem parlar de molts programes i sectors, però, en línies generals, he de coincidir que es mantenen les partides pressupostàries del 1996. Malgrat tot, vull destacar que les subvencions per al manteniment d'entitats d'atenció al col·lectiu de disminuïts tenen un increment global de 729 milions; que els programes de suport a famílies i acolliments residencials s'incrementen de 430 milions, i que els recursos destinats a corporacions locals s'incrementaran, tal com ja intuïa la diputada senyora Barenys, amb recursos provinents del Plan concertado.

La conclusió, doncs, és que el pressupost d'enguany respon a una política realista, que s'ha hagut d'adaptar als recursos existents. Tal com deia un sociòleg anglès, és millor fer allò que consideres que és obligat, encara que no agradi a la gent, que no pas satisfer temporal-

ment i haver de dir més tard que és inviable. En altres paraules, la bona voluntat d'avui pot esdevenir dèficit i inviabilitat per a demà.

Dit això, passo ara a defensar l'Incavol, un institut que, any rere any, va guanyant en quotes d'acceptació i de prestigi. Avui mateix es donaran els IV premis a la solidaritat, premis que són un reconeixement dels projectes que han destacat en el món associatiu. Tal com diu –i torno a citar-ne unes paraules– el conseller Comas, són aquells projectes que excel·leixen per la seva qualitat i que potencien l'acreciment de la societat, i configuren Catalunya com un país solidari, un país de qualitat humana.

I aquí podríem parlar de quins són els fets més remarcables per al 1997, però, també, el senyor Ridao ha dit que era un institut que estava qüestionat. Miri, jo crec que no solament no està qüestionat, sinó que cada vegada té una més gran valoració. Avui tenim un suplement en un diari d'avui, que realment no sé si vostès l'han vist, però que crec que val la pena donar-hi un cop d'ull: aquí hi han des de persones que opinen sobre com va l'institut, l'Incavol, com persones..., en Ciriaco Hidalgo, de la UGT, com en Jordi Gutiérrez, de Comissions Obreres, i com tantes i tantes persones..., aquí n'hi ha tot un seguit: de la FATEC, o en Joan Farré, de la Federació Catalana del Voluntariat..., de la Favibc, de la Federació d'Entitats, de les ONG..., és a dir, tot un ventall de persones que opinen sobre el que és l'Incavol. Però, a més a més, encara hi ha una cosa més important, i és que el Consell Rector i el Consell Assessor han aprovat per unanimitat –tal com es va aprovar també la creació de l'Incavol– el Pla d'actuació per al 1997. Per tant, crec que no val la pena..., vostès ho tenen a la seva disposició; això fa referència, com és lògic, al Dia Internacional del Voluntariat, i és per això que s'ha fet aquest suplement, i crec que trobaran informació prou detallada.

Però, a més a més, jo crec que hi ha un altre... Quins són els serveis que dona? Doncs, miri, amb això contesto una mica també la mediatització que ens deia que tenia l'Incavol sobre les entitats, que deia el senyor Bosch. Miri, aquesta mediatització és tan clar que no hi és que, per no ser-hi, l'Incavol no té ni tan sols voluntaris, és a dir, tot el que fa l'Incavol és donar serveis a les entitats: des del servei d'assessorament per a associacions, des dels cursos per a la gestió en el món associatiu, des del Pla de formació del voluntariat de Catalunya, des d'impulsar una campanya que es dirà «Els nens pels nens», és a dir, un projecte de solidaritat que ha sorgit de la participació d'alumnes, de mestres, d'APA i del món empresarial... És a dir, l'Incavol el que fa és donar tot allò que demana la nostra societat i fer que aquesta societat pugui actuar amb més eficàcia i més coordinadament. Amb això vull destacar tres o quatre actuacions que es portaran a terme, a part d'aquesta que ja li he dit, que crec que són prou importants: es facilitarà a les administracions locals, a través d'acords amb la Federació..., amb la FMC i amb l'Associació Catalana de Municipis, informació a tots els nivells sobre el voluntariat a Catalunya, i accions conjuntes en l'àmbit de la promoció i foment del voluntariat, i en aquest sentit es faran cursos de forma-

2122

ció per a regidors i tècnics municipals i comarcals, que així ho han demanat. Es promourà també la campanya del voluntariat a les empreses; es fomentarà la realització de tallers pràctics sobre distints vessants del voluntariat; es programaran cursos d'animadors cívics, a través dels consells comarcals i els ajuntaments, com a eina de promoció del voluntariat del teixit associatiu.

A través d'un acord també amb l'entitat Secot Catalunya..., aquesta entitat em plau dir-los que està formada pels alts executius que han estat jubilats i que s'han constituït com a voluntaris per oferir el seu assessorament a les entitats de voluntariat social censades a l'Incavol, i això ho faran en matèria de millora financera i organitzativa de les entitats.

Finalment, dir-los que Catalunya serà la seu del Centre Europeu de Dades del Voluntariat i que es posarà en marxa a finals d'aquest any. Crec que tot això és prou important perquè la tasca de l'Incavol sigui no solament..., entenem que és reconeguda, sinó que a més a més és una tasca que és un punt de referència a nivell tant de tot l'Estat com a nivell internacional.

Fa uns mesos només, a finals..., quan debatíem el presupost del 1996, els deia que s'havia firmat..., no: que estava a punt de firmar-se un acord amb ServiCaixa per tal que els voluntaris s'hi poguessin apuntar a través d'aquest servei. Bé, ara ja ha estat firmat el conveni, i, abans de començament d'any o per a tot el que és primers o principis de l'any 97, això es posarà en funcionament.

De l'Incavol, en podríem parlar hores, perquè... (*Veus de: «No!»*)

El president

Silenci, per favor!

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Ja sé que vostès tenen ganes d'acabar, i el que..., com és lògic...

El president

Silenci, per favor!

La Sra. Bruguera i Bellmunt

...com és lògic, jo m'hi apunto, i, per tant, només el que farem serà un reconeixement, que crec que és de justícia fer-lo, a tants i tants voluntaris i voluntàries d'arreu de Catalunya que de forma desinteressada, de forma altruista, aporten el seu gra de sorra per tal que la nostra societat sigui més solidària, més participativa i, en definitiva, sigui més humana. Però també permeti'm que faci un reconeixement a la tasca dels professionals de l'Incavol, per la seva efectivitat i sobretot perquè tant a nivell nacional, com estatal, com europeu, són de referència obligada. El nostre reconeixement, doncs, a tots ells i el nostre encoratjament perquè segueixin avançant en la mateixa línia.

És per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, que vostès hauran entès que nosaltres votarem en con-

tra de totes les esmenes presentades a l'Incavol i a l'ICASS.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social. Si hi ha alguna votació separada... El senyor Lora em demana la paraula?

El Sr. Lora i Lillo

Sí, senyor president. Demano la paraula per contradiccions, per la intervenció del senyor Hinojosa. (*Remor de veus.*)

El president

Ja sap que el meu costum és donar la paraula per contradiccions, però demano que sigui per contradiccions i per temps d'un minut.

El Sr. Lora i Lillo

Miri, senyor Hinojosa, en nom d'Iniciativa per Catalunya, en nom del Partit dels Comunistes de Catalunya i en nom dels Verds, és a dir, en nom de la coalició Iniciativa - Els Verds, li he de dir que per aquesta via no ens trobarà ni avui, ni demà, ni demà passat, perquè vostè s'ha equivocat. Jo he parlat en nom de la coalició Iniciativa - Els Verds, com sempre, i tota la coalició Iniciativa - Els Verds estem per la contractació estable, i tota la coalició Iniciativa - Els Verds estem en contra del tipus de contracte que vostè feia referència, és a dir, del contracte que s'ha denominat «contracte Farreres», perquè pensem que és abaratir l'acomiadament, és a dir, és flexibilitzar més el mercat laboral; en definitiva, és flexibilitzar l'entrada i ara la sortida, és a dir, polítiques de drete. Però sempre, nosaltres, aquí, coalició Iniciativa - Els Verds.

El president

Se li ha acabat el temps. (*Remor de veus.*) Per contradiccions, ja veig que el senyor Hinojosa se m'aixeca. (*Rialles.*) Volen guardar silenci, si us plau? Senyor Hinojosa, em demana la paraula? (*Pausa.*) La té per un minut, per contradiccions.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, no, he fet una allusió al senyor Lora i al seu partit, no a la seva coalició; li he fet una referència directa a ell i al seu partit, i li'n demano disculpes. De fet, vostè estava parlant en nom de la coalició. He fet una referència al seu partit d'origen que no calia perquè, sense dir-ho, els altres també m'haurien entès igual. O sigui que disculpi'm.

El president

Moltes gràcies. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Silenci!

Anem a procedir a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Benestar Social. No havent-hi cap petició de votació separada, votarem conjuntament la totalitat de les esmenes.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat al Departament de Benestar Social han estat rebutjades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Comunicat conjunt del Dia Mundial de la Sida 1996 «Units en l'esperança»

Em permetran un moment... A petició de diversos grups parlamentaris i per acord de la Mesa d'aquest Parlament, procediré ara a donar lectura al comunicat conjunt del Dia Mundial de la Sida 1996 «Units en l'esperança». Diu així: «El primer de desembre de 1996 es durà a terme per novena vegada el Dia Mundial de la Sida. El recentment creat programa conjunt de les Nacions Unides sobre el VIH/sida (UNAIDS) ha escollit el lema "Units en l'esperança" com una crida per a una veritable resposta global a aquesta epidèmia. UNAIDS estima que arreu del món existeixen al voltant de 20 milions de persones que viuen amb la sida i que cada minut que passa se n'infecten cinc persones més. De seguir aquest ritme de progressió, l'any 2000 l'epidèmia arribaria a 40 milions. A Catalunya es calcula que hi ha més de trenta mil persones infectades pel virus de la sida. El VIH/sida és un problema de salut greu que afecta tot el món, amb independència de les diferències racials, ideològiques i socials que hi ha entre els pobles. Per tant, cal que tothom treballi de forma coordinada en la lluita contra aquesta epidèmia, amb la finalitat de reduir al màxim el nombre de persones que s'infecten per la sida i garantir els drets dels afectats a ser tractats sense cap discriminació. Malgrat els efectes devastadors de la sida en alguns països i sectors de la societat, on la mort de persones joves fa que es perdin llocs de treball, els fills dels afectats quedin orfes i aflorin episodis de rebuig social, cal que mantinguem l'esperança en els nous avenços tant en medicació com en estratègies comunitàries de prevenció i sensibilització de la societat. Tots ens hem d'esforçar per tal de lluitar units i aconseguir que l'esperança mundial de vèncer la sida es faci realitat al més aviat possible.»

Moltes gràcies per la seva atenció.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)

Anem ara a debatre el Departament de Medi Ambient. Per substanciar les esmenes a la totalitat, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Portabella, per un espai màxim de vint-i-cinc minuts. *(Remor de veus.)*

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci per donar la paraula a l'orador. *(Pausa.)* Pot començar, senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Fa uns mesos, el Departament de Medi Ambient va tenir un accident, va tenir un gran accident, conseqüència del qual va perdre el 55% de la seva capacitat de moviment. Fruit d'això, va ser ràpidament traslladat a la unitat de cures intensives, i uns mesos després esperàvem que hi hagués una injecció miraculosa que el fes reeixir. Malauradament, no hi ha hagut aquesta injecció miraculosa, i probablement els miracles tampoc existeixen. El fet és que la injecció produïda uns mesos després ha representat incrementar només un 0,3% la seva capacitat de moviment i que, en relació amb el global de l'hospital, continua tenint el 0,9% de la capacitat energètica.

A més, els pressupostos que presenta el Departament de Medi Ambient en bona part el que fan és una funció merament intermediària: el 65% del pressupost de Medi Ambient consisteix en transferències a òrgans externs, organismes autònoms, empreses públiques i privades. El pes elevat que té el cost d'alts càrrecs i els eventuals sobre el total de despesa del personal en el Departament de Medi Ambient està al voltant del 10%, mentre que en el conjunt i mitjana dels altres departaments està entre l'1 i el 3%.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un examen més acurat del pacient ens mostra que, a més a més, s'utilitza un artifici comptable per tal de subvalorar les quotes socials, un fet que és força incompreensible, ja que el concepte es calcula directament a partir dels salaris mitjançant un percentatge molt estable, i això ens permet anunciar –com ja vam anunciar uns mesos enrere– que, quan es liquidi aquest pressupost, hi haurà una desviació de 92 milions de pessetes en aquesta partida. Així doncs, el pacient manté amb dificultats les seves constants vitals, i l'estat basal continua essent preocupant.

D'altra banda, i tot saludant l'entrada del conseller, l'apartat d'inversions per a l'any 1997 està notablement millor tractat que l'any anterior, amb un increment de 236 milions de pessetes respecte a 1996, però el conjunt de la inversió gestionada directament pel Departament, 370 milions de pessetes, és una xifra ridícula tant per ella mateixa com al costat de les inversions canalitzades per empreses i organismes autònoms, que puja 4.064 milions.

No podem tampoc deixar de mencionar que el desplegament territorial de les inversions en medi ambient del conjunt del sector públic, és a dir, tant dels organismes i empreses públiques com del mateix Departament, té un component de descentralització que no afavoreix gens l'equilibri territorial. D'un global de 9.715 milions d'inversió territorialitzada en medi ambient, només 85 s'inverteixen fora de l'àmbit metropolità. I, si s'estudia la distribució dels diners en el conjunt de les quaranta-un comarques, observem que el Departament de Medi Ambient només inverteix en quatre comarques i deixa d'invertir en trenta-set. En la mateixa línia, el tractament a les corporacions locals és d'un increment de 38 milions, que no compensa en absolut la caiguda dels

378 milions en què es va reduir aquesta partida o el conjunt d'aquestes partides en els pressupostos de 1996.

Quins grans temes queden pendents, al nostre entendre, del Departament de Medi Ambient? Dins dels residus industrials, que, com tots sabem, es basen en la Llei 6/93 i en el Pla de gestió de residus especials, el gran tema que queda pendent és deixar de minimitzar la minimització i passar-la a maximitzar. La minimització continua essent l'assignatura pendent del Departament de Medi Ambient.

Hi han diferents elements que es poden aplicar per aprofundir, afavorir i potenciar aquesta minimització. Per exemple, el cànon de residus, com a instrument econòmic que permetria, realment, minimitzar i deixar de dependre de les transferències corrents, de les quals ara depèn. Si s'apliqués un cànon de residus com estava previst de fer i com s'han fet estudis dintre del Departament, però que mai acaben de dur-se a la pràctica, si aquest cànon de residus es pagués en funció de la quantitat de residus que es genera, sens dubte la quantitat de residus que es genera disminuiria.

També hi ha un altre element que considerem fonamental per a la minimització, que és el bon ús de la borsa de subproductes. La borsa de subproductes, a cavall entre la valorització i la minimització, és encara ara un instrument poc conegut en el teixit industrial, i és un instrument potencialment molt útil, motiu pel qual nosaltres, igual que en diverses ocasions, el que proposem és que es creïn uns inspectors tècnics o que els mateixos inspectors, en lloc de fer funcions purament fiscalitzadores, també facin funcions informatores de les possibilitats que es tenen amb els residus que es generen, per exemple, en la indústria que van a visitar per veure si compleixen la legislació vigent o no.

També creiem que un dels elements que s'ha de reactivar és el Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta. El Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta, bàsicament, és una bona idea i, bàsicament, hauria de passar a fer feina i deixar de ser només una bona idea. El Centre d'Iniciatives per a la Producció Neta no està, en absolut, ni incardinat en l'estructura del Departament ni incardinat en el territori. Van, com es diu habitualment, una mica per lliure, i no acaba de treure-se-li el rendiment que se li hauria de treure.

Creiem també que caldria fer un pla de gestió de residus especials; el Pla de gestió de residus especials ja existeix, però desenvolupar aquest Pla de gestió de residus especials, en el qual es potenciés el recolzament a les petites i mitjanes empreses. No escapa a ningú que, en l'estructura i el teixit industrial del nostre país, les petites i les mitjanes empreses formen de manera molt significativa la base de tot aquest teixit. No entenem, per tant, com en la partida 770.01 les aportacions que es fan perquè puguin incidir sobre les empreses, les petites i mitjanes empreses, tenen la insignificant quantitat que tenen. Nosaltres considerem imprescindible que s'elaborin uns plans de minimització gradual que efectuïn una tasca, primer, d'informació i, després, de minimització dels residus, començant per les petites i mitjanes empreses. I considerem també que, dintre del

tractament dels residus, és imprescindible que es faci un pla de gestió de residus no especials i inerts, que són els que actualment queden despenjats de la gestió dels residus a Catalunya.

Vostès, aquest darrer temps, han posat l'accent a treballar en la valorització; han fet un esforç a nivell de ferrovellers i a nivell de drapaires, però aquesta tasca de valorització, lloable, es fa a partir d'uns instruments, com la borsa de subproductes que abans he mencionat, que no funcionen prou bé. Algunes vegades ens queixem que es produeixen errors estructurals dintre del Departament; en aquest moment, la situació del Departament podria ser a l'inrevés: hi han els instruments, a nivell estructural, ben definits, però l'aplicació d'aquests instruments no es duu a la pràctica ni amb l'eficàcia ni amb la freqüència que caldria dur-los.

En relació amb els residus urbans, nosaltres pensem que estem davant d'un soterrat però permanent incompliment de la llei. Com tots sabem, en primer lloc, s'havien de construir deixalleries, que són escasses; en segon lloc, s'havien de potenciar la minimització i la valorització –les *ratios* de contenidors per habitant, de recollida selectiva, són encara baixes–, i s'havia, també, de potenciar les plantes de compostatge, com a element de reutilització i reciclatge de la matèria orgànica –n'hi han, també, en l'actualitat, molt poques en el conjunt de les necessitats que tenim en matèria orgànica. Per tant, la situació actual és d'amenaça real de saltar-se la recollida selectiva i el reciclatge per anar directament a la disposició del rebuig i, concretament, dintre de la disposició del rebuig, tendir a la incineració com a mètode de gestió dels residus. Pensem que això, realment, significaria un incompliment important d'una llei, de la 6/93, que nosaltres sempre hem defensat, que continuem defensant i que no ens cansarem de defensar, perquè pensem que és una llei ben estructurada quant a prioritats.

Queda un altre tema a nivell de residus, que són els residus d'origen ramader i agrícola. Com que fa poc aquest mateix diputat ja va substanciar una interpellació, no m'hi allargaré, però sí que vull deixar constància d'un fet. El problema dels purins a Catalunya és, en aquests moments, un dels problemes ambientals més importants, i en aquests moments aquest problema dels purins existeix degut a la no-intervenció del Govern de la Generalitat, tant al Departament de Medi Ambient com al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, creiem que aquest programa que ja fa temps que van elaborar, aquest Pla que va ser aturat en la Junta de Sanejament, seria l'hora de posar-lo a la pràctica.

S'observen també, dintre dels pressupostos, alguns petits increments, per exemple, en el camp de l'educació ambiental; concretament, d'uns molt discrets 9 milions de pessetes. Educació ambiental hauria d'existir amb una quantitat molt més rellevant, simplement pel fet, no de crear consciència, sinó d'aplicar correctament els mateixos programes que vostès defensen. Ja no és una situació d'incrementar la consciència col·lectiva, sinó que és una situació en la qual, sense una educació ambiental, ni els mateixos programes que han estat aprovats i defensats per aquest mateix Govern es poden dur a la pràctica. Celebrem, d'altra banda, que final-

ment tant la Junta de Sanejament com la Junta de Residus incorporin partides per a l'educació ambiental.

Tampoc, observant els pressupostos, i veient el ritme amb el qual s'han anat desenvolupant els plans de gestió del PEIN, veiem massa esperança en aquest aspecte i en aquesta Direcció General. Els espais que estan al PEIN, per ells mateixos, pràcticament no signifiquen res ni tenen cap protecció especial; la protecció, la donen els plans de gestió. Els plans de gestió del PEIN estan en un nombre que ara no recordo ben bé quin és, però que en tot cas no arriben a la dotzena, sobre un còmput total de 144 espais dintre del PEIN. Dintre de la Direcció General de Medi Natural, els diners que vostès preveuen invertir per desenvolupar aquests plans ens fan sospitar que el PEIN es revisarà no havent arribat ni tan sols a un 10% dels espais que ja existeixen en els plans de gestió desenvolupats.

Voldria, per anar acabant, parlar de la Junta de Sanejament. Veuran: l'addicional vint-i-vuitena del text de l'articulat ens preocupa enormement. Mitjançant aquesta vint-i-vuitena esmena addicional o article addicional del text articulat, la Junta de Sanejament obre la porta a ser privatitzada. Es pot, de manera clara, desviar la capacitat impositiva que es produeix en la Junta de Sanejament, donada aquesta esmena; i això, a més a més, coincideix amb declaracions que s'han produït per part del mateix conseller. Nosaltres ens oposarem que hi hagi la privatització de la Junta de Sanejament, i pensem que la Junta de Sanejament, tot i haver treballat correctament aquests darrers anys i haver impulsat, més endavant del temps que li pertocava, el Pla de sanejament, no per aquest fet, ara, es pot trobar amb uns pressupostos que pràcticament se salven per inversions que van destinades a una única depuradora.

Si observem les inversions territorialitzades del Departament de Medi Ambient; si observem la política energètica –de la qual també hem parlat aquest matí– que es produeix en el Govern de la Generalitat; si observem la política d'equilibri territorial que es duu a terme des del Departament de Política Territorial; si observem la política que s'està duent a terme des de la Direcció General que porta els temes d'espais protegits, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no tenim cap mena de sensació que estiguem tendint ni a l'equilibri territorial ni al desenvolupament sostenible. Ahir, com avui, vaig veure el conseller llegint, en altres intervencions; llegia un llibre sobre desenvolupament sostenible. Jo vaig pensar: «Això està bé, perquè poc a poc anirem impregnant i amarant els nostres pressupostos, els pressupostos del Govern de la Generalitat, dels temes de desenvolupament sostenible.» El problema és que, quan s'analitzen els pressupostos en allò que compta, que són les partides, en allò que compta, que són els diners, no hi ha cap indicatiu que es tendeixi cap aquí. En la lletra, sí; en la lletra, en aquell bloc que ens donen que està sempre ple d'intencions generalitzades, hi surt, i hi surt, jo m'atreviria a dir, tantes vegades com vulguin. Però la política feta i la política que s'apunta mitjançant les partides pressupostàries no van destinades cap aquí; van, simplement, destinades a aconseguir que allò que genera conflicte deixi de generar-ne, però no incideix sobre el model de desenvolupament. El Departament de Medi

Ambient, al nostre entendre, va per darrere dels sondejos que revelen que la sensibilitat ecològica creix. Aquests sondejors, fets pel Departament de Medi Ambient, diuen que el 35% dels catalans tenen una clara consciència mediambiental, i diuen també que una bona part està disposada a pagar ecotaxes. El conseller de Medi Ambient diu que això és un molt bon resultat perquè significa que la gent exigeix més. Això hauria de donar prou joc al Departament perquè, si més no, respongués a la inquietud de la ciutadania, que al nostre entendre va per davant de la inquietud del Departament de Medi Ambient.

El vicepresident primer

Molt bé, moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la defensa de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista; per a poder-les defensar, té la paraula la diputada il·lustre senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores d'aquesta cambra –encara que siguem pocs, oi?–, honorable conseller, agafant, així de passada, les paraules de l'il·lustre diputat que m'ha precedit, el senyor Portabella, jo voldria començar fent una consideració similar, en el sentit que, clar, el que fem quan ens posem a analitzar els pressupostos que se'ns presenten a estudi i aprovació, si així ho considera oportú aquesta cambra, és llegir-nos les memòries i, després, comparar-ho amb allò que es reflecteix en els pressupostos. I és veritat que en la descripció general dels objectius del Departament, doncs, aquests quasi cinquanta fulls que acompanyen els números, es diuen coses amb llenguatge que compartim, amb frases que sonen bé i que, de tant repetir-les, arribarà un dia que acabaran sonant a tòpics, si no som capaços de demostrar que, a més, ho apliquem en la pràctica. Quan es parla de correcta gestió ambiental, de fomentar pràctiques respectuoses amb el medi, de garantir una qualitat òptima de l'ambient atmosfèric, de recerca tecnològica en l'adaptació del sector industrial del nostre país, de protecció del patrimoni natural i la diversitat biològica de Catalunya, de la necessitat d'infraestructures per al sanejament d'aigües residuals o per al tractament de residus, és evident que en moltes d'aquestes consideracions generals compartim el llenguatge i les afirmacions. El problema d'això és que la descripció general d'aquests objectius no arriba a concretar-se –nosaltres creiem que són excessivament genèrics i en cap cas es concreten– i que, per altra banda, el llenguatge no ho fa tot, és allò que el nom no fa la cosa, que no el fet de tenir un departament de Medi Ambient vol dir que un Govern es preocupa més pel medi ambient, si després no és capaç d'aplicar programes, polítiques, accions en el territori i en la ciutadania del nostre país que veritablement tendeixin a invertir aquesta tendència de les darreres dècades de malmetre el nostre entorn natural.

I, per tant, voldríem començar dient que una de les maneres més importants de demostrar que un govern té voluntat i té ganes d'afrontar amb seriositat una política tan seriosa com la persistència del medi natural en el qual viuen els éssers vius –i els principals d'aquests

éssers vius, els éssers humans—, doncs, és en l'anàlisi de què destina en el seus pressupostos de les diferents administracions, i en aquest cas de l'Administració del Govern de Catalunya, que ara debatem. I, és clar, quan passem a fer aquest segon exercici, aleshores ja no li podem dir que és un llenguatge que compartim i que són unes xifres que sonen bé: ja no és el mateix llenguatge, ja no és la mateixa importància la que es dona en els pressupostos a nivell de xifres.

I voldria també, per començar, recordar que quan el juliol discutíem els pressupostos d'aquest any 1996, es feia força difícil, per part dels representants del Grup de la majoria que dona suport al Govern, d'explicar-nos el perquè de la retallada tan important que es produïa en aquest Departament, i es van fer esforços per explicar-nos que era un fet conjuntural, que passàvem per una situació dolenta, que havíem de fer en aquell moment uns pressupostos restrictius, però que aquesta ja era una tendència que s'aniria corregint. Bé, o el que se'ns va dir aleshores era també conjuntural i se'ns deia perquè en aquell moment i en aquells dies, doncs, no insistís més en aquest tema, o vostès es van equivocar en la previsió i ha succeït que no era conjuntural, perquè s'ha consolidat, i s'ha consolidat amb unes xifres jo crec que preocupants.

El mateix conseller, l'honorable conseller d'Economia, quan va fer la presentació dels pressupostos, va acceptar que el creixement del Departament de Medi Ambient era zero —és 0,3, que ve a ser zero. Després ens va dir —i ja en parlarem, d'això, també— que si afegia el de la Junta de Residus i la Junta de Sanejament no era zero —després en parlarem, també, d'aquest increment. I, per tant, veritablement el que se'ns va dir l'any 96 hem de dir que no es correspon amb la veritat, perquè un creixement zero quan el cost de la vida continua creixent és un decreixement, i, per tant, no només no s'ha mostrat més interès en els pressupostos de l'any 97, sinó que se n'hi ha mostrat menys, perquè s'ha congelat. Però si analitzem la poca despesa —per tant, la poca importància; per tant, el poc pes polític que sembla que el Govern de la Generalitat actual dona a les polítiques mediambientals—, a més, els direm que hi ha alguns altres elements, des del punt de vista estrictament d'anàlisi pressupostària, que a nosaltres ens preocupen extraordinàriament: en un pressupost d'aquestes característiques, els costos de personal i d'estructura fixa tenen una certa tendència a incrementar-se i, per tant, resulta que una estructura que gestiona menys recursos, que efectua menys programes, cada vegada li costa més cara al país. Aquesta hauria de ser la conclusió de l'anàlisi de les xifres que estem estudiant.

Per altra banda, una altra cosa curiosa és que, si l'estructura en el seu conjunt —i, per tant, el personal i, per tant, els tècnics— es manté i té tendència al creixement, com és que en els capítols 2 —i si s'hi fixen ho poden anar analitzant— tot allò que són contractes externs —estudis, treballs tècnics, professionals externs...— s'incrementa de manera molt important? I, per tant, resulta que no només tenim una estructura que cada vegada gestiona menys programes i menys recursos i ens costa més, sinó que, a més, cada vegada encarreguem a l'exterior molts altres estudis, que no discutim la seva

importància, la seva vàlua, i si després som capaços d'aplicar-los a la pràctica, doncs, molt millor: amb els pressupostos actuals ho dubtem, però no vol dir que estudiar no sigui bo, només ho evidenciem com a tendència de l'evolució econòmica d'aquest Departament, que ens sembla preocupant.

Una altra qüestió que no podem deixar de mencionar és que les aportacions a les corporacions locals continuen o bé disminuint o bé en alguns serveis o direccions generals apareixen de manera que jo gairebé els hauria agraït que no apareguessin, perquè l'adjectiu que més em surt a la boca és que apareixen de manera ridícula; és a dir, que s'eliminessin en un moment determinat i apareguin després dos milions i mig o quatre milions i mig en algunes direccions generals, per al conjunt d'ajuntaments de Catalunya..., gairebé era d'agrair que no n'hi haguessin.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I finalment, com a grans tendències d'aquests números, creixen en diferents direccions generals les aportacions a l'empresa privada, que no necessàriament aquest plantejament ha de ser dolent en ell mateix, perquè creiem que un dels objectius fonamentals ha de ser el d'intentar reconduir accions, comportaments, plantejaments d'aquest sector, per tal que s'adeqüi a l'actual normativa i tendències mediambientals, però sí que ho fem en tant que comparació amb la voluntat de cooperació amb l'Administració pública del país, i concretament amb l'Administració local, que ens sembla, doncs, que no es corresponen una amb l'altra.

Aquestes són, a la nostra manera d'entendre, les quatre característiques fonamentals específicament del Departament de Medi Ambient, i que insistim que ens sembla que la tendència és una tendència molt dolenta, eh?, perquè estem mantenint un departament que el seu nom és un nom molt suggerent, però que, en canvi, cada vegada té menys recursos en ell mateix per a poder actuar.

Voldríem fer també una consideració important al voltant d'un tema que ens sembla significatiu, també, i a més, com que el debat dels pressupostos de l'any anterior és molt recent, probablement el recordem més, però el diputat del Grup de la majoria que va defensar els pressupostos de Medi Ambient en el debat de juliol i que entenc que ara els torna a defensar en aquesta ocasió, el senyor Espadaler, recordo que em deia: «No m'han mencionat que els hem reduït les partides de "Publicitat i propaganda", vostès que sempre m'ho critiquen tant; doncs, ja els ho dic jo, perquè les vam reduir.» Bé, doncs, si les analitzem en el pressupost que se'ns presenta aquest any, perquè atesa la seva consideració ho hem fet, és cert que en alguns casos es van disminuir l'any passat, en alguns casos es mantenen, apareixen partides —i apareixien ja l'any 96— de més difícil control, com aquestes de «Despeses diverses», que després no s'aclareix enlloc a qui van destinades, però ara els vull fer menció d'una paradoxa que em sembla important: una de les direccions generals que disminueix les despeses de «Publicitat i propaganda» és precisament la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, que jo crec que aquesta Direcció Ge-

neral té com a objectiu fonamental fer arribar a la ciutadania una determinada conscienciació mediambiental, però, sobretot, determinats missatges que la portin a canviar d'hàbits, a canviar de costums, a canviar de coses que la rutina de cada dia ens porta que no ens adonem que malmetem el nostre entorn, i això només es pot fer si s'hi destinen, doncs, moltes campanyes, diguem-ne publicitàries o diguem-ne com es vulgui, diguem-ne d'educació, diguem-ne de formació..., dirigides a la ciutadania en general. Perquè després m'he mirat la memòria específica d'aquesta Direcció General i vostès en parlen o molt en genèric, d'algunes campanyes de formació, de col·laboració amb la universitat, de col·laboració amb l'Enciclopèdia Catalana, fins i tot de la incorporació i ampliació de la informació mediambiental a la xarxa Internet –que, evidentment, em sembla interessant i que aplaudeixo–, però, en canvi, no parlen enlloc del que a mi em sembla importantíssim, que és que hem d'ajudar la mestressa de casa, l'amo de la casa, també, a tractar correctament o a classificar correctament els seus residus, a entendre que s'ha de comprar de manera diferent per no generar-ne tants, i que hem d'arribar a tots i cadascun dels ciutadans d'aquest país per intentar fer-los canviar d'hàbits i de comportament, de concepció del que és el medi ambient i de respecte al seu entorn. Doncs bé, la Direcció General que ha de fer aquestes funcions, per segona vegada –i no m'ho presenti com una qüestió positiva–, disminueix aquestes despeses en matèria de publicitat.

Com els deia, també en el tema de la col·laboració amb les corporacions locals, aquest és un debat que es produeix sempre quan debatem diferents opcions polítiques, però que jo no voldria plantejar avui en tant que diferents posicions polítiques –tot i que ho són: és evident, és innegable–, sinó des del punt de vista que hi ha poques coses, com el tema del medi ambient, en què calgui la col·laboració institucional, en què calgui sumar esforços, en què calgui anar de bracet i fer coses similars, idèntiques, per intentar donar la volta a aquesta tendència de les darreres dècades en matèria mediambiental, com en el tema de medi ambient. I el que apareix en el pressupost del Departament de Medi Ambient, com els deia abans, se m'acudeix de qualificar-ho de gairebé ridícul. És a dir, a la Secretaria General, quant a transferències corrents en el pressupost de l'any 1996 a les corporacions locals, hi van deixar zero pessetes; és evident que aquest any han corregit i han posat 2,5 milions de pessetes per al conjunt de corporacions locals de Catalunya. En el departament de Promoció i Educació Ambiental, que és aquest de què hem parlat, l'any 1996 també hi havia zero pessetes; caldria recordar que el del 95 era un pressupost millor per a aquest Departament: n'hi havia hagut 40, que tampoc són gran cosa, però n'hi havia hagut 40, i aquest any modifiquen els zero milions de pessetes i hi posen 5 milions de pessetes. Jo insisteixo molt que per a aquestes quantitats potser valia la pena no haver-ne posat, però sobretot que no es tracta que si la suma total de transferències corrents suma o no suma al voltant de 60 milions de pessetes per al conjunt dels gairebé mil municipis de Catalunya, sinó que, si no existeix veritable col·laboració institucional, si no existeix veritable

ment vocació d'anar de bracet en aquestes coses tan importants que afecten el medi ambient, difícilment –difícilment– podem tenir els resultats que tots esperem de la millora del tema ambiental a Catalunya.

Hi ha altres dades preocupants, des del punt de vista econòmic, de l'anàlisi d'aquest Departament, com ara la comparació de les despeses de capital del conjunt del Departament de Medi Ambient; per tant, ja els he dit que les despeses d'estructura es mantenen i tenen tendència a créixer, mentre que les de capital tenen una variació en negatiu; per tant, han disminuït un 7%. Però, a més, per les dades econòmiques que tenim i que hem estat analitzant aquests dies anteriors al debat pressupostari..., ja s'ha dit en altres departaments, però jo crec que en aquest Departament és especialment important, tenint en compte la minsa dotació de recursos econòmics que té, i que en tota administració es fa allò que va quedar pendent d'assignació a una determinada partida i que es va haver de fer de manera excepcional i urgent, s'incorpora a l'exercici següent; el que passa és que això s'ha de fer sempre en condicions excepcionals i si pot ser en quantitats reduïdes. En el cas del Departament de Medi Ambient, aquest Departament que l'any 1996 deixàvem retallat a la meitat dels seus recursos existents, el mes d'agost d'aquest any 1996 se li havien imputat, procedents d'exercicis anteriors, més de 14.000 milions de pessetes. Per tant, no només estem parlant que el pressupost és un pressupost molt reduït; estem parlant que, a més, sobre aquell pressupost reduït, cal imputar despesa que en aquell moment de l'aprovació no estava prevista i que posteriorment s'ha demostrat que calia imputar-la, perquè corresponia a exercicis anteriors en què no s'havia consignat adequadament.

Els deia en un moment de la intervenció... Després en parlaré, de les juntes, perquè sí que és veritat el que deia l'honorable conseller d'Economia, quan va fer la presentació dels pressupostos, que deia: «No es preocupin, que el Departament de Medi Ambient creix poc, però si vostès tenen en compte les juntes, la de Sanejament i la de Residus, veuran com hi ha un creixement del 29%» –em sembla recordar que va dir. I és veritat que en els pressupostos d'aquestes juntes hi ha alguns elements positius i que reconeixem, també, eh?, perquè no es tracta de dir que tot ho veiem malament; és a dir, apareixen inversions en matèria de sanejament en temes com les rieres del Maresme, o com algunes conques i subconques del riu Besòs, i apareix també la dotació econòmica per a la depuradora del Prat, per tant, del delta del Llobregat en la seva primera i segona fase; apareixen la de residus, dotació per a infraestructures de recollida i tractament dels residus; apareix, en aquesta de residus, una col·laboració important amb l'Administració local –i els ho dic abans que m'ho diguin vostès–, però també els dic –i això m'ho han sentit comentar més d'alguna vegada– que només faltaria que no fos així, perquè en matèria de residus aquest país està al límit, i si pretén ser un país europeu ha de mirar de reconduir al més ràpidament possible la situació en matèria de residus que té en aquests moments, i jo crec que els darrers mesos han començat a succeir coses interessants en aquest camp.

Ara bé, quan em diuen «el pressupost creix al voltant d'un 29%», hem de dir: «I com creix?», perquè, per exemple, apareix una variació del circulat, de 15.000 milions de pessetes; variació que no s'explica en la Memòria i que, per tant, no podem analitzar en la memòria. Deduïm, per l'articulat, que probablement el que es pretén fer en aquesta aparició de la variació de circulat, de 15.000 milions de pessetes, és un intent d'hipotecar, de donar com a garantia el que es pugui recaptar pel cànon de sanejament dels futurs exercicis, i caldrà veure si aquesta és o no és una operació des del punt de vista financer, des del punt de vista comptable, adequada; però insistim que no es dona cap explicació, en la Memòria, que quan es va comentar, en el debat general de l'esmena a la totalitat dels pressupostos, a l'honorable conseller d'Economia, com a única resposta, i que veritablement ens va semblar poc seriosa, va dir: «No es preocupin, perquè la Junta no compta per al càlcul dels criteris de Maastricht.» I aquesta no és resposta; en tot cas, sí que els demano que ens ho expliquin, que ens ho expliquin bé: per què l'aparició d'això?

I apareixen, també, tota una sèrie d'inversions, que n'he mencionat algunes, i que ens felicitem pel fet que apareguin, però que en alguns casos són inversions condicionades a l'obtenció de recursos, concretament de fons de cohesió, etcètera. Ens sembla molt lloable, no tenim res a dir-hi, farem tot el possible per intentar aconseguir que a Catalunya vinguin tants fons europeus com sigui necessari, tants fons de cohesió com facin falta; ara, reconeguim-me en el debat del pressupost que, argumentar i posar èmfasi en l'increment dels pressupostos d'aquestes juntes, quan s'aconsegueix aquest increment per aquesta aparició del circulat no explicada, i per unes inversions condicionades que arribin determinats fons que no estan garantits, està agafat una miqueta, diguem-ne, amb pines, eh? Malgrat això, si s'aconsegueix, endavant; si no s'aconsegueix, entendran que qui els parla els recordi i els critiqui que al seu dia ja els vam dir que aquesta no era una manera d'assegurar les inversions, tan fonamentals i tan prioritàries per a Catalunya com en matèria de sanejament i de residus.

I ja sé que em diran que és un pressupost restrictiu, que, evidentment, és un pressupost possibilista, que no és el pressupost que a vostès els agradaria, que és un pressupost que vostès voldrien millor, però nosaltres creiem que, fins i tot amb els recursos existents, es podien haver distribuït de manera diferent perquè no apareguessin aquests grans defectes que jo he intentat subratllar en la meua intervenció, i que es concretenessin molt més els programes, i que intentessin veritablement donar el tomb, donar el gir de cent vuitanta graus que l'actuació en matèria de medi ambient, que l'actuació en matèries tan importants com els residus..., requereixen i sol·liciten l'acció del Govern de Catalunya i de tots vostès.

Per tant, des de l'oposició, intentem amb la nostra crítica apuntar aquelles coses que creiem que es podrien fer diferents, que creiem que es podrien fer millor, i, evidentment, els estimulem, els esperonem a revisar els criteris de distribució del pressupost del Departament de Medi Ambient, a acceptar que són manifestament

millorables, a intentar veure si els podem retornar per al seu reciclatge, i, per tant, per això hem presentat una proposta d'esmena a la totalitat; per tant, de rebuig, de retorn, perquè el reestudiïn, perquè creiem veritablement que són del tot millorables i que, si es milloren aquests pressupostos, es milloraria l'acció mediam-bient a Catalunya, que bé s'ho mereix.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps de vint-i-cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fins no fa massa, i encara avui, la paraula i el concepte «desenvolupament» o «creixement» van indefectiblement units al concepte econòmic de progrés, de riquesa, i sembla que sigui l'única finalitat d'una política econòmica que es vulgui positivament. D'uns anys ençà, primer com una moda, i ara ja com un concepte generalment acceptat, si més no teòricament, darrere el concepte «desenvolupament» s'ha incorporat el concepte de «sostenibilitat». Ja tenim, doncs, arrelat, si més no teòricament, el concepte de desenvolupament sostenible, i això al marge de les lectures que faci o deixi de fer l'honorable conseller.

Em permetran, a aquestes altures del debat, les il·lustres i els il·lustres diputats que de manera tan apassionada estem seguint tot aquest debat de pressupostos, l'última cita, almenys pel que fa referència a aquest diputat. És de Gregory Bateson; diu: «El present, rai; el present és el millor moment de la història de la humanitat, l'estat de gràcia subsegüent a la rifa de les energies fòssils, la troballa, cornucòpia que ens féu rics d'un dia per l'altre, a força de treure a borsa vells estalvis ignorats. En dos segles hem capgirat el món, abocant-hi un deves-sall energètic fossilitzat durant milers de mil·lennis, i ens hi hem instal·lat amb una comoditat inaudita. No ens equivoquéssim enyorant minúcies; mai no s'havia viscut com es viu ara. El problema és demà. El repte és la sostenibilitat. El món incòmode és perfectament sostenible, tal com prova l'experiència. Vam arribar al segle XIX amb un entorn impecable, però patint pels des-cosits. Ara, que no patim gaire perquè despenem tanta energia com convé, i molta més que no convé, també, sabrem trobar fórmules còmodament eficaces de sostenibilitat efectiva? Només és efectivament sostenible el desenvolupament capaç de sostenir-se; és a dir que el desenvolupament sostenible és el futur de debò.»

Probablement els refugiats ruandesos, posem per cas, tindrien algunes clares objeccions a fer davant d'algunes d'aquestes afirmacions, però l'anàlisi, globalment, és vàlida per al conjunt del món occidental. Obviament, també per al nostre país, que ha de buscar fórmules conjuntes però donant respostes concretes i pròpies per tal de garantir la cultura de la sostenibilitat. I per això nosaltres, els catalans, que estem de sort, tenim una Conselleria de Medi Ambient que té uns objectius francament ambiciosos i lloables. Per exemple, posar bases

legals per assegurar una correcta gestió ambiental; conscienciar els agents socials per fomentar pràctiques respectuoses amb el medi ambient; garantir una qualitat òptima de l'ambient atmosfèric; fomentar i promoure la recerca tecnològica en l'adaptació del sector industrial als requisits mediambientals; planificar la protecció del patrimoni natural i el manteniment de la diversitat biològica de Catalunya; reduir l'impacte ambiental dels residus; garantir una bona qualitat de les aigües continentals litorals, i, finalment, desenvolupar les bases estadístiques per disposar d'una exhaustiva informació ambiental a Catalunya.

Amb aquests objectius sembla, en principi, que el nostre país té garantida l'aposta en el desenvolupament sostenible. Per tant, anem bé. Ara només resta resoldre un petit problema: tot això val diners? I, si en val, on són? Alguns d'aquests objectius sembla, aparentment, que es poden assolir amb una despesa modesta. Fer lleis, reglaments, normativa en general, promoure estadístiques, emmagatzemar, coordinar i donar informació als agents econòmics i al conjunt de ciutadans en general; completar el dipòsit documental de la biblioteca del Departament; normalitzar lingüísticament publicacions mediambientals; tot això, i altres coses, similars, totes molt necessàries, es poden fer sense necessitat de trencar massa guardioles, però hi ha alguns objectius que necessiten un esforç econòmic important, suficient, si no volem que es quedin en una mera declaració teòrica i retòrica. Per exemple, com es pot garantir una bona qualitat de les aigües, com es pot reduir l'impacte ambiental dels residus urbans, animals o industrials, sense una dotació econòmica suficient? I a la vista del pressupost que se'ns posa a consideració, el nostre Govern té una teòrica sensibilitat mediambiental, té clars els principis, però no té diners, o els que té els destina a altres prioritats. Perquè, si calculem el percentatge que representa la dotació del Departament de Medi Ambient sobre el conjunt del pressupost, aquella sensibilitat mediambiental que deia que sí que tenia el nostre Govern, ni que fos a nivell teòric, l'hauria de relativitzar fins a l'infinit. Aproximadament el 0,5 per cent. No és molt, que diguéssim. I, en pessetes, 9.414 milions, tot inclòs: sous, despesa corrent, lloguers, etcètera. 25 milions més que l'any passat, que, si comptem la inflació, no la compensen ni de bon tros. I, per tant, tenim un pressupost més restrictiu encara que el de l'any passat. I cal dir que, l'any passat, ens vam trobar un pressupost que es quedava a la meitat del de l'any 95, i això perquè després es digui que no es poden aconseguir impossibles. Perquè, si l'únic punt de referència per tal de fer una valoració del pressupost d'enguany fos el de l'any passat, es podria matisar molt una valoració negativa, en funció dels compromisos de Maastricht, les necessitats de reduir el dèficit, la contenció general pressupostària, etcètera. Però hi ha altres antecedents que no són el pressupost de l'any passat, i que són els pressupostos d'anys anteriors, que no és que fossin mannà de déus, però, comparats amb aquests, certament eren glòria.

I, a partir d'aquí, algú hauria de contestar aquestes preguntes: quina és la normalitat? Què podem esperar, en el futur, del Departament de Medi Ambient? Quines seran les sensibilitats pressupostàries del nostre Govern

respecte al medi ambient, en minúscula? Consideraran com una excepcionalitat passatgera les actuals restriccions? Serà la normalitat unes dotacions pressupostàries que rondin el 0,5% o l'1% del pressupost? Admetent que no és el mateix el 0,5 que l'1%, en qualsevol cas, trista realitat.

De moment, ha guanyat el desenvolupament, i encara. Si veiem el pressupost del conjunt de departaments, però, el que és segur és que la sostenibilitat haurà d'esperar. I desitjaríem que no gaire. Perquè, si no, mentrestant, haurem de continuar fent programes i marcant-nos objectius, i, d'objectius i programes, ja en tenim, i força. Per exemple: Programa general de residus de Catalunya, Programa de gestió de residus especials de Catalunya, Programa de gestió per a la minimització de residus especials, Programa de gestió dels residus municipals de Catalunya, Programa de gestió de runes de Catalunya, Programa de gestió per a la valorització de residus especials, i ara, fins i tot, un Programa de gestió de purins que segur que estarà molt ben redactat, amb molt bones intencions, però que, si no hi ha, com en el conjunt d'altres programes, una dotació suficient, servirà per a gastar més paper –segurament reciclat–, però poca cosa més.

I, com que els programes, normalment, són plurianuals i, per tant, el balanç de la seva gestió i del seu compliment, o no, cal fer-lo al final, l'Administració sempre té el recurs de dir: «Home, enguany, la conjuntura ens va malament; fem una petita aturada, però l'any vinent ens posarem a to.» És una excusa ben buscada i, fins i tot, podria ser una excusa raonable, amb la condició que no es pretengui utilitzar-la cada any. I vull recordar que ja es va utilitzar l'any passat, que hi ha, probablement, la temptació d'utilitzar-la enguany i que, en qualsevol cas, esperem que no hi hagi ocasió de plantejar-se l'excusa l'any vinent.

No sé si val la pena fer esment de les xifres que se'ns presenten, perquè per arribar a la quantitat, a la suma final, tampoc costa massa, i altres il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula ja ho han fet. Els números, certament, en aquest Departament, aviat estan fets. I perquè, d'altra banda, les xifres en abstracte no signifiquen gran cosa, i només relacionades amb programes concrets prenen sentit. I ja hem dit que per fer front als objectius plantejats no n'hi ha ni per començar, i perquè, a més, la comparació amb els de l'any passat és un exercici balder, i esperem que el representant del Grup que dona suport al Govern no tingui aquesta temptació, perquè, com hem dit, l'any passat el pressupost del Departament ja estava congelat; congelació que continua enguany, i, per tant, demanant més sensibilitat no només teòrica, sinó pràctica, al nostre Govern, haurem d'esperar que al Departament de Medi Ambient hi arribi aviat la primavera.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena del Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, ens deia el senyor Hinojosa que resultava penós i trist debatre aquests pressupostos. Imaginin-se vostès el que representa per a l'oposició. En fi, com ja estem cansats de sentir durant totes aquestes sessions de tres dies, sols fa quatre mesos que ens trobàvem per discutir el pressupost del 96. Fa tan poc que quasi vostès ens han dit el mateix que ens deien llavors, i segurament jo també ho faré, amb diferents paraules però recalcant per sobre de tot la importància de les tasques que el nostre Grup Parlamentari considera que té el Departament de Medi Ambient, la Junta de Residus i la Junta de Sanejament.

Aquest any 97 ens tornem a trobar amb la repetició de la jugada dels pressupostos del 96. El Departament de Medi Ambient va experimentar una reducció d'un 54% respecte al pressupost del 95, i aquesta reducció es manté aquest any 97. El pressupost global s'apropa al de l'any 95, però el que realment es destina al medi ambient..., es manté pràcticament el mateix que l'any 96.

La importància de les tasques que considerem que té el Departament de Medi Ambient..., sabem que com a principals processos de canvi global es poden considerar, com tots vostès ja saben, l'escalfament de la terra com a conseqüència de l'efecte hivernacle, la pluja àcida produïda per l'increment de demandes energètiques de la població i l'alt nivell d'industrialització, i la pèrdua de la biodiversitat derivada de la mateixa contaminació i explotació insostenible dels recursos naturals. Aquests darrers anys la humanitat hem contribuït a promoure una de les principals causes d'aquest canvi global, i és a partir de la dècada dels vuitanta, o, més ben dit, ja a la Conferència internacional d'Estocolm l'any 72, que comencem a prendre mesures polítiques que, com a mínim, són expressades, que no vol dir que siguin posades a la pràctica. Després ve la convenció de Londres; la de Ginebra, de l'any 83; el tractat de la Llei del mar; la cimera de Rio, del 92, etcètera. I també la necessitat aquí, en el nostre país, de la creació del Departament de Medi Ambient. També va ser fruit d'una necessitat ineludible de crear una política mediamambiental basada en una economia ecològica i socialment sostenible.

L'economista David Malin Roodman, en la presentació del seu darrer informe a Barcelona, de l'estat del món, aquesta primavera passada, proposava una fiscalitat que perjudiqui les empreses que esgoten més recursos naturals i que beneficiï les que donen més llocs de treball; també deia que les futures generacions licitarien en el mercat a favor dels recursos naturals, cosa que provocaria un augment dels preus i animaria la gent a consumir menys. Però el ritme de canvi real avui i aquí en el nostre país no s'està portant a terme per una manca de voluntat política, tal com ho demostra el pressupost que

durant dos anys consecutius es pretén donar al Departament de Medi Ambient. El mite del creixement econòmic com a meta obligada de la política econòmica ja no és vàlid. És la política ambiental la que en endavant crearà les condicions; les crea ja, encara que molts de vostès encara no ho hagin vist com a cosa certa. Les condicions es creen per la necessària reorientació de l'economia. El problema és gran i n'hem de ser conscients, i no podem únicament pensar en les conseqüències a curt termini: hem de pensar en les generacions futures. Cal intervenir i sensibilitzar els empresaris, les institucions, els ciutadans i les ciutadanes que hem de canviar la nostra manera de produir, la nostra manera de consumir i, per tant, de treballar, de viure. Tot això és un repte difícil, però necessari.

Ara bé, a la Generalitat no li preocupa el medi ambient, com ho demostra el fet que les dotacions econòmiques del Departament per a aquest any estiguin encara situades al 46% de les dotacions que hi havia el 95 i només són un 0,5 superiors a les del 96. El pes del Departament de Medi Ambient sobre el total del de la Generalitat no para de baixar: 1,3% el 95, un 0,58% el 96 i un raquític 0,56% l'any que ve. Perquè quan el Govern parla del 30% d'augment parla de la Junta de Sanejament, perquè el que és el Departament i la Junta de Residus es queda en un 2,86%. I com vostès ja saben, senyores i senyors diputats, des de fa pocs anys el problema dels residus ha agafat unes proporcions considerables a tots els municipis i, com és natural, amb més força a la ciutat de Barcelona. La instal·lació d'abocadors i incineradores ensopega amb la resistència del veïnat que l'ha de tenir a prop, i vet aquí la necessitat d'ampli debat públic que s'ha de dur a terme i les mesures per tal d'aconseguir la minimització, la reutilització i el reciclatge dels residus. I, davant d'aquesta evident necessitat, què fa la Generalitat? Disminueix la inversió a la Junta de Residus a 9.827 milions de pessetes el 95; 5.051 milions de pessetes el 96, i només 5.221 milions de pessetes l'any 97.

L'Entitat Metropolitana de Medi Ambient, que governa un territori on viuen tres milions de persones, la meitat de la població catalana, acaba d'aprovar un programa de gestió de residus que reduiria significativament la recollida de deixalles, però el finançament econòmic és totalment insuficient. S'ha invertit en la utilització de les aigües residuals regenerades, entès com un sistema de recuperació de recursos hídrics i la preservació ambiental. Això vol dir que cal construir depuradores biològiques amb tractament terciari; ja sé que se n'estan construint per part de la Junta de Sanejament, però, a part que les aigües que hi arriben ja haurien d'estar controlades abans, el tractament que reben no és suficient, no es poden reutilitzar, i aquest és un element clau per al desenvolupament sostenible, ja que significa estalvi respecte al consum de l'aigua. Aquest tractament terciari s'hauria d'aplicar a l'EDAR del Prat del Llobregat, i significaria tractar el 40% de les aigües residuals metropolitanes, i assoliríem positivament la millora de l'ambient del tram baix del riu Llobregat i del seu litoral metropolità. Cal que s'ampliï el conveni amb el Fomento, cal que s'inverteixin 10.000 milions per dotar de tractament terciari l'EDAR del Prat, i aconseguiríem millorar i preservar els aqüífers del delta i

potenciar la seva utilització per a l'ús industrial i agrícola. Si això es fes, seria absurda la proposta de portar aigua del Roine —és absurda, vaja.

El problema del medi ambient és certament un problema global, però on més es manifesta la no-sostenibilitat del nostre sistema de vida és probablement a les ciutats. El Departament de Medi Ambient se n'ocupa, però poc o molt poc, dels residus, del sanejament, del medi natural, i pel que fa referència a les energies netes, que ja sé que corresponen al Departament d'Indústria —que, com moltes vegades s'ha dit, nosaltres, al nostre entendre, també voldríem que estigués al Departament de Medi Ambient—, però amb 1.000 milions de pessetes què pot fer el Departament d'Indústria? A més a més, sobre el trànsit, font principal de problemes d'insostenibilitat, sobre la redacció d'agendes 21...

Globalment, la nova majoria del Partit Popular i Convergència i Unió demostra que el medi ambient no és una de les seves prioritats. Els negocis que produeixen riquesa ràpida són per al nostre Govern el més important, i avui també complir amb Maastricht és el més important, és la base política d'aquests pressupostos, però hem de pensar bé, amb tot això, què és el que sacrificuem. També dins del Departament de Medi Ambient el manteniment de la reducció pressupostària pel que fa a la Direcció General d'Educació Ambiental demostra una vegada més la poca importància que es dóna als temes mediambientals, no interessant-nos per l'educació i conseqüent sensibilització ciutadana, que podria incentivar el canvi d'usos i costums en un futur proper. Jo sí, senyor conseller, honorable senyor conseller, que tenia entès que una Direcció General d'Educació Ambiental era per proporcionar aquesta educació i aquesta sensibilització, n'era una de les coses.

Les corporacions locals i ajuntaments tenen un conjunt de competències prou reconegudes per tots vostès, com la recollida i el tractament de residus, clavegueram, depuració d'aigües, etcètera. Deia el senyor conseller que un 29% del pressupost de Medi Ambient va destinat a la Junta de Sanejament per a la construcció de depuradores i infraestructures, però el senyor conseller sap que això no és suficient. S'haurien de tenir recursos perquè aquestes aigües que arriben a les depuradores ja no hi arribessin contaminades o tan contaminades com ho fan. Repeteixo: és inacceptable que la Generalitat estalviï part del seu dèficit a la disminució de recursos per a les entitats locals i ajuntaments, amb unes responsabilitats i tasques tan importants com són les exigències de producció del medi ambient i adequar per al desenvolupament de la persona l'ús racional dels recursos naturals i la sostenibilitat ecològica, únic camí per millorar la qualitat de vida de la població del nostre país.

Cal bastir un marc d'informació, incentius i mitjans que facilitin els canvis, tant a nivell personal com empresarial. Cal escoltar les ONG, facilitar-los la seva gestió i participació en la presa de decisions. Cal adoptar sistemes de comptabilitat ecològica, on es reflecteixin vertaderament els beneficis i les pèrdues que l'aplicació dels nous sistemes alternatius pugui representar. Cal regular el lliure mercat amb taxes i normatives, de forma que els preus reflecteixin realment tots els costos.

Cal afavorir el sorgiment de llocs de treball en sectors com són l'eficiència energètica, energies renovables, reciclatges, etcètera, i gravar la ineficiència en l'ús de matèries primeres i energies i la generació de residus. Com, amb uns pressupostos, durant dos anys seguits, que deixen molt a desitjar, es poden aconseguir totes aquestes coses que són tan necessàries? En aquest pressupost al Departament és quasi impossible fer esmenes parcials. Per si mateix justifica una esmena a la totalitat. La gestió pressupostària del Departament és insostenible.

I aquí acabo, senyores i senyors diputats, i únicament vull tornar a remarcar que es tingui en compte i que no es quedi solament en paraules el 0,7% de solidaritat internacional. Crec que és una cosa que no podem deixar només en paraules.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha algun diputat que vulgui fer un torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que parlar o fer la darrera intervenció d'un llarguíssim debat de pressupostos té molts desavantatges, però un avantatge sí que el té, com a mínim, i és que he sentit en tots els departaments que tot era molt important, tot, tot, era molt important, perquè això es pot dir des de l'oposició, però el desavantatge que tenim és que, nosaltres, el pressupost, l'hem de fer, l'hem d'executar, i els recursos són els que són i nosaltres ens veiem obligats a prioritzar.

Estalviaré dir quins són els objectius generals del Departament de Medi Ambient, atès que el senyor Tugues —i en això ha dit que en compartia l'esperit, ja és molt; no estarem d'acord en els números, però sí en l'esperit— ja ha fet un important repàs de quins eren els vuit, nou objectius generals, i, per tant, m'estalviaré aquesta part. I voldria fer un breu repàs, direcció general per direcció general, secretaria general i les juntes, subratllant alguns trets que nosaltres pensem que són significatius i que són canvis importants o substancials en relació amb l'any passat, i a mesura que vagi avançant en aquestes direccions generals i en aquestes juntes intentaré contestar algunes de les afirmacions que s'han fet des d'altres grups i que nosaltres, doncs, no compartim de cap manera.

Direcció General de Programació i Educació Ambiental. La representant del Grup Socialista, la senyora Montserrat Tura, i la senyora Olivares, ja han fet esment que els sorprenia que es rebaixés —deien elles— la partida de «Publicitat», quan aquesta és la Direcció General que ha de fer tota la inversió en formació, en sensibilització, en educació ambiental. Primera novetat, penso, important i destacable d'aquest pressupost. Algú ha dit —crec que ha estat el senyor Jordi Portabella—: «Enguany, els pressupostos de les dues juntes, Sanejament i Residus, tenen, per primera vegada, partides destinades a educació ambiental, i aquestes partides

seran gestionades a través dels programes, a través de la Direcció General de Programació i Educació Ambiental.» Per tant, aquesta retallada que vostè diu, en publicitat, i de la qual es planyia, no és tal, sinó que és compensada, perquè serà aquesta Direcció General la qui coordinarà aquests recursos destinats a educació ambiental. Educació ambiental que anirà dedicada d'una manera molt especial al tema de l'economia domèstica, i en això estem absolutament d'acord, senyora Montserrat Tura, en el tema de la recollida selectiva..., això és l'objectiu principal de l'educació ambiental, i també en el tema del sector serveis, però, en ambdós casos, adreçat cap a la recollida selectiva. Pel que fa a aquesta Direcció General de Programació i Educació Ambiental, el 80% del pressupost –el 80% del pressupost– es dedica a educació, amb una prioritització. Senyora Olivares, el primer punt a prioritzar és el suport a les ONG; em sembla que aquí també podríem trobar un punt d'acord. El segon és el foment de pràctiques ambientals netes a empreses; el tercer, la sensibilització ciutadana en tema de residus i qualitat d'aigües, i el quart, ambientalització dels sistemes educatius universitaris i no universitaris. Per tant, això és el que jo destacaria més, i entenc que he contestat algunes coses en relació amb aquesta Direcció General.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa a la Direcció General de Qualitat Ambiental, hi ha dues dades, penso, significatives, i totes dues són compliment de resolucions, d'acords que s'han pres en aquest Parlament, o d'aprovacions de lleis. Les dues coses que jo subratllaria són la consolidació de la xarxa de vigilància atmosfèrica –en compliment del que nosaltres mateixos ens vam obligar, per llei reformada en aquest Parlament aquesta legislatura– i una altra cosa important: la dotació inicial per consolidar la xarxa meteorològica catalana, el servei meteorològic català. Em sembla que són dues novetats importants. Bé, el primer no és tant novetat, perquè en el pressupost que estem exhaurint aquest any ja hi figurava; aquest segon sí que representa, penso, una novetat important, en la direcció de crear el servei català de meteorologia, que és una resolució que es va prendre, la 184/V, en el debat de política general, i per tant, començarem aquest any a instrumentar-ho i a tirar endavant aquesta Resolució. I, també, una tercera cosa que destacaria d'aquesta Direcció General –que, per cert, ha pujat un 81,24%, i ningú n'ha fet esment– són els 140 milions de pessetes destinats a ajuts a empreses i a reduccions d'emissions a l'atmosfera, sobretot en aquelles zones de protecció especial –Castellbisbal, Molins de Rei, Pallegà, el Papiol, Sant Andreu de la Barca i Sant Vicenç dels Horts, que són zones de protecció especial.

La Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic té un augment d'un 52%, i tampoc he sentit que ningú hi fes referència. Té un objectiu bàsic, que és el desplegament del PEIN, amb un objectiu que és arribar al 2000 tenint tota la planificació del PEIN endavant, els cent catorze espais, el 20% del territori. I en subratllaria, per anar ràpid, només dos aspectes: per un costat, el projecte de l'illa de Buda, per al qual tenim –i està incorporat en aquest pressupost– un ajut del programa Life, i per l'altre, l'adquisició de noves finques, entre

les quals destaca l'estany d'Ivars d'Urgell. Em sembla que són dos passos més en la direcció en què tots volem anar, i que el senyor Portabella lamenta que anem més a poc a poc del que ell voldria, i que a mi també m'agradaria anar una mica més de pressa. Això són les tres direccions generals.

Secretaria General. Hi ha un descens del 3,74% respecte a l'any 96. El capítol 1 puja un 2,71%, no per augment dels sous, sinó pels efectes de triennis i altres. El capítol 2 baixa un 5,71%, i en destacaria una dada que a mi m'ha cridat l'atenció –he demanat el perquè, i els el faré saber–, que és el descens d'un 38% de despesa telefònica; a mi m'ha semblat una dada significativa i important. Es deu al conveni signat amb el Servei de Telecomunicacions de la Generalitat, que permet abaratir substancialment aquests costos. Però si haguéssim de destacar una cosa fonamental de la Secretaria General és l'esforç –i això es nota en el pressupost– importantíssim en la informatització, que no és cap altra cosa que enllaçar les juntes amb el Departament, amb un objectiu últim, i pensem que ha de notar el ciutadà, de poder actuar, el Departament, com a finestra única de les juntes, en el tema de les autoritzacions: que no calgui anar d'una junta a l'altra i després al Departament a buscar dos, tres o quatre papers, sinó que aquest notable increment de la partida per a informatització, de la Secretaria General, va dirigida exclusivament, pràcticament, a aquest enllaç informàtic entre les juntes i el Departament. I un altre fet que en destacaria –que és molt poc conegut, però que penso que és molt important i que ningú no hi fa mai referència– és tot el tema de la digitalització de la cartografia, en col·laboració amb l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Aquí s'està avançant moltíssim –alguns de vostès coneixen els mapes de vulnerabilitat, etcètera–, s'està avançant molt, i aquest any hi ha una dotació important, també, per atendre aquest sentit.

Entrant en el tema de les juntes, els grans números de la Junta de Residus –vostès ja s'hi han referit–: augment d'un 6% respecte al pressupost anterior, amb un total de 7.523 milions de pessetes; el capítol de personal, substancialment, queda igual, i el capítol 2 puja un 21%, a causa de la posada en marxa de la gestió de piles de botó, de piles normals, de fluorescents i petites quantitats de residus especials; les transferències de capital són similars a les de l'any 96, i els fons de gestió de residus és una partida ampliable. Els estalviaré la lectura dels diferents programes, però sí que voldria matisar o corregir o contradir una de les afirmacions que ha fet el senyor Portabella en relació amb el tema de purins, que li puc perfectament disculpar perquè és de data recent: el 21 d'aquest mes es va aprovar el Programa de gestió de purins, amb els objectius de valoritzar, redistribuir, creació d'infraestructures per a la redistribució en el temps i en l'espai dels purins, coordinació del Pla de gestió de purins, etcètera. Això va ser aprovat pels òrgans directius el 21 d'aquest mes; per tant, ja tenim en marxa o tindrem en marxa el que és el Programa de residus.

Pel que fa a la Junta de Sanejament, l'augment és del 35,26%, 42.123 milions de pessetes. Si se n'hagués de subratllar una cosa, nosaltres en subratllaríem la conti-

nuïtat inversora, malgrat un pressupost regressiu. Els ingressos propis pugen un 3,14%, tot i que les tarifes només pugen un 2,6; és a dir, hi ha una intenció de no avançar en la fiscalitat, i aquí sí que discreparíem del que ha manifestat el senyor Jordi Portabella en relació que la gent gairebé —ens ha vingut a dir— desitja ecotaxes: la intenció ha estat d'apujar el cànon per sota de la inflació. El tema de personal i serveis no creix, malgrat l'entrada en funcionament de bastants nous sistemes, la qual cosa vol dir que cada vegada es fa una gestió i cada vegada s'aprofiten millor el coneixement i l'experiència de les depuradores que ja funcionen, i es dupliquen les inversions fetes l'any 96, gràcies, per un costat, als acords assolits amb el Govern central i, per altra part, al tema dels fons comunitaris. Els estalviaré tot el que m'havia apuntat dels números de la depuradora del Prat —la diputada senyora Tura ja hi ha fet més o menys referència—: la depuradora té el cost dels 40.000 milions de pessetes; el conveni que el Departament ha signat amb el Ministeri corresponent és que l'Estat central es faci càrrec del 85% i, del restant 15%, se'n faci càrrec el Govern de la Generalitat, el Departament de Medi Ambient, i està consignada en aquest pressupost una part d'aquest 15%.

I per últim, i en ares a la brevetat, m'agradaria contestar algunes coses que ha dit el senyor Jordi Portabella, i que han sortit per part del senyor Tugues, si no vaig equivocat, també, sobre la territorialització. Vostè ens deia que aquest no és un pressupost les inversions del qual tendeixin a l'equilibri territorial. Una de les coses que he fet és intentar buscar o esmerçar temps a buscar, a veure les comarques on es fan inversions o altres. La Junta de Sanejament, enguany, invertirà en trenta-set de les quaranta-una comarques. I he buscat algunes dades que em semblen significatives, com les següents: al Pallars Jussà s'invertiran 11,2 milions; a la Vall d'Aran, 750 milions; a la Ribera d'Ebre, 624 milions; a la Conca de Barberà, 50 milions. És a dir, a veure: estem invertint en trenta-set de les quaranta-una comarques des de la Junta de Sanejament; a més a més, perfectament dispersat en el territori, i, a més a més, quantitats que jo penso que no són gens menyspreables.

Pel que fa a la Junta de Residus, la inversió no es tan dispersa en totes les comarques, però hi destaquen 200 milions d'inversió al Pallars Jussà; 150 a la Vall d'Aran; 300 al Bages; 1.400 al Tarragonès, per qüestions ja conegudes. A veure, jo no puc acceptar de cap manera que aquest pressupost no tendeixi a l'equilibri territorial, sinó que les inversions estan territorialitzades i abasten, en un cas, trenta-set, i en l'altre, si no ho recordo malament, disset de les comarques de Catalunya.

En síntesi, penso que es tracta d'un pressupost inversor en relació amb l'últim pressupost que vam aprovar en aquest Parlament: hem passat d'un 49 a un 60% d'aquest pressupost d'inversió; la suma del Departament i de les juntes representa un ascens del 30% en relació amb l'últim pressupost que teníem —per tant, no s'hi val a fer aquests jocs de números i dir que si pugen un 0,3, etcètera—, que presenta algunes novetats significatives, com les partides per a educació ambiental provinents de les juntes de Residus i de Sanejament; la consolidació de la xarxa meteorològica, que es posarà

en marxa; el tema de la connexió informàtica, que, del punt de vista de l'usuari, penso que és significatiu i que és un pas important en la desburocratització de l'Administració, amb una finestra única que pugui gestionar tot el tema d'autoritzacions, i que avancem en el tema del Programa de gestió (*remor de veus*)...

El president

Per favor, silenci!

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...de residus ramaders, que va ser aprovat el dia 21 d'aquest mes.

I, per últim, només una última referència, en relació amb el que ha esmentat el senyor Portabella, del Grup d'Esquerra, sobre una cosa que m'ha preocupat i que potser és el més greu que s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, als meus ulls. Ell manifestava una espècie de voluntat privatitzadora de la Junta de Sanejament, o m'ha semblat entendre una cosa així. Si no és això el que ha dit, em deixa molt més tranquil. El que sí que li puc manifestar —perquè així ho hem parlat amb la Conselleria, i ens ho han traslladat— és que hi ha una voluntat que, al llarg de l'any 97, les administracions locals puguin actuar en matèria de sanejament. Això s'haurà de concretar en temes normatius, s'haurà de concretar, i s'hi haurà de treballar al llarg d'aquest 97. Probablement, la lectura que feia vostè era esbiaixada, o no coneixia aquesta informació, però, de privatització de les inversions de la Junta de Sanejament, li puc assegurar que res de res, i em sembla que d'això la senyora Tura podrà estar satisfeta, que fem un progrés més en direcció, també, al municipalisme, que l'Administració local pugui actuar, també, en matèria de sanejament, colze amb colze amb la Junta de Sanejament i, en definitiva, amb el Departament de Medi Ambient.

Per tots aquests motius exposats, ni que sigui telegràficament, el nostre vot serà contrari a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyores i senyors diputats, procedirem ara a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Medi Ambient. Atès el tipus d'esmenes presentades, em penso que no hi ha cap petició de votació separada. Per tant, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat al Departament de Medi Ambient.

Comença la votació.

Senyores i senyors diputats, el resultat d'aquesta votació és el rebuig de les esmenes a la totalitat per 40 vots a favor i 65 en contra.

Procedirem ara a les seccions pressupostàries de caràcter instrumental. Atès que aquestes esmenes del Grup Socialista ja van ser defensades i debatudes en el curs del debat pel senyor Martí Carnicer, si no hi ha cap objecció podríem passar directament a la seva votació conjunta. (*Remor de veus.*) Guardin silenci, si us plau,

2134

que és la millor manera d'entendre'ns. D'acord? Doncs, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a les seccions pressupostàries de caràcter instrumental.

Comença la votació.

Aquestes esmenes de caràcter instrumental han estat rebutjades per 23 vots a favor, 65 en contra i 19 abstencions.

Senyores i senyors diputats, abans d'aixecar la sessió, vull en primer lloc agrair a tots vostès la seva col·laboració i la seva presència en aquest debat de pressupostos: potser aquesta última, la presència, massa intermitent per al meu grat, i també desitjaria que fos realitzada en el futur amb més silenci. Vull també excusar els errors en què hagi pogut incórrer aquesta Presidència en el transcurs d'aquesta llarga sessió.

També vull fer notar que hem assajat per primera vegada un mètode nou de debat dels pressupostos, que haurem ara de culminar quan tornin al Ple, per al debat de l'articulat, per a la discussió de les esmenes a l'articulat; després, penso que ens caldrà fer una reflexió comuna sobre els resultats assolits amb l'aplicació d'aquest nou mètode de debat dels pressupostos. Vull, abans d'acabar, desitjar la màxima eficàcia i eficiència en el treball de la Comissió, que ara és qui assumeix el debat de pressupostos.

I dit això, agraint de nou la seva col·laboració, només em queda pronunciar les paraules habituals: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i cinc minuts.